

ปอสคะ
เรื่องคีนัน
ลี้มีมันไปได้ไหม

เจนนารี

ผู้แต่ง เจนนารี

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

ราคา ๓๕๙ บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดทำโดย สำนักพิมพ์โรสบุ๊คส์

บรรณาธิการ รุ่งธิชา นอร์รี

พิสูจน์อักษร รัชตวรรณ

ภาพปก Bluemood Studio

ศิลปกรรม Frerozy

ติดต่อผู้เขียน

เฟซบุ๊ก เจนนี เกนรี

ทวิตเตอร์ @genarie7

คำนำ

หลังจากที่พินไปกับ ท่านประธานคะ เรื่องคินนั้นลืมนั้นไป ได้ไหม (ฉาน-มิน) นิยายลำดับแรกในซีรีส์ เรื่องคินนั้นลืมนั้นไป ได้ไหม ก็ถึงเวลาที่น้องพลอยใสของเจ้มินจะโลดแล่นเป็นนางเอก มีเรื่องราวความรักของตนเองบ้าง

บอสคะ เรื่องคินนั้นลืมนั้นไปได้ไหม เป็นเรื่องราวของผู้จัดการแผนกเซลส์กับบอส เจ้าของรีสอร์ท ซึ่งหากอ่านเรื่องของฉานกับมินมาแล้ว บอสกับพลอยใสก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล พลอยใสเป็นน้องในแผนกเซลส์ของเจ้มิน ที่ตอนนี้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้จัดการแผนกในที่ทำงานแห่งใหม่ และบอสก็คือเพื่อนสนิทท่านประธาน ที่เคยโผล่มาให้รู้จักพอวอบ ๆ แวบ ๆ แต่เรื่องนี้มาทำความรู้จักเขาแบบเต็ม ๆ กันนะคะ

เรื่องนี้เขียนไปอย่างมีความสุขมาก ๆ หวังว่าคนอ่านก็จะอ่านไปอย่างมีความสุขเช่นกันนะคะ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ไปอ่านเรื่องราวความรักของน้องพลอยใสกับบอสกันเลยค่า

ซีรีส์ เรื่องคืนนั้นลึมนั้นไปได้ไหม ประกอบไปด้วย

- ท่านประธานคะ เรื่องคืนนั้นลึมนั้นไปได้ไหม
- บอสคะ เรื่องคืนนั้นลึมนั้นไปได้ไหม
- พี่ชายคะ เรื่องคืนนั้นลึมนั้นไปได้ไหม
- คุณอาคะ เรื่องคืนนั้นลึมนั้นไปได้ไหม
- คุณลูกค้าคะ เรื่องคืนนั้นลึมนั้นไปได้ไหม

เจนนารี

1 ก.พ. 65

บทนำ

หนุ่มหล่อออร่า หน้าตาดี ผมตัดสั้น สวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อนปลดกระดุมเม็ดบนสองเม็ด พบแขนขึ้นไปถึงข้อศอก ที่กำลังเดินเข้ามาในร้านที่พลอยใส่นั่งอยู่ตามลำพังเรียกความสนใจของเธอให้มองตามไม่วางตา เขาหล่อ หล่อมาก ๆ หล่อแบบไม่มีอะไรกัน และเพราะนิสัยชอบคนหล่อ ทำให้ความรู้สึกที่นำพาเธอมายังสถานที่แห่งนี้เพียงลำพังลดน้อยลงไปมาก แคได้มองคนหล่อเดินไปนั่งที่โต๊ะไม่ห่างจากเธอนัก แล้วสิ่งเครื่องตี้มกับพนักงานด้วยท่วงท่าแสนเท่ก็รู้สึกว่ดีต่อใจ น้ำตาที่กลั้นไว้ไม่ให้ไหลออกมาตั้งแต่เมื่อหัวค่ำก็ดูเหมือนจะแห้งเหือดไปโดยไม่ต้องพยายามอีกแล้ว พลอยใสรู้สึกบรรลุในตอนนั้นเองว่า ชีวิตนี้แค่ตึงคนหล่อไปวัน ๆ ก็ดีแล้ว

ไม่น่าหาเรื่องใส่ตัวเลย

เขาส่งยิ้มที่ทำให้เอาคนแอบมองอย่างเธอใจละลายให้กับพนักงานรับออร์เดอร์ ก่อนที่รอยยิ้มนั้นจะเลยมามีเธอพร้อมกับการเลิกคิ้วน้อย ๆ ทำให้พลอยใสรีบก้มหน้าหลบตา เขินจั่ง...โดนจับได้ว่าแอบมอง

หลังจากนั้นก็ดูเหมือนว่าคนที่แอบมองเขาก่อนจะต้องเป็นฝ่ายหลบ เพราะตอนนี้เขาเป็นฝ่ายนั่งมองเธอ จนกระทั่งมีพนักงานนำเครื่องดื่มมาวางลงบนโต๊ะตรงหน้าเขา พลอยใสก็เห็นว่าเขาขยับตัวลุกขึ้น หยิบแก้วเครื่องดื่มขึ้นถือ แล้วเดินตรงมาหาเธอ

“มาคนเดียวหรือครับ” เขาทักทาย

“ค่ะ” พลอยใสตอบ ก่อนหลบตาลงมองแก้วเครื่องดื่มในมือ ที่ตอนนี้เหลือเพียงกอน้ำแข็งไม่กี่ก้อน

เธอสบตากับเขาได้ไม่นานเพราะรู้สึกเขินมากจริง ๆ ยิ่งเขามายืนอยู่ใกล้ ๆ แบบนี้เธอยิ่งเห็นว่าเขาหล่อมาก พลอยใสไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนเราถึงหล่อได้ขนาดนี้ แต่เขาก็หล่อและถูกใจเธอมากจริง ๆ จนแทบจะลืมเรื่องราวและใครบางคนที่ทำให้เธอมานั่งอยู่ตรงนี้เพียงลำพังไปเลย

ทำไมคนเราต้องมัวเสียใจกับคนที่ไม่เห็นค่าเรา ในเมื่อมีคนหล่อถูกใจเดินเข้ามาชวนคุยขนาดนี้

“ผมก็มาคนเดียว นั่งด้วยคนได้ไหมครับ” เขาถาม ทำให้

พลอยใสเงยหน้าขึ้นสบตาเขา ก่อนพยักหน้าเหมือนถูกสะกด

“เชิญค่ะ”

เขาส่งยิ้มละลายใจมาให้อีกครั้ง ก่อนเดินเข้ามานั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน พลัวมาก...พลอยใสคิดในใจ เพราะแม้ว่าเขาจะเข้ามานั่งบนโซฟาตัวเดียวกับเธอ แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกสบายใจที่จะให้นั่งด้วย ไม่รู้สึกอึดอัดหรือรู้สึกว่าคุณคุกคามเลยแม้แต่น้อย และยังมานั่งอยู่ใกล้ ๆ กันเช่นนี้ ยิ่งทำให้เธอเห็นว่าเขาหล่อละลายแค่นั้น ผิวขาวจัดของเขาเนียนละเอียด ตอหนวดและเคราที่โกนเกลี้ยง เกลามองเห็นเพียงรอยเขียว ๆ นั้นทำให้ใบหน้าเนียนที่เห็นดูมีเสน่ห์ทางเพศแบบผู้ชายขึ้นมาอีกหลายระดับ

พลอยใสคิดว่าหัวใจเธอกำลังจะหยุดเต้น อดสงสัยไม่ได้ว่าหากเธอหัวใจวายตายเพราะเจอผู้ชายหล่อมันจะดูน่าอนาถขนาดไหน แต่เธอก็หวังว่าคนอื่นจะเข้าใจเธอ หัวใจตึงของเธอที่พร้อมถวายให้ผู้ชายหล่อ ๆ จะทนทานอำนาจทำลายล้างของเธอได้อย่างไร และหากเธอตายจริง ๆ อย่างน้อย ๆ ก็ถือว่าตายแบบไม่ผิดคอนเซปต์ ตายเพราะคนหล่อ ดีกว่าตายเพราะอกหักเป็นไหน ๆ

“ดื่มอะไรดีครับ” เขาถามขึ้น

อ่า...เธอยังไม่ตาย ยังได้ยินเสียงทุ้มนุ่มนวลชวนฝันของเธออยู่ พลอยใสหันไปยิ้มให้เขาอย่างเพ้อ ๆ ก่อนยื่นมือไปปรับเมนูในมือ

เขามาดู แล้วเลือกคืออกเทลชนิดหนึ่งที่ไม่มีสติพอจะรู้ว่าตนเองส่ง
อะไรไป หางตาเห็นเขาส่งเครื่องดื่มกับพนักงานที่ไม่รู้ว่าเขาเรียกมา
ตอนไหน หลังจากพนักงานผละไป เขาก็หันมาเอ่ยกับเธอ

“ผมฉอตครับ”

“พลอยใสคะ”

“ทำไมมาคนเดียวล่ะคะ”

“ก็...ไม่มีใครมาด้วย”

“คุณไม่ใช่คนที่นี่?” เขาถามพลางเลิกคิ้ว

พลอยใสยิ้ม ตอบในใจ...บ้านเกิดเลยแหละคุณ แต่คำพูดที่
เอ่ยออกไปกลับเป็น

“พลอยใสมาเที่ยวคะ พรุ้งนี่ก็กลับกรุงเทพฯ แล้ว” โโกหก
เห็น ๆ แต่ใครจะบอกคนที่เพิ่งรู้จักกันล่ะว่าเพิ่งถูกหลอกให้ย้าย
กลับมาบ้านเกิด ได้งานแล้ว และจะเริ่มงานใหม่ในวันจันทร์ที่จะถึง
นี้

“ผมเป็นคนกรุงเทพฯ” เขาบอกโดยที่เธอไม่ต้องถาม

“มาเที่ยวเหมือนกันหรือคะ”

“เปล่าครับ ผมทำงานที่นี่”

“กรุงเทพฯ ไม่มีงานให้ทำหรือคะ” ความปากไวทำให้ถาม
ออกไปแบบไม่ค่อยน่ารักนัก แต่คนถูกถามกลับหัวเราะอย่างไม่ถือ
สา แถมทำเหมือนเธอตลกน่ารักมาก ๆ เสียอย่างนั้นแหละ ดีต่อใจ

จริง ๆ เลย

“มีครับ แต่ตอนนี้จำเป็นต้องมาทำงานที่นี่”

“แปลว่ามาชั่วคราวหรือคะ”

“ชั่วคราวแบบหลายปีนะครับ” เขาบอก ยกเครื่องตี๋มขึ้นตี๋ม พลอยใสเลยทำตาม พอวางแก้วลง เธอก็ถามเขา

“คุณมาทำงานที่นี่นานแล้วหรือคะ”

“ก็ระยะนึงแล้วครับ”

“ชอบไหมคะ” เธอหมายถึงเขาชอบที่นี้ไหม ชอบเพชรบูรณ์บ้านเกิดเธอหรือเปล่า

“ชอบครับ” เขาตอบ แต่สายตาที่มองมาเหมือนไม่ได้หมายถึงชอบเพชรบูรณ์ แต่ชอบบางอย่างมากกว่า...บางอย่างที่นิ่งอยู่ตรงหน้าเขานี่ไง

สายตาที่สื่อความนัยของเขาทำให้พลอยใสหน้าร้อนวูบวาบ หัวใจเต้นโครมคราม รู้สึกเหมือนกำลังถูกคนหล่อจีบอยู่เลย

“ร้านนี้น่านั่งดีนะคะ” เธอเปลี่ยนเรื่อง ชัดเขินกับสายตาที่ไม่ปิดบังความรู้สึกของเขา มองแบบนี้ เอาไปทั้งตัวทั้งหัวใจพลอยใสเลยก็ได้ค่ะ!

“ร้านประจำของผม” เขาบอก ขยับเข้ามาใกล้เธออีกนิด จนได้กลิ่นน้ำหอมผู้ชายจากตัวเขา เธอควรจะอึดอัดกับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น แต่ไม่เลย...เธอกลับชอบไออุ่นที่มาพร้อมกลิ่นหอม

อ่อน ๆ แต่ให้ความรู้สึกแข็งแกร่งแบบผู้ชายจากตัวเขา

“พลอยใสเพิ่งมาเป็นครั้งแรก” เธอบอก ตอนเธอไปเรียนที่กรุงเทพฯ ร้านนี้ยังไม่เปิดเลย พอเรียนจบเธอก็อยู่ทำงานต่อ แม่จะกลับมาเยี่ยมบ้านบ้างแต่ก็เป็น การมาเยี่ยมบ้านจริง ๆ มาใช้เวลาที่บ้านกับพ่อแม่ กินอาหารฝีมือแม่ ต่อให้ออกไปกินข้าวข้างนอกก็เป็นร้านอาหาร ไม่ได้ออกมาร้านนั่งดื่มแบบนี้

“น่าเสียดายที่พรุ่งนี้คุณจะกลับแล้ว”

“แต่คืนนี้พลอยใสยังอยู่นี่คะ” เธอว่าเธอก็พูดปกติ แต่ทำไมเสียงที่ออกมาถึงเป็นเสียงสองที่ดูยั่ว ๆ อ่อย ๆ แบบนี้ก็ไม่รู้ แล้วดูสายตาเขาสี เหมือนพอใจกับคำพูดของเธอมาก ทั้ง ๆ ที่มันก็แค่คำพูดธรรมดา

“ผมดีใจที่มาในคืนที่คุณอยู่ที่นี้” เขาพูดใกล้หู ใกล้แบบที่รู้สึกถึงลมหายใจอ่อน ๆ ที่เป่ารดข้างแก้ม

พลอยใสรู้สึกเหมือนกำลังล่องลอยอยู่ในกลุ่มหมอกสีพาสเทลรสมาร์ชเมลโลว์ ทั้งหวาน ทั้งหอม เป็นความหวานหอมที่ช่วยเยียวยาความรวดร้าวในอกที่เป็นสาเหตุให้เธอมานั่งดื่มที่ร้านนี้ตามลำพัง เธอใช้เวลาที่ตั้งใจมาคร่ำครวญกับความเศร้าไปกับการ ‘อ่อยมา-อ่อยกลับ’ กับผู้ชายที่หล่อจนใจสั่น เขาถามเธอ เธอถามเขา พูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวในระดับผิวเผินที่คนเพิ่งรู้จักกันใช้คุยกัน

เธอไม่รู้ว่าการพูดคุยจบลงแบบนี้ได้อย่างไร เพราะรู้ตัวอีกที เธอก็อยู่ในอ้อมกอดเขา ริมฝีปากถูกริมฝีปากเขาแนบลงมาประกบตามด้วยปลายลิ้นที่ส่งเข้ามาทักทายปลายลิ้นเธอ พลอยใสหลับตา อ้าปากตอบรับจูบของเขา หัวใจเต้นกระหน่ำ ความรู้สึกที่ว่าเธอกำลังจูบอยู่กับคนหล่อที่จับต้องได้ ไม่ใช่แค่মনอย่างที่ผ่านมา มันให้ความรู้สึกที่ดีมาก ๆ เลย

“ผมพักข้างบน” หลังจูบกันอยู่ครู่ใหญ่ ๆ เขาก็เอ่ยขึ้น

พลอยใสไม่รู้หรอกว่าเขาบอกเธอทำไม แต่เมื่อเขาจับจูงนำทางขึ้นไปยัง ‘ข้างบน’ เธอก็เดินตามเขาไปอย่างไม่อึดออกเลย

เธอและเขาโผล่เข้าหากันในทันทีที่ ประตูห้องพักปิดลงตามหลัง จากนั้นจูบแบบที่พลอยใสเรียกว่าจูบกระชากวิญญาณก็เริ่มขึ้น แต่เพราะไม่เชี่ยวชาญ ก็เธอเพิ่งเคยมีแฟนและเริ่มหัดจูบแบบอนุบาลไปไม่กี่ครั้ง เมื่อมาเจอจูบระดับผู้เชี่ยวชาญแถมยังเรียกร้องการตอบสนองจากเธออย่างบ้าคลั่งก็ทำให้พลอยใสต้องเบี่ยงหน้าออก เธอหายใจไม่ทันและจูบตอบเขาไม่เป็น!

“ซ่า ๆ ได้ไหมคะ” เธอเอ่ยออกไปอย่างสิ้นท่า ก็ยังอยากจูบอยู่นี่นา แต่พลอยใสขอเวลาเรียนรู้ก่อน เธอหัวไวนะ รับรองเลยว่าหากให้โอกาส พลอยใสจะไม่ทำให้ผิดหวัง

“ครับ” เขาเอ่ยเบาติดริมฝีปาก ก่อนลดความรุนแรงของจูบลงจากระดับใจกลางพายุหมุนมาเป็นสายลมเอื่อย

“อืม...” พลอยใสครางในลำคอเมื่อรับรู้ถึงสัมผัสจุ่มพิทที่เปลี่ยนไป เขาค่อย ๆ ละเลียดชิมกลีบปากเธอ ขบเม้มริมฝีปากบนเบา ๆ ก่อนสลับมาดูดริมฝีปากล่าง แล้วส่งลิ้นเข้ามาทักทายเธอ

พลอยใสเผยอปากเปิดทาง ดูดดึงเขาอย่างที่เขาดูดดึงเธอ การตอบสนองโดยการทำแบบที่เขาทำกับเธอให้ความรู้สึกดีจนต้องส่งเสียงครางเบา ๆ อย่างพอใจ ยิ่งได้ยินเสียงครางต่ำในลำคอของเขาแบบที่ตีความได้ว่าเขาเองก็พอใจ ยิ่งทำให้เธอฮึกเหิม เริ่มตอบสนองเขาอย่างลึกล้ำขึ้น ซึ่งเขาก็จับตอบกลับมามีโยมให้น้อยหน้ากัน

การแลกสัมผัสสบจูบแบบไม่มีใครยอมใครทำให้ความรู้สึกวามหวิวพลุ่งพล่านทบทวี เมื่อเขาผละจากริมฝีปากเธอแล้วบดเคี้ยวไปที่ปลายคางแล้วไต่ลงไปตามลำคอทำให้พลอยใสแขนงเปิดทาง สัมผัสของเขาตอบสนองความต้องการในส่วนลึกของเธอ และเธออยากให้เขาทำมากกว่าที่ทำอยู่ แรงกว่านี้ ลึกล้ำกว่านี้ ซึ่งเขาก็ไม่ทำให้เธอผิดหวัง

จูบของเขาเคลื่อนลงไปยังเนินอก เสื้อเชิ้ตเธอถูกปลดกระดุมออกตอนไหนพลอยใสไม่รู้เลย รู้แต่ว่าตอนนี้ปลายลิ้นเขากำลังละเลียดชิมไปตามผิวเนื้อของเธอเหนือเสื้อชั้นใน ก่อนที่จะรู้สึกว่ามีอวัยวะหนึ่งของเขาเคลื่อนไปข้างหลัง ทำอะไรสักอย่างอยู่เพียงอึดใจเดียวเสื้อชั้นในรัดรั้งก็คลายออก ก่อนที่เขาจะดึงออกไป

จากตัวเธอ ทำให้หน้าอกเปล่าเปลือยทั้งสองข้างปรากฏแก่สายตา
เขา

ชายหนุ่มก้มลงครอบครองยอดอกข้างหนึ่งของเธอด้วยปาก
เขา ส่วนอีกข้างเขากอบกุ่มและบีบเคล้น ซึ่งการกระทำของเขาให้
ความรู้สึกที่ดีมาก ๆ มันทั้งปรนเปรอให้เธอมีความสุข และ
เรียกร้องการตอบสนองจากเธอ พลอยใสแ่่นอกบ่อนความอวบอ้อม
ให้เขาแนบชิดยิ่งขึ้น สองมือเธอสอดแทรกเข้าไปในกลุ่มผมเขา ทั้ง
อยากผลักออกและรั้งเข้าหาตัวไปพร้อม ๆ กัน เขาตีมือกินหน้าอก
เธอสลับซ้ายขวาไปมาอยู่ครู่ใหญ่ ๆ ก่อนจะเคลื่อนนิมฟ์ปากลงไป
ตามหน้าท้อง จนถึงขอบกางเกงยีนเขาก็เกาะกระดุมแล้วรูดซิป
ก่อนดึงออกจากตัวเธอ จนเหลือแต่กางเกงในลูกไม้เนื้อบางที่แทบ
ปิดอะไรไม่มีติดปรากฏแก่สายตาเขา

พลอยใสหลับตาและส่งเสียงครางเมื่อรู้สึกถึงปลายนิ้วเขาที่
ไ้ล้ร่องหลืบเธอนอกเนื้อผ้า แม้เขาจะไม่ได้แตะต้องสัมผัสผิวเนื้อ
แต่สัมผัสผ่านผ้าลูกไม้บางเบาที่กระตุ้นความช่านเสียวได้ไม่ต่างกัน
สองขาเธอขยับอ้าออกจากกันราวกับมีชีวิตจิตใจเป็นของตนเอง
เปิดทางให้เขาลูบไล้ได้ถนัดถนยิ่งขึ้น

ชายหนุ่มขยับขึ้นมาจูบเธออีกครั้ง และในขณะที่เธอกำลัง
ลุ่มหลงอยู่กับรสจวบแสนหวานและร้อนแรงของเขาก็ต้องสะดุ้ง
โหยง เมื่อรู้สึกถึงปลายนิ้วที่สอดเข้าไปใต้เนื้อผ้าชั้นน้อยเพียงชั้น

เดียวที่หลงเหลือติดกาย แล้วบดคลึงความชุ่มฉ่ำที่รุ่มร้อนของเธอ

พลอยใสครางเบา ๆ ขยับสะโพกรับจิ้งหะมื่อที่บดคลึงจุดรวมความหวานไหวของเธออยู่ จากนั้นเขาก็ค่อย ๆ สอดปลายนิ้วเข้ามาอย่างช้า ๆ การกระทำของเขาทำให้พลอยใสรู้สึกราวกับถูกส่งเข้าสู่ใจกลางพายุหมุนอันบ้าคลั่ง คลื่นความปรารถนาไหลวนไปทั่วร่างจนหัวหมุน เธอหลับตา ขยับสะโพกเป็นจังหวะเดียวกับมือเขาที่เริ่มขยับเร็วขึ้น จนกระทั่งในที่สุดก็ระรัวเร็วส่งเธอพุ่งลิ่วขึ้นสู่จุดสูงสุดของอารมณ์หวาน เป็นความสุขสมที่รุนแรงจนเธอตัวสั่นระริก อิมเมมอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

หัวใจของเธอโลดขึ้นเมื่อลืมนตาขึ้นมาแล้วเห็นคนที่เพิ่งสอนให้รู้จักความรู้สึกลิกล้านนั้นคุกเข่าอยู่ใกล้ ๆ สองมือจัดการเตรียมความพร้อมให้ตนเอง ความแข็งแกร่งที่พุ่งตระหง่านอยู่ตรงหน้าทำให้เธอรู้สึกหวิวไหว ร่างกายเปลือยเปล่าของเขาคือสิ่งที่เธอไม่รู้ว่าเขาถอดเสื้อผ้าตอนไหนดูแข็งแกร่ง กล้ามหน้าท้องเป็นลอนน่าลูบได้ เขารูปหล่อหน้าหลงไหลแบบไม่มีอะไรกันจริง ๆ

เขาเดินเข้าเข้ามาหาเธอที่ยังนอนระทวยจากความสุขสมที่เพิ่งผ่านพ้น สายตามองสบกับเธอ ยิ้มมุมปากแบบที่เธอรู้สึกว่าเขาคูแบดขึ้นไปอีกหลายระดับ เขาโน้มตัวลงมาจูบเธออีกครั้ง พลอยใสปล่อยตัวไปตามการชักนำของเขา ความปรารถนาที่ราแรงลงถูกปลุกเร้าขึ้นมาอีกครั้ง ความต้องการการเติมเต็มเต็มพุงสูงจนเมื่อเขา

ถอดกางเกงในเธอออกและจ่อจรดความแข็งซึ่งเข้ากับความชุ่มฉ่ำ
ของเธอจึงแอนอ้าเปิดทางให้ได้อย่างเต็มอกเต็มใจ แต่เพียงแค่ว่าเริ่ม
เสือกส่งตัวตนเข้าหาเธอเท่านั้น พลอยใสก็อุทานเสียงหลง

“โอ๊ย!”

เขาชะงักแล้วมองเธอด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความแปลกใจ
คิ้วขมวด ก่อนถามน้ำเสียงไม่แน่ใจ

“เจ็บหรือครับ”

“คะ เบา ๆ ได้ไหมคะ พลอยใส...เอ่อ...ยังไม่เคย” เธอ
สารภาพออกไปอย่างอับอาย แม้จะทำเป็นกำกั้น ยกตำแหน่งสามี
ให้กับผู้ชายหล่อทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต แต่ทุกคนก็คือสามีมีโน
เธอยังไม่มีโอกาสปฏิบัติจริงสักครั้ง และแม้จะพอรู้ว่าครั้งแรก
จะต้องเจ็บ แต่เธอก็ไม่คิดว่ามันจะเจ็บขนาดนี้ เพราะเธอยังไม่ได้
เข้าไปจริง ๆ เลย

“ผมจะพยายาม” เขาบอก ก่อนจะขยับตัวเคลื่อนไหวลงต่ำ

“อ้า!” พลอยใสหลุดร้องเสียงดังเมื่อรู้สึกถึงปลายลิ้นที่แตะ
ลงในจุดที่เป็นส่วนตัวที่สุดของเธอ

เธอรู้สึกตกใจเพราะไม่คิดว่าเขาจะทำเช่นนั้น แต่ยิ่งกว่า
ความตกใจก็คือความเสียวซ่าที่ปลายลิ้นที่ปัดปายและดูดดึงในจุด
นั้นทำให้เธอรู้สึก ความหวามไหวที่พวยพุ่งสั่งให้สองขาอ้ากว้าง
และสะโพกส่ายร่อนอย่างควบคุมไม่ได้ และในช่วงขณะที่เธอรู้สึกถึง

ความต้องการที่พุ่งขึ้นสูงสุด เขาก็ส่งตัวตนเข้าสู่เธอซ้ำ ๆ

การได้พบกับผู้ชายหล่อคือนิพพาน พลอยใสคิดอย่างมีความสุขหลังทุกอย่างจบลง ที่เคยมโนไว้พอได้จริงมันดีงามมาก ๆ เลย เขาไม่ได้หล่อแค่หน้าตา แต่ในโมงยามนั้นเขาก็หล่อมาก เขาอ่อนโยนและอดทนกับเธอมากกว่าที่คาดหวังเสียอีก

อ้อมแขนที่ยื่นมารั้งเอวเธอเข้าหาทำให้พลอยใสเงยหน้าขึ้นมองเขา เมื่อสายตาสบกันเขาก็ส่งยิ้มละลายใจมาให้ ก่อนที่จะก้มลงมาจูบเธออีกครั้ง

๑

กลับบ้าน

พลอยใสลืมหัดตื้นมาอย่างงง ๆ เมื่อภาพเพดานห้องที่ปรากฏแก่สายตาไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย เธอตั้งสติอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนลุกพรืดเมื่อจำเรื่องราวทั้งหมดได้ จากนั้นก็หันไปมองคนที่นอนหลับอยู่ข้าง ๆ แล้วหันกลับมามองตนเอง ยกผ้าห่มขึ้นแล้วก้มมองใต้ผ้า ซึ่งก็เห็นเนื้อตัวเปลือยเปล่าของตนอย่างที่ไม่คาด ยิ่งตอกย้ำให้เธอรู้ว่าเรื่องราวในความทรงจำเป็นความจริงไม่ใช่ความฝัน

เมื่อคืน...เธอเสียใจให้คนหล่อที่เธอไม่รู้จักจริง ๆ!

“ช่วยแล้ววว พลอยใส” พลอยใสพึมพำกับตนเอง ก่อนค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเตียง กวาดตามองหาเสื้อผ้าที่หล่นเกลื่อนบนพื้น

ในห้องแล้วเดินไปหยิบมาสวมอย่างรวดเร็ว ทำเวลา ก่อนที่คนที่หลับอยู่บนเตียงจะตื่นขึ้นมา เธอต้องรีบหนีไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

หลังแต่งตัวเรียบร้อยพลอยใสก็เดินเข้าไปสำรวจหน้าตาตัวเองในห้องน้ำ เห็นว่ายังพอดูได้ จึงกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง มองไปรอบ ๆ ห้องเพื่อให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้ลึ้มอะไรไว้ ก่อนที่จะหันมองคนบนเตียงเป็นครั้งสุดท้าย เขายังหลับสนิท และแม้จะนอนหลับ เขาก็ยังหล่อออร่าแบบที่เธอจำได้ดี

แต่หล่อแค่ไหนแกก็ไม่ควรนอนกับเขาง่าย ๆ ปะวะ! พลอยใสด่าตนเองในใจ

เมื่อแน่ใจว่าไม่ทิ้งอะไรไว้ในห้องแล้ว พลอยใสจึงเดินไปเปิดประตูแล้วก้าวออกไป พบว่าหน้าห้องเป็นโถงทางเดินที่มีประตูห้องแบบห้องที่เธอเพิ่งเดินออกมาอีกสี่ห้องซึ่งทุกห้องปิดสนิท และโถงทางเดินก็ร้างไร้ผู้คน พลอยใสไม่แน่ใจว่าต้องเดินไปทางไหน จึงลองเดินไปทางซ้ายดู เพื่อที่จะพบว่าสุดทางเดินเป็นผนังที่ไม่สามารถเดินต่อได้ จึงเดินกลับมาทางเดิม และเมื่อเดินผ่านห้องที่เธอเพิ่งออกมาไปอีกเล็กน้อย ก็มองเห็นบันไดที่ทอดลงสู่ชั้นล่าง จึงเดินลงบันไดไป

ที่ชั้นสุดท้ายของบันไดมีประตูที่เป็นกรงเหล็ก พลอยใสลองผลักดูก็พบว่าประตูล็อกอยู่ แต่เห็นปุ่มสี่เหลี่ยมกลม ๆ อยู่ข้างผนังจึงลองกดดู ก่อนได้ยินเสียงประตูปลดล็อก และเมื่อผลักออกไปก็เปิด

ได้อย่างง่ายดาย จึงรีบก้าวออกไปแล้วปิดประตูตามหลัง เมื่อหันกลับไปมองก็เห็นแผงควบคุมที่ติดอยู่บนกรงเหล็ก เมื่อลองดึงประตูก็พบว่าล็อกเรียบร้อยแล้ว เธอเดาว่าคนที่จะเปิดประตูได้คงต้องมีรหัส ซึ่งตอนนี้เธอไม่มี แต่ก็ไม่ได้คิดจะเปิด และรีบเดินกลับไปยังรถยนต์ของตนเองที่จอดอยู่ริมถนนไม่ห่างจากที่นี่นัก

หลังรถเธอมีกะเปาะเดินทางขนาดใหญ่สองใบที่ขนเสื้อผ้ามาจากกรุงเทพฯ เมื่อวานตั้งใจว่าจะกลับบ้านเย็น ๆ หลังจากเซอร์ไพรส์ใครบางคนแล้ว แต่กลับเป็นเธอที่ถูกเซอร์ไพรส์เสียเอง เลยยังไม่กลับบ้านและไปนั่งดื่มเพียงลำพัง ทำให้จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่ถึงบ้าน เธอไม่ได้บอกพ่อแม่ไว้ว่าจะกลับบ้านเพราะต้องการเซอร์ไพรส์พวกท่านเช่นกัน พลอยใสก้มลงมองสภาพตนเองแล้วส่ายหน้า หากกลับบ้านในสภาพนี้และเวลานี้คงไม่ดีแน่เพราะพ่อแม่ น่าจะยังไม่ออกไปทำงาน จึงตัดสินใจหาโรงแรมนอนพักผ่อนเย็น ๆ ค่อยอาบน้ำแต่งตัวให้ดูเป็นผู้เป็นคนกว่านี้แล้วค่อยเข้าบ้าน

พลอยใสเลือกพักโรงแรมสร้างใหม่แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากร้านที่เธอนอนค้างเมื่อคืนนี้ ขับรถไม่กี่นาทีก็ถึง โทร. จัดการจองโรงแรมในแอปพลิเคชันไปก่อนแล้ว เมื่อขับรถไปถึงจึงหิ้วกระเป๋าเดินทางใบหนึ่งจากหลังรถเข้าไปเช็คอิน เมื่อเข้าไปในห้องก็ล้มตัวลงแผ่บนเตียง พลาทอนิยบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลา เห็นว่ายังเข้าอยู่และก๊งก๊งเพื่อนที่อาศัยอยู่คอนโดมิเนียมที่กรุงเทพฯ

ด้วยกันน่าจะยังไม่ออกไปทำงาน จึงกดโทรศัพท์หา ฟังเสียงรอสาย
อยู่ครู่เดียว คนที่เธอโทร. หากก็ทักทายมาด้วยน้ำเสียงมีชีวิตชีวา

“ไ้คะแก นอนบ้านคืนแรก”

“แก ฉันไม่ได้กลับบ้าน” พลอยใสเอ่ยเสียงอ่อย

“หือ?”

“แกทำอะไรอยู่”

“แต่งหน้า นี่เปิดลำโพง”

“หรือ”

“แกเป็นไรอะ เสียงแปลก ๆ มีอะไรหรือเปล่า” กุ้งกิ้งถาม
น้ำเสียงเจือความห่วงใย

“ฉัน...มีเรื่องจะสารภาพ”

“มีอะไร”

“เมื่อคืน...ฉัน...เสียชิงอะ” พลอยใสเอ่ยเสียงเบา

“ฮะ!” ในขณะที่กุ้งกิ้งตอบกลับมาเสียงดังลั่น “แกเสียชิง!
นั่งไสย ๆ แกจะรีบไปไหน แค่ว่ากลับไปอยู่บ้านฉันก็ว่าแกตัดสินใจ
เร็วไปแล้วนะ นี่แกไปคืนแรกก็ฟิตกันเลยหรือ”

“ไม่ใช่”

“ไม่ใช่อะไร”

“ไม่ใช่กับเต”

“ฮะ! แล้วแกไปนอนกับใคร”

“ไม่ได้รู้จักอะ เจอกันที่ร้านเหล้าเมื่อคืน”

“ไสย ๆ! แกวันไนต์หรือ”

“อือ”

“เดี่ยวนะ ฉันทงมาก ไหนแกเล่ามาให้มันละเอียด ๆ จี”

“ก็ถ้าแกไม่เอาแต่ฮะ ฮะ แล้วปล่อยให้ฉันเล่าก็คงรู้เรื่องไปนานแล้วไหม”

“เออ เล่ามา สรุปลังไง แกจะบอกฉันว่า แกลาออกจากงาน เพื่อกลับไปอยู่บ้านเพราะแฟนขอร้อง แล้วคืนแรกที่กลับบ้าน แกก็ไปวันไนต์กับคนอื่นนี่หรือ”

“อือ ทำนองนั้นแหละ”

“โอ๊ย อีบ้า แล้วยังไงเนี่ย แบบนี้แกจะบอกแฟนแกยังไง”

“ไม่มีแฟนแล้ว ฉันเลิกกับเตแล้ว”

“ฮะ!”

“โอ๊ย แกจะฮะอีกนานไหมเนี่ย” พลอยใส่ว่าอย่างเริ่มรำคาญ ที่ไม่ว่าเธอจะบอกอะไรไป กุ้งกิ้งก็เอาแต่ฮะ ๆ อยู่นั่น

“เออ เล่ามา รอฟัง”

“แกจะไปทำงานสายหรือเปล่า” เธอถามอย่างเป็นห่วง เพื่อน ไม่อยากให้ไปทำงานสายเพราะเธอ

“ไม่สาย นี่กำลังจะออกแล้ว เสียบหูฟังอยู่ เล่ามาเลย แต่ถ้าเข้าลิฟต์แล้วสายตัดก็โทร. กลับมานะ”

“เอาเรื่องไหนก่อนดี” พลอยใสถาม ไม่รู้ว่าควรเล่าเรื่องไหนก่อน

“เอาเรื่องเล็กกับแฟนก่อนละกัน” กุ้งกิ้งตัดสินใจให้

“ก็ฉันไปสัมภาษณ์งาน จริง ๆ ก็ไม่ใช่สัมภาษณ์หรอก เจ้มีนกับท่านประธานฝากให้ แคะเข้าไปคุยกับฝ่ายบุคคลเพื่อตกลงวันเริ่มงานกับเรื่องเอกสารเฉย ๆ เสร็จบาย ๆ ก็ไปเซอร์ไพรส์เต ฉันไม่ได้บอกไว้ว่าจะมาเมื่อวาน แต่ไปเจอเขาอยู่กับ...แฟนเก่า หรืออาจจะไม่เก่าแล้วก็ได้” เล่าอีกก็เจ็บอีกแฮะ

“แฟนเก่ากลับมาว่าฉัน?”

“ใช่มั้ง”

“แกลเลยบอกเล็ก?”

“ก็ไม่ได้บอกหรอก”

“อ้าว”

“ก็ทำทางเขาแค้นแฟนเก่ามาก เหมือนเกรงใจ แล้วก็แบบตกใจที่ฉันไป เหมือนเขาไม่ยอมให้ผู้หญิงคนนั้นรู้ว่าคบฉันอะ ฉันเลยกลับออกมา”

“แล้วไปกินเหล้า?”

“เปล่า แคะบายไหมแคะ ร้านเหล้าที่ไหนจะเปิด ฉันเซ็ง ๆ ยังไม่อยากรกลับบ้านเลยไปดูหนัง ดูตั่งสองเรื่องก็ยังไม่หายเซ็งก็เลยไปกินเหล้า กะว่าค่างโรงแรมในเมืองสักคืน บาย ๆ ค่อยเข้าบ้าน”

“กินเหล้า เมา แล้วก็แรตงี้”

“ก็เขาหล่ออะ” ตอบไปแล้วก็เดาได้ว่ากุงกิงต้องกำลังกลอกตาอยู่แน่นอน “แกก็รู้ว่าเวลาเจอคนหล่อตอนเมาฉันจะไม่มีสติ ไอ้ที่เคยแค้นโน้ก็อยากแซ่บจริง ๆ แล้วเขาเข้ามาคุยก่อนด้วย มันก็เลย...ตามนั้นแหละ”

“แกนี่น้ำ ไม่มีฉันทวันเดียวแกทำเรื่องขนาดนี้เลยนะ” กุงกิงบ่นมาด้วยน้ำเสียงเหมือนแม่บ่นลูกสาวที่ไม่ได้เรื่อง “ว่าแต่ได้ป้องกันหรือเปล่า”

พลอยใส่นึกถึงถุงยางอนามัยใช้แล้วหลายชิ้นในถังขยะที่เห็นตอนสำรวจในห้องว่าเธอไม่ลืมอะไรแล้วก็ตอบคำถามเพื่อนอย่างมั่นใจ

“ป้องกัน”

“เออ อย่างน้อยก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง” กุงกิงว่าพलगทำเสียงถอนหายใจ รวากับต้องการเน้นย้ำว่าเจ้าตัวรู้สึกโล่งใจจริง ๆ ก่อนจะถาม “แล้วยังไงต่อ”

“ก็ไม่ยังไง ตื่นมาสร้างเมาแล้วฉันก็เผ่น ตอนนี่เปิดห้องนอนเย็น ๆ ค่อยเข้าบ้าน”

“แล้วเขาว่าไง”

“ไม่ได้ว่าไง ไม่ได้คุยกัน อีก็อย่างมันก็วันไนต์ จะให้ว่ายังไงวะ เข้ามาก็ต่างคนต่างไปอยู่แล้วปะ”

“ก็ไม่รู้อะ เพชรบูรณ์มันไม่ได้กว้างปะ เพื่อวันไหนมาจ๊ะเอ๋กันอีกละ”

“โลกคงไม่กลมขนาดนั้นหรอกมั้ง” ตอบเพื่อนไปอย่างนั้น ซึ่งความจริงเธอก็หวังอย่างนั้น หากเผชิญมาเจอกันอีกครั้งเธอก็ทำหน้าที่ไม่ถูก ในเมื่อทุกอย่างที่เข้าไปเป็นเพราะความเมาล้วน ๆ หากมาเจอกันในตอนไม่เมา เธอก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรเหมือนกัน จึงได้แต่ภาวนาว่า อย่าให้เขากับเธอโคจรมาเจอกันอีกเลย

“แล้วเรื่องกลับไปอยู่บ้านแกจะเอาอย่างไรต่อวะ แกกลับไปเพราะแฟนขอร้องไม่ใช่เหรอ ตอนนี้เลิกกันแล้วก็ยกเลิกดีปะ กลับมาอยู่กับฉันเหมือนเดิม”

“ไม่ดีกว่าแก เจ้มีนกับท่านประธานอุตสาหกรรมฝากงานให้ จะเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาก็ไม่ตีปะ อีกอย่างกลับมาอยู่บ้านก็ดีเหมือนกันแหละ จะกลับตอนนี้หรือตอนไหน ยิ่งไงสุดท้ายฉันก็ต้องกลับมาอยู่ดี”

“เออ ก็แล้วแต่แกเหอะ”

“โอ้ ๆ อย่างอนน้ำ แกก็มาเยี่ยมฉันสิ เดี่ยวพาเที่ยว”

“เออ ๆ จะหาเวลาไปหา จุ้นแค่นี้ก่อนละกัน”

“เค ๆ ขับรถดี ๆ ละ เดี่ยวฉันอาบน้ำนอนก่อน บ้ายบายนะจ๊ะเพื่อนรัก คิดถึงที่สุด”

หลังวางสายกับเพื่อนพลอยใสก็เข้าไปอาบน้ำ ตั้งใจว่าหา

อะไรรองท้องแล้วนอนพักสักหน่อย ไว้ตื่นมาสมองโล่ง ๆ แล้วค่อยคิดเรื่องอื่นก็แล้วกัน

พลอยใสตื่นมาอย่างหิวโหย มองตัวเลขบนนาฬิกาดิจิทัลที่วางอยู่บนโต๊ะหัวเตียงแล้วก็ตาเบิกกว้าง เข้าใจทันทีว่าทำไมถึงได้หิวอย่างนี้ เพราะเธอนอนยาวจนสี่โมงเย็นและยังไม่ได้กินข้าวกลางวัน จึงรีบลุกขึ้นมาแต่งตัวง่าย ๆ ด้วยเสื้อยืดกางเกงขาสั้น แล้วออกไปหาอะไรกินก่อนกลับเข้ามาอาบน้ำแต่งตัวใหม่ และเช็คเอาต์เพื่อกลับเข้าบ้าน

เธอไปถึงบ้านในเวลาราว ๆ ห้าโมงครึ่ง เห็นรถพ่วงกับแม่จอดอยู่ในโรงรถ จึงรู้ว่าท่านทั้งสองกลับมาจากทำงานแล้ว เธอขับรถเข้าไปจอดยังลานหน้าบ้านที่ยังว่างอยู่ ก่อนเปิดกระโปรงหลังรถแล้วยกกระเป๋าเดินทางสองใบลงวางบนพื้น ในขณะที่แม่เดินออกมาจากในบ้าน ตรงเข้ามาหาเธอ

“แม่ สวัสดิ์ค่ะ” พลอยใสยกมือไหว้ก่อนวิ่งเข้าไปกอดแม่ ซึ่งก็ถามเธอทันที

“จะไปไหนเนี่ย ขนกระเป๋ามาชะเยอะแยะเลย”

“แม่อยากให้กลับมาอยู่บ้านไม่ใช่หรอคะ” เธอถามพร้อมยิ้มกว้าง อยากรู้ว่าแม่จะว่าอย่างไรหากรู้ว่าเธอจะกลับมาอยู่บ้าน แม้ว่าในวันทำงานจะต้องพักที่เขาคือ แต่เธอก็กลับบ้านได้ทุกเย็น

วันศุกร์ ไม่เหมือนตอนที่ทำงานที่กรุงเทพฯ ที่นาน ๆ ครั้งจึงจะมีโอกาสกลับมาเยี่ยมบ้านสักทีหนึ่ง

“หือ ยังไง”

“ก็ไม่ยังไง พลอยใสก็กลับมาอยู่บ้านไง”

“กลับมายังไง งานเราล่ะ” แม่ถาม ก่อนหันไปหาพ่อที่เดินออกมาสมทบ แล้วบอก “พ่อ มาคุยกับลูกซิเนี่ย บอกจะกลับมาอยู่บ้าน พ่อรู้เรื่องไหม”

“พ่ออออ มากอดที คิดถึงค่า” พลอยใสร้องเรียกพ่อเสียงสูงแล้ววิ่งเข้าสู่อ้อมกอดของพ่อ

“อะไรนะ จะกลับมาอยู่บ้านจริง ๆ เหรอ” พ่อถาม บัญปากไปยังกระเป๋าดูเส้นทางสองใบที่วางอยู่บนพื้น พลอยใสฉีกยิ้มกว้างก่อนจะตอบ

“ก็จริงสิคะ เซอร์ไพรส์ใหม่ ดีใจเปล่า ลูกสาวคนสวยจะกลับมาอยู่บ้านแล้วนี่”

“ทำไม เกิดอะไรขึ้น โดนไล่ออกจากงานหรือไง”

“พ่อ! นี่ลูก ทำไมร้ายอะคะ” พลอยใสว่าพร้อมส่งค้อนให้พ่อ ซึ่งตอนนี้เดินไปหยิบกระเป๋าดูเส้นทางใบหนึ่งมาถือ เธอจึงเดินตามไปถึงอีกใบหนึ่ง ปากก็ว่า “ไม่ได้โดนไล่ออกคะ แต่พลอยใสกลับมาอยู่บ้านจริง ๆ นะ”

“แล้วงานเราล่ะ” แม่ที่เดินตามเธอกับพ่อตรงเข้าบ้านถาม

คำถามเดิมที่ยังไม่ได้คำตอบ

“ลาออกค่ะ”

“แล้วทำไมลาออกปุบปับ จะกลับมาอยู่บ้านก็ไม่บอกพ่อแม่
สักคำ” แม่บ่น

“ถ้าบอกก็ไม่เซอร์ไพรส์สิคะ”

“นี่ไม่ได้ไปทำอะไรผิดจนต้องหนีมาใช้ไหม” คราวนี้เป็นพ่
ถามด้วยคำถามที่ทำให้เธอลอกตาบ้าง

“ทำไมพ่อกับแม่มองลูกสาวในแง่ร้าย พลอยใสคิดว่าพ่อกับ
แม่จะดีใจที่พลอยใสกลับมาอยู่บ้านเสียอีกค่ะ” เธอแกล้งพ้อ

“ก็ดีใจ แต่มันแปลก ๆ จะกลับมาอยู่บ้านก็ไม่บอกก่อน
อยู่ ๆ ก็หิ้วกระเป๋ากลับมาเลย เหมือนหนีเจ้าหนี้หรือหนีคดีเลยนะ
ไปทำอะไรมา”

พลอยใสหัวเราะคิกเมื่อกำลังคิดตามคำพูดของพ่ จะว่าไปมันก็
แปลกจริง ๆ นั่นแหละที่เธอหิ้วกระเป๋ากลับมาบ้านโดยไม่บอก
กล่าวล่วงหน้า แต่เธอแค่อยากทำให้พ่อแม่ประหลาดใจเท่านั้นจึง
ไม่ได้คิดอะไรมากมาย

“ไม่ได้ทำอะไรมาค่ะ เบื่อกรุงเทพฯ แล้ว” เธอว่า ตอนแรก
ก็ตั้งใจไว้ว่าจะบอกพ่อแม่ถึงเหตุผลที่เธอกลับมาตามจริง แต่เพราะ
ตอนนี้เธอเลิกกับคนที่ชวนเธอกลับมาแล้ว จึงไม่คิดจะเอ่ยถึง

“แล้วนี่ตาเต้รู้หรือยัง”

“ยังคงะ ยังไม่ได้บอกเหมือนกัน” พลอยใสแอบถอนหายใจที่ต้องโกหกพ่อแม่ แต่ตอนนี้เธอยังไม่พร้อมจะบอกพวกท่านถึงความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไป เพราะตอนที่เธอตกลงคบกับเตชินทร์นั้นพ่อแม่ดีใจมากที่สุดในที่สุดเธอก็มีใครสักคนเสียที แถมยังเป็นคนบ้านเดียวกันที่รู้จักไปถึงพ่อแม่ด้วย พอตอนนี้เธอไม่แน่ใจว่าหากบอกว่เลิกกันแล้ว จะถูกคะยั้นคะยอให้กลับไปคิดใหม่ดี ๆ หรือเปล่า จึงคิดว่ายังไม่บอกแล้วให้พวกท่านเอะใจเองเมื่อไม่เห็นเตชินทร์ไปมาหาสู่กับเธอดีกว่า

“แล้วนี่จะพักก่อนหรือจะหางานเลย ให้พ่อฝากให้ไหม”

“พลอยใสได้งานแล้วคะ เจ้มีนกับท่านประธานที่ทำงานเก่าฝากให้ เป็นรีสอร์ตเปิดใหม่ที่เขาค้อ”

“อ้าว เขาค้อหรือ จะเดินทางไหวหรือลูก แม่นึกว่าจะทำงานในเมือง”

“เขามีที่พักให้คะ”

“ไหนบอกจะกลับมาอยู่บ้าน” คราวนี้เป็นพ่อที่ถาม

“ก็กลับบ้านเย็นวันศุกร์ แล้วไปทำงานเช้าวันจันทร์ ระหว่างสัปดาห์ก็พักที่นู่นคะ ก็ดีกว่าอยู่กรุงเทพฯ น้า”

“แหม แล้วก็หลอกให้แม่ดีใจ” แม้ว่าพลาบส่งค้อนมาให้ พลอยใสจึงวางกระเป๋าลงบนพื้นในห้องโถง แล้วหันไปกอดแม่อย่างออต่ออ่อน

“แต่พลอยใสก็กลับบ้านทุกอาทิตย์ ดีกว่าตอนอยู่กรุงเทพฯ ตั้งเยอะนะคะ แล้วถ้าเผื่อมีอะไรพลอยใสก็ขับรถกลับบ้านได้ทันที ชั่วโมงเดียวเองค่ะ”

“อืม ๆ แล้วนี่จะเริ่มทำงานเมื่อไหร่” พ่อถาม

“วันจันทร์ค่ะ”

“ทำไมมันฉุกเฉินจังลูก นี่วันเสาร์แล้วนะ”

“ไม่ได้ฉุกเฉินหรอกค่ะ พลอยใสวางแผนมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ไม่ได้บอกพ่อแม่เอง ตั้งใจจะเซอร์ไพรส์ แต่ตอนนี้รู้สึกว่าจะคิดผิดละเนี่ย พ่อแม่ดูเครียด ๆ ไม่เห็นมีท่าทางดีใจแบบที่พลอยใสคิดเลย”

“ระหว่างนี้ก็ทำงานในเมืองไปด้วยดีไหมลูก จะได้กลับมาอยู่บ้านจริง ๆ” พ่อเสนอ

“ไม่ดีหรอกค่ะ ที่ทำงานใหม่พลอยใสเป็นริสอร์ทหรู แล้วพลอยใสก็ทำตำแหน่งผู้จัดการด้วย จะไปทำงานดีขนาดนี้ได้ทีไหนค่ะ”

“โห ลูกพ่อได้เป็นผู้จัดการแล้วหรอเนี่ย เก่งเหมือนกันนะเรา” พ่อว่า น้ำเสียงภูมิใจ ทำให้เธออดยิ้มไม่ได้ ก่อนจะว่าอย่างประจบ

“ลูกพ่อไงคะ เก่งเหมือนพ่อ”

“เชิญพ่อลูกยกกันไปมาอยู่ตรงนี้นะ แม่ไปทำกับข้าวต่อ

ก่อน เมื่อก็เพิ่งหุงข้าว กำลังจะทำกับข้าวแต่ได้ยินเสียงรถพลอยใส มาชะก่อน” แม่ว่า

“นั่นเดียวพลอยใสไปช่วยนะคะ แม่ทำอะไรกิน”

“แม่ตาเตเอาปลาขึ้นมาให้ แม่เลยจะทำฉู่ฉี่” แม่ตอบ ทำเอาพลอยใสเดินสะดุด แสดงว่าเตชินทร์ยังไม่ได้บอกพ่อแม่เรื่องของเธอกับเขาเหมือนกันใช่ไหม แม่เขาถึงยังเอาอาหารการกินมาฝากพ่อแม่เธออยู่เหมือนที่เคยทำ

พลอยใสไม่ได้พูดอะไรอีก แต่เดินตามแม่เข้าไปช่วยหยิบจับเป็นลูกมือในครัว จนเสร็จและถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว จึงช่วยกันตั้งโต๊ะ ก่อนที่เธอจะออกไปเรียกพ่อให้มากินข้าวด้วยกัน

แม้วันสองวันนี้ชีวิตเธอจะมีเรื่องมากมาย ทั้งเล็กกับแฟนที่เธอเพิ่งตัดสินใจกลับมาอยู่บ้านเกิดตามคำชักชวนของเขา ทั้งเสียซิงให้คนไม่รู้จัก แต่เธอก็ยังรู้สึกเจริญอาหารมือน้อยอยู่ดี คงเป็นเพราะการได้กลับมากินข้าวฝีมือแม่ ฟังเรื่องเล่าของพ่อ ช่วยปลอบประโลมจิตใจที่อ่อนล้าของเธอ ทำให้เรื่องแย่ ๆ ที่เกิดขึ้นทำอะไรเธอไม่ได้

หลังอาหารเย็นพลอยใสหิ้วกระเป๋าเดินทางทั้งสองใบขึ้นไปบนห้องนอน ตั้งใจว่าจะจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ก่อนแล้วจึงจะอาบน้ำ จากนั้นค่อยโทรศัพท์หา กุ้ง กิ่ง และ เจ้ มิน อัปเดตชีวิตที่นี้นิดหน่อย แล้วจึงเข้านอน แต่เธอเพิ่งจะเปิดกระเป๋าเดินทาง ยังไม่ทันจะหยิบ

เสื้อผ้าสักตัว ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ในใจคิดว่าคงเป็นพ่อหรือแม่ที่อาจจะมီးอะไรพูดกับเธอ จึงเดินไปเปิดประตู แต่พอเห็นว่าใครยืนอยู่ตรงหน้า เธอก็ถามเสียงแข็ง

“มาทำไม”

“พ่อกับแม่บอกว่าพลอยกลับมาอยู่บ้านแล้ว ไม่เห็นบอกกันเลย” เตชินทร์ว่า พร้อมเชิญตัวเองเข้ามาในห้องนอนเธออย่างถือวิสาสะ

เขาเรียกเธอว่าพลอยทั้งที่เธอไม่มีชื่อเล่น เธอชื่อพลอยใส ชื่อเดียว แต่เขาเรียกพลอยเพื่อจะได้พิเศษกว่าคนอื่น แรก ๆ ก็รู้สึกพิเศษอยู่หรอก แต่ตอนนี้ไม่เห็นชอบเลย แล้วที่บอกว่าไม่เห็นบอกกันเลยก็ไม่ใช่เขาหรอกที่ทำให้เธอไม่มีโอกาสบอก ถ้าเมื่อวานเขาไม่ยืนกอดอยู่กับคนอื่นในตอนที่เราไปหา ก็คงได้บอกเขาไปแล้ว แต่แม่ในใจจะคิดเช่นนั้น เธอก็เลือกพูดถึงสถานการณ์เฉพาะหน้าแทน

“ออกไปจากห้องเราก่อน มันดูไม่ดี”

“ดูไม่ดียังไง เราเป็นแฟนกัน พูดเหมือนเราไม่เคยเข้ามา”

เตชินทร์ว่า ก่อนเดินไปนั่งลงบนเตียงนอนเธออย่างคุ้นเคย

“เคยเป็น ตอนนี้ไม่ใช่ ออกไป”

เตชินทร์เงยหน้าขึ้นมามองเธอ คิ้วขมวด

“พลอยพูดอะไร เคยเป็นอะไร”

“เคยเป็นแฟนไง ตอนนี้ไม่เป็นแล้ว ออกไปจากห้องเรา เรา

“ไม่อยากให้พ่อแม่เข้าใจผิด”

เตชินทร์มองตาเธอนิ่ง ๆ แล้วถอนใจยาว เขาลุกขึ้น เดินเข้ามาหา ยื่นมือมาจับมือเธอ แล้วถามเสียงอ่อน

“โกรธเรื่องเมื่อวานหรือ ขอโทษนะครับ”

พลอยใสดึงมือออกจากการเกาะกุมของเขา แล้วเอาไปโพล่หลัง ก่อนจะว่า

“ถ้าคิดว่าโกรธเรื่องเมื่อวาน ทำไมเพิ่งมาวันนี้ล่ะ หรือว่าเมื่อวานแฟนเตยังอยู่เลยยังมาไม่ได้” พลอยใสถาม

เธอเดาว่าเมื่อวานเขาไม่ได้มาหาเธอที่บ้าน เพราะหากเขา มาพ่อแม่ต้องถามเธอแล้ว แต่ที่นี่เหมือนพวกท่านก็ไม่รู้ว่าเธอกลับบ้านมาตั้งแต่เมื่อวาน และคิดว่าที่เขายังไม่ตามมาหาเธอที่บ้านก็ เพราะผู้หญิงคนนั้นยังอยู่กับเขา ตอนนี้อยู่คนเดียวคนเดียวคงกลับไปแล้วสินะ ถึงได้มาหาเธอได้

พลอยใสอดคิดไม่ได้ว่า ในเวลาที่ผ่านมาที่เธออยู่กรุงเทพฯ เขาอยู่ที่นี่ และวาดฝันอนาคตร่วมกับเธอ จริง ๆ แล้วตลอดเวลา เขายังมีผู้หญิงอีกคนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมาตลอดหรือเปล่านะ

“เขาไม่ใช่แฟน เราเลิกกันไปแล้ว ไม่งั้นเราจะมาคบกับพลอยได้ไง”

“หรือ แต่ที่เห็นเมื่อวานไม่เหมือนคนเลิกกันไปแล้วเลยนะถามจริง เตบอกเขาหรือเปล่าว่ามีแฟนใหม่ไปแล้วนะ”

เตชินทร์ไม่ตอบคำถามแต่หลบตาเธอ แคนี่พลอยใสก็รู้สึกเหมือนจะปริแตก เธอเดินไปที่ประตูห้องนอนที่ยังเปิดอยู่แล้วบอกเขาเสียงเรียบ

“เตกลับไปเถอะ ตอนนี้เราเลิกกับเตแล้ว เราไม่ใช่แฟนกัน เตะจะได้กลับไปหาแฟนอย่างสบายใจ”

“พลอยเป็นแฟนเรา เราไม่เคยคิดจะกลับไปหาคนอื่น” เตชินทร์ว่า ไม่ยอมออกจากห้อง

“โวย ทำไมพูดไม่รู้เรื่องวะ เราไม่ได้ตาบอดนะ ไม่ได้โง่ด้วย เราเห็นกับตาว่านายกับผู้หญิงคนนั้นกำลังจะทำอะไรกัน ถ้ายังรักกันอยู่แล้วมายุ่งกับเราทำไมวะ มาหลอกเราทำไม ฮะ มาหลอกเราทำไม!” พลอยใสโวยวายเสียงดัง ความอัดอั้นตันใจที่ถูกเก็บกักไว้ตั้งแต่เมื่อวานทะลักหลายออกมาราวเขื่อนแตก

“พลอย เบา ๆ เดี่ยวพ่อแม่ก็ได้ยินหรอก” เตชินทร์ว่า เดินตรงมายังประตู เธอคิดว่าเขาจะออกไปจากห้อง แต่เขากลับผลักประตูปิดแล้วกดล็อก ก่อนหันกลับมาหาเธอแล้วรวบตัวเธอเข้าไปกอด

“เฮ้ย! ปล่อยนะ ปล่อย! นายไม่มีสิทธิ์มาแตะตัวเรานะ”

“ทำไมจะไม่มี เรามีสิทธิ์มากกว่าแตะตัวด้วย” เตชินทร์ว่า แล้วปล้ำจูบเธอทันที

พลอยใสเอียงหน้าหลบไปมา ในขณะที่เตชินทร์ก็อุ้มเธอขึ้น

เมื่อเธอไม่โอนอ่อนผ่อนตามและขัดขึ้นแบบเอาเป็นเอาตาย เขาเดินไปที่เตียงแล้วโยนเธอลงไปก่อนตามลงมาอดคร่อมเธอไว้อย่างรวดเร็วและเริ่มต้นปลุกปล้ำอีกครั้ง

พลอยใสพยายามดิ้นรนให้หลุดไปจากเขา แต่แรงหญิงหรือจะสู้แรงชายได้ ในที่สุดเธอก็ต้องหยุดดิ้นเมื่อเห็นว่าไม่เกิดประโยชน์ และคิดหาทางใช้สมองแทนการใช้กำลังเพื่อพาตนเองออกไปจากสถานการณ์อันตรายนี้

“เต อย่าทำแบบนี้ นี่บ้านเรานะ พ่อแม่ก็อยู่” เธอบอกเขา ซึ่งดูเหมือนเตชินทร์จะได้สติ เพราะเขาชะงักไป แต่ก็ไม่ยอมคลายอ้อมแขน เขายังคงนอนคร่อมเธออยู่ เพียงแต่ว่ากอดไว้หลวม ๆ เท่านั้น เพราะตอนนี้เธอไม่ต่อสู้ขัดขึ้นเขาแล้ว

เขาก็ล้มมาทำท่าจะจูบเธอ แต่พลอยใสเม้มปากแน่นและหันหน้าหนี ทำให้ริมฝีปากเขาจรดลงมาบนแก้มเธอแทน เขาจึงจูบที่แก้มเบา ๆ แล้วเอ่ย

“ขอโทษนะ แต่พลอยอย่าพูดว่าเลิกกันอีกได้ไหม”

พลอยใสไม่ปฏิเสธคำขอของเขา แต่ก็ไม่ได้ตอบรับ ปล่อยให้เขาคิดเอาเอง ซึ่งหากเขาจะคิดเข้าข้างตนเองก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่สำหรับเธอ เธอเลิกกับเขาไปแล้วตั้งแต่ตอนที่เดินออกจากบ้านเขาเมื่อวานนี้ และไม่คิดจะกลับไปอีก เพียงแต่ตอนนี้เธออยู่ในสถานการณ์ที่เป็นรอง พูดหรือทำอะไรอย่างเด็ดขาดออกไปไม่ได้

จึงต้องยอมนอนนิ่งในอ้อมแขนของเขาแบบนี้ แม้จะไม่ต้องการเลยก็ตาม

“เตปปล่อยก่อนได้ไหม อยู่แบบนี้ไม่ดีเลย พ่อแม่ก็อยู่ข้างนอก” เธอพูดเสียงอ่อนกับเขา การทำให้เขาเข้าใจว่าเธอและเขายังเป็นเหมือนเดิมเป็นทางออกของเธอในตอนนี้

“ได้ แต่...จุก่อนได้ไหม” เขาถาม สีหน้าอารมณ์ดีขึ้น

“ไม่ได้” พลอยใสตอบเร็วจนเธอเองก็แปลกใจ แต่พอคิดว่าหากเธอยังเป็นแฟนกับเขาอยู่ก็ไม่น่าปฏิเสธการจุกับเขา จึงรีบบอกเหตุผลที่พอจะคิดได้ออกไป “เรา...เรายังไม่หายโกรธเรื่องเมื่อวาน”

เตชินทร์หัวเราะในลำคอ มองเธอด้วยสายตาเอ็นดู เขายอมคลายอ้อมแขนแล้วลุกขึ้น ก่อนว่า

“ก็ได้ รอให้พลอยหายโกรธก่อนก็ได้” พลอยใสรีบดึงตัวลุกขึ้นจากเตียงในทันทีที่เป็นอิสระ เธอหลบถอนหายใจอย่างโล่งอกที่หลุดออกมาจากสถานการณ์ล่อแหลมได้ จากนั้นก็เดินนำเขาไปที่ประตู แล้วเปิดออก

“เตออกไปก่อนนะ เตียวพ่อแม่สงสัยว่าเข้ามาทำอะไรกันในห้องเป็นนานสองนาน”

“เราเป็นแฟนกันปะ ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว พ่อแม่เข้าใจหรือก”

“แต่เราก็ไม่เคยทำอะไรแบบนี้ เราไม่อยากให้พ่อแม่คิดว่า

เราทำแบบนี้ไปแล้วอะ”

“ก็แล้วเมื่อไหร่จะยอมสักทีละ” เขาถามกะลึ้มกะเหลี่ยพลอยใสถึงกับต้องกำมือแน่นเพื่อระงับอารมณ์ ฝันไปเถอะว่าจะมีวันนั้น! พอปรับอารมณ์พอที่จะพูดอย่างปกติได้ เธอก็แสร้งว่าพร้อมส่งก้อนไปให้

“เรื่องเมื่อวานยังไม่เคลียร์เลยนะ”

“ไม่เคลียร์อะไร เคลียร์แล้ว นั่นแค่แฟนเก่า นี่แฟนปัจจุบัน”

พลอยใสไม่พูดอะไรอีก เธอตันหลังเขาให้เดินออกจากห้อง ซึ่งเตชินทร์ก็ยอมเดินออกมาแต่โดยดี สวนกับแม่ที่เดินขึ้นบันไดมา เธอจึงรีบบอก

“เดี๋ยวเตจะกลับแล้ว พลอยใสออกไปส่งเตก่อนนะคะแม่”

แม่พยักหน้าให้ เตชินทร์ยกมือไหว้แม่ก่อนเดินจูงมือเธอลงบันไดไป พอถึงห้องโถงชั้นล่าง พ่อที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่ก็เอ่ยทัก

“อ้าว จะกลับแล้วหรือเต”

“ครับพ่อ สวัสดีครับ” เตชินทร์ตอบพร้อมยกมือไหว้ พ่อพยักหน้าให้ แล้วหันมาถามเธอ “พลอยใสจะออกไปส่งเตหรือ ปิดประตูไว้ดี ๆ ด้วยนะลูก”

“ค่ะพ่อ เตียวพลอยใสมานะคะ”

เธอเดินไปส่งเตชินทร์จนถึงประตูรั้ว ก่อนที่จะเปิดประตู

ออกไปเขาก็หันมาบอกเธอ

“ส่งแค่นี้แหละ เตี่ยวเราโทร. หานะ”

“อือ” พลอยใส่พยับก้นพร้อมทำเสียงตอบรับในลำคอ

เตชินทร์มองเธอ ก่อนยื่นมือมาดึงตัวเธอเข้าหาตัว ปากก็ว่า

“มากอดหน่อย” จากนั้นเขาก็ฝังจูบลงบนศีรษะเธอ แล้ว

บอก “หายโกรธเร็ว ๆ นะ”

พลอยใส่ไม่ตอบอะไร เธอขยับตัวออกจากอ้อมกอดเขา ซึ่งเตชินทร์ก็ยอมปล่อยแต่โดยดี เขาก้าวผ่านประตูออกไปแล้วหันกลับมาบอกเธอ

“ปิดประตูได้แล้ว”

พลอยใส่ทำถาม เธอถือกุญแจที่ประตูรั้วแล้วเดินเข้าบ้าน ได้ยินเสียงรถของเตชินทร์แล่นจากไป นึกถึงคำพูดของเขาก็บอกให้เธอหายโกรธเร็ว ๆ แล้วก็ถอนหายใจ เธอไม่ได้โกรธเขาแล้ว เพียงแต่พอรู้ว่าเขายังมีผู้หญิงอีกคนในชีวิตพลอยใส่ก็ไม่คิดว่าเธอจะต้องไปยื้อแย่งกับใคร หากไม่ได้เป็นคนรักเพียงคนเดียวของเขา เธอก็ขอยู่คนเดียวดีกว่า แต่จากปฏิกิริยาตอบรับของเตชินทร์วันนี้เมื่อเธอบอกว่าเธอเลิกกับเขาแล้วทำให้พลอยใส่หนักใจ

หรือการเลิกกับเขาจะไม่ง่ายอย่างที่คิด...

๒

บอศ

เช้าวันทำงานวันแรกพลอยใสตื่นมาแต่เช้าตรู่ เนื่องจากจากบ้านถึงรีสอร์ทที่เขาคือที่เป็นที่ทำงานของเธอใช้เวลาเดินทางราว ๆ หนึ่งชั่วโมง พลอยใสจึงตั้งใจจะออกจากบ้านสักหกโมงเช้า ไปถึงที่ทำงานเช้า ๆ หน่อย เพื่อมีอะไรต้องจัดการก่อนเริ่มทำงานจะได้ไม่ฉุกฉะหุก

เธอใช้เวลาวันอาทิตย์จัดเตรียมเสื้อผ้าสำหรับขนไปไว้ที่บ้านพักสำหรับผู้จัดการแผนกขายที่เป็นสวัสดิการพนักงานของรีสอร์ท ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเสื้อผ้าชุดทำงานสำหรับการใส่ไปทำงานทั้งสัปดาห์ ส่วนชุดอื่น ๆ นั้นเตรียมไปเผื่อเพียงไม่กี่ชุด เพราะเดียว

เย็นวันศุกร์เธอก็จะกลับบ้านอยู่แล้ว ค่อยทยอยชนไปเรื่อย ๆ ก็ได้

หลังจากที่มาหาเธอค็นวันเสาร์ เตชินทร์ไม่ได้มาอีก เขาโทรศัพท์มาคุยบ้างแต่เธอก็คุยด้วยสั้น ๆ แล้ววางไป ได้แต่หวังว่าเมื่อเธอไปทำงานแล้วจะมีโอกาสให้ติดต่อกันน้อยลง แล้วใช้ความห่างไกลค่อย ๆ ตีตัวออกหากจากเขา และบอกว่าเธอเลิกกับเขาแล้วอีกที แต่คราวนี้ต้องไม่ให้เขามีโอกาสทำอะไรเธออย่างที่เกิดขึ้นมาจากการบอกเลิกครั้งแรก ซึ่งเธอก็บอกพ่อแม่ไปแล้วว่าอย่าปล่อยให้เตชินทร์ขึ้นมาหาเธอถึงในท้องถิ่นอีก

เธอจัดกระเป๋าเสื้อผ้าใส่รถไว้แล้วตั้งแต่ตอนกลางคืน เข้านี้จึงเพียงแต่ตื่นมาอาบน้ำแต่งตัวเตรียมออกเดินทางเท่านั้น เมื่อพร้อมแล้วเธอก็เดินลงไปข้างล่าง เห็นไฟในครัวเปิดอยู่จึงเดินเข้าไปดู ก็เห็นว่าแม่กำลังทำอะไรกุกก้อยู่ในนั้น

“แม่ ทำอะไรคะ” พลอยใสถาม พลางเดินเข้าไปชะโงกดูที่หน้าเตา

“หิวไหม แม่ทำข้าวต้มไว้ให้” แม่ถาม กลืนข้าวต้มเครื่องหอมฉุยลอยเข้าจมูกจนอดสุดลมหายใจลึก ๆ ไม่ได้

“ไม่ค่อยหิวค่ะ แต่พอได้กลิ่นก็อยากกิน”

คำตอบของเธอทำให้แม่หัวเราะ ก่อนที่จะเดินไปหยิบชามจากในตู้ออกมาตักข้าวต้ม แล้ววางลงตรงหน้าเธอ

“อะ กินร้อนท้องสักหน่อย แม่ทำกระเทียมเจียวใส่กากหมู

ของชอบเราให้ด้วยเนี่ย”

“โห แม่ ตื่นมาทำตั้งแต่กี่โมงคะเนี่ย”

“ก็เพิ่งลุกมาทำตอนเราตื่นมาเตรียมตัวนั้นแหละ” แม่ว่า
เดินมานั่งลงตรงข้ามเธอ

“ไม่เห็นต้องลำบากเลยคะ พลอยใสตั้งใจจะไปกินที่รีสอร์ท
ตอนไปถึงก็น่าจะแค่เจ็ดโมงนิด ๆ มีเวลาเหลือเฟือ”

“เมื่ออยากทำให้ พลอยใสไม่อยู่บ้านให้แม่ทำกับข้าวให้กิน
บ่อย ๆ นี่”

“แม่อะ พลอยใสก็จะกลับบ้านทุกอาทิตย์อยู่แล้วไงคะ อย่า
ตัดพ้อลูกสิ”

“รู้ว่าตัดพ้อก็ยังไม่ไป” แม่ว่าพร้อมส่งค้อนมาให้ พลอยใส
หัวเราะท่าทางของแม่ ก่อนถามอย่างต้องการเปลี่ยนเรื่อง

“แม่ไม่กินเหรอกะ”

“ไม่ละ รอพอก่อน”

“แล้วพอยังหลับอยู่เหรอกะ”

“ไม่น่านะ น่าจะรดน้ำต้นไม้อยู่มั้ง”

พลอยใสพยักหน้ารับรู้แล้วก็มลงตั้งอกตั้งใจตักข้าวต้มใน
ชามตรงหน้าเข้าปาก ไม่นานนักข้าวต้มก็หมดชาม เธอเดินเอาชาม
ไปล้าง แล้วจึงหันมาบอกแม่

“พลอยใสต้องไปแล้วคะ”

“ไปสิ เตียวแม่เดินออกไปส่ง พ่อน่าจะอยู่ข้างนอกแล้วมั้ง”

พลอยใสกับแม่เดินเคียงกันออกจากบ้าน รถของเธอจอดอยู่ลานข้างนอกเพราะในโรงรถพ่อแม่จอดเต็มแล้ว เห็นพ่อกำลังลากสายยางรดน้ำต้นไม้อยู่ใกล้ ๆ รถเธอ ซึ่งพ่อกำลังหันมาเห็นเธอกับแม่พ่อก็วางสายยางแล้วเดินไปปิดน้ำ จากนั้นเดินมาหาเธอกับแม่แล้วเอ่ยถาม

“จะไปแล้วหรือลูก”

“ค่ะ อยากออกเร็วหน่อย เพื่อมีอะไรต้องทำก่อนเริ่มงานจะได้มีเวลานะค่ะ”

“ซัปรดดี ๆ นะ ถึงแล้วโทร. มาบอกพ่อกับแม่ด้วย”

“ค่า พ่อกับแม่ก็ตั้งใจทำงานนะค่ะ วันศุกร์แม่ก็ทำของโปรดลูกสาวไว้เยอะ ๆ ด้วย พลอยใสจะล้างท้องรอกลับมากิน” เธอบอกพ่อกับแม่อย่างอารมณ์ดี

“จ๊ะ อดข้าวรอตั้งแต่บ่ายวันพฤหัสบดีเลยแล้วกัน จะได้กินเยอะ ๆ” แม่ว่าอย่างรับมุกเธอ

จากนั้นพ่อกับแม่ก็เดินมาส่งเธอที่รถ พลอยใสยกมือไหว้แล้วสวมกอดท่านทั้งสอง ในขณะที่ท่านก็อวยพรให้เธอ จากนั้นจึงก้าวเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ แล้วเริ่มเคลื่อนรถออกจากบ้านช้า ๆ โดยมีพ่อกับแม่ยืนส่งจนลับตา

ยามเช้าบรรยากาศดีมาก หลังออกนอกเมืองและขับรถไป

ตามถนนเส้นเล็กมุ่งสู่เขาค้อ สภาพภูมิอากาศเป็นภูเขาสลับซับซ้อน แดดบางช่วงยังมีหมอกลอยอ้อยอิ่งให้ความรู้สึกสดชื่นสบายใจ ภาพที่เธอคุ้นเคยและไม่ได้เห็นมานานนับแต่ไปเรียนหนังสือในเมืองหลวงเมื่อหลายปีก่อน ตอนนี้เมื่อย้ายกลับมาอยู่บ้านและทำงานในรีสอร์ทท่ามกลางขุนเขา เธอคงจะได้เห็นภาพนี้ทุกวัน และมันช่างดีต่อใจมาก ๆ เลย

ขณะกำลังขับรถเพลิน ๆ เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือ ก็ดังออกมาจากลำโพงในรถผ่านสัญญาณบลูทูธ พลอยใสเหลือบตามองหน้าจอบนคอนโซลรถแล้วเห็นชื่อ ‘เจ้มีน’ กำลังโทร. เข้ามา จึงกดรับสาย

“สวัสดีค่าเจ้”

“พลอยใส ไปทำงานหรือยัง” เสียงผู้จัดการแผนกที่ทำงานเก่าที่เธอรักและเคารพเหมือนพี่สาวดังออกมา

“กำลังขับรถคะ เมื่อคืนพลอยใสนอนบ้าน เลยออกแต่เช้า”

“อ้าว จะไป-กลับหรือ ไม่ไกลไปหรือ”

“เปล่า ๆ ค่ะ พักที่รีสอร์ทแหละ แต่จะกลับบ้านเย็นวันศุกร์ แล้วมาทำงานเช้าวันจันทร์นะคะ”

“อ้อ แล้วเป็นไงบ้าง ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

“เรียบร้อยดีมากค่ะเจ้ แล้วเจ้ล่ะคะ เป็นคุณแม่เลี้ยงลูกเป็นยังไงบ้างคะ”

“ก็เริ่มเข้าที่แล้ว เริ่มถอดรหัสเสียงร้องไห้ของเบบี๋ได้บ้างแล้ว” เจมีนว่ากลัวหัวเราะ ทำให้พลอยใสหัวเราะไปด้วย

“แล้วท่านประธานของพลอยใสละคะ เวลาเลี้ยงลูกเท่สุด ๆ ไปเลยไหมคะ”

“แน่นอนจ้า หัวใจเท่สุด ๆ อยู่แล้ว” เจมีนตอบมาแบบไม่มีถ่อมตัวจนพลอยใสอยากจะแหม แต่เธอยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อคนที่เธอรักเหมือนพี่สาวก็ถามมาก่อน “เออ วันศุกร์ยังไม่ได้เจอคุณประณตใช่ไหม เขาโทร. มาคุยกับฉฉาน ผากขอโทษ บอกติดประชุมเลยไม่ได้ไปทักทาย”

“โห เขาเป็นบอสใหม่คะ จะมาทักทายพนักงานใหม่แบบพลอยใสด้วยตัวเองก็ไม่น่าใช่” เธอว่า คิดว่าที่เขายกท่านประธานเพื่อนเขาไปแบบนี้ น่าจะเป็นการพูดไปจั้นมากกว่า เขาคงไม่ได้คิดที่จะมาทักทายเธอจริง ๆ อยู่แล้ว

“ไม่สิ พลอยใสเป็นน้องเจ้เนะ นี่ผากดูแลในฐานะน้องสาว เขารับปากจะช่วยดูแลให้ เห็นบอกว่าวันนี้จะพาไปกินข้าวกลางวัน ทำความรู้จักกันไว้”

“จริงหรือคะเจ้!” พลอยใสถามเสียงตื่น “แบบนี้พลอยใสจะไม่โดนเขม่นว่าเป็นเด็กเส้นหรือคะ”

“เด็กเส้นอะไร พูดไปเรื่อย” เจมีนทำเสียงเอ็ด

“อ้าว พลอยใสก็ยอมรับอยู่นะว่าได้งานเพราะเจ้กับท่าน

ประธานฝากให้อะคะ ก็เด็กเส้นแหละ แต่ถ้าบอสทำเป็นไม่รู้จักพลอยใสก็จะดีกว่า อย่างน้อยคนอื่นจะได้คิดว่าพลอยใสเข้ามาเพราะความสามารถ”

“เขาเรียกคอนเน็ทชั่นอะ รู้จักกัน แนะนำงานให้ แต่ถ้าความสามารถไม่พอใครเขาจะจ้างแก มั่นใจในตัวเองหน่อย เขาเห็นเรซูเม่ถึงตกลงรับหรอคะ” ได้ยินแล้วพลอยใสก็ยิ้ม รู้หรือกว่าเจ้พยายามพูดให้เธอรู้สึกดี

“แปลว่าวันนี้พลอยใสจะต้องไปกินข้าวกลางวันกับบอสหรอคะ แอบเกร็งอ่า”

“ไม่มีอะไรหรอหอก คุณประณตเขาใจดี แค่อย่าไปหวีดเขาก็พอ เดี่ยวเขาแตกตื่น”

“เจ้! ก็รู้อยู่ว่าพลอยใสดีแต่พูด ถ้าไปกินข้าวด้วยกันแบบนั้นจะไปกล้าหวีดได้ยังไงคะ”

“ก็เขาหล่ออะ ฉันทกลัวแกลึ้มตัว แล้วยก้อย่าไปเลือดกำเดาไหลต่อหน้าเขานะ อายเขา”

“เจ้อะ นีร์กน้องจริงเปลา่เนี่ย พูดแต่ละอย่าง” เธอทำเสียงเง่างอด รู้หรือกว่าเจ้พูดเล่น แต่ก็เป็นการเอาความจริงมาพูดเล่นไง

เจ้มีหน้าเหวเราะ่วนเมื่อได้ยินเธอสั่งว่าเช่นนั้น ก่อนจะรีบขอตัวอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อู๊ย ลูกตื่นแล้ว แค่นี้ก่อนนะ มีอะไรโทร. หาเจ้ได้ ถ้าคุณ

ประณตเขาใจร้ายก็โทร. มา เตียวเจ้ให้หลัวไปจัดการให้”

“ค่า แหม เจ้เราใหญ่เนี่ยดีจริง ๆ เลย ชอบคุณมากเลยนะคะ เตียวเจอบอสแล้วพลอยใสจะโทร. มาเมาทันนะว่าหล่อจริงหรือเปล่า”

“ยะ ไปแล้วนะ บายจ้่า” เจ้ว่าก่อนที่สายจะตัดไป

หลังวางสายจากเจ้พลอยใสก็ขับรถต่อไปเงียบ ๆ ว่าจะโทร. หา กุ้ง กิ่ง แต่คิดว่าเพื่อนคงกำลังเตรียมตัวไปทำงานอยู่ อีกทั้งเมื่อคืนก็คุยอับเดทกันไปเยอะแล้ว จึงคิดว่าไว้ค่อยโทร. ตอนเลิกงาน แล้วดีกว่า

เจ็ดโมงนิด ๆ พลอยใสก็เดินทางถึงเคียงดารารีสอร์ต ซึ่งก็เป็นเวลาที่ค่อนข้างเช้าอยู่ เธอจึงตัดสินใจเอากระเป๋าเสื้อผ้าไปเก็บที่บ้านพักของเธอที่ทางฝ่ายบุคคลพาไปดูและให้กุญแจไว้แล้วตั้งแต่วันศุกร์

บ้านพักของเธอเป็นวิลลาหลังเตียวที่อาศัยอยู่คนเดียวตามตำแหน่งผู้จัดการแผนก ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับที่พนักงาน ซึ่งมีทั้งวิลลาแบบที่เธอพักสำหรับพนักงานระดับบริหารตั้งแต่ผู้จัดการแผนกขึ้นไป ซึ่งก็รวมทั้งบ้านพักของเจ้าของรีสอร์ทด้วย ซึ่งแม้ว่าจะเป็นวิลลาเหมือนกัน แต่ก็มี ความหรูหราอย่างมาก อีกทั้งแยกตัวออกไปตั้งอยู่เพียงลำพังห่างจากบ้านพักหลังอื่น ๆ เพื่อความเป็นส่วนตัว นอกจากนี้ก็มีอาคารหอพักสำหรับพนักงาน

ระดับปฏิบัติการด้วย

หลังเก็บของแล้วพลอยใสก็ไปยังแผนกของเธอ เตรียมตัวพร้อมรับการทำงานสำหรับวันนี้ และเธอหวังว่าทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี เพราะแม้ความรับผิดชอบจะมากขึ้นตามตำแหน่งที่สูงขึ้น แต่เธอก็มีประสบการณ์การทำงานมาหลายปีนับแต่เรียนจบ จึงไม่ได้กังวลอะไรมากนัก

เธอเข้าไปที่แผนกของเธอ โຕะทำงานถูกจัดเตรียมไว้ให้แล้ว และไม่นานนักหลังจากที่เธอเข้านั่งประจำที่ คนอื่น ๆ ในแผนกก็ทยอยเข้ามา พลอยใสจึงแนะนำตนเอง จากนั้นไม่นานนักฝ่ายบุคคลก็มาหาเธอ เพื่อพาเธอไปแนะนำตัวกับพนักงานระดับบริหารตามแผนกต่าง ๆ ซึ่งคนสุดท้ายที่เธอจะไปแนะนำตัวคือผู้บริหารสูงสุดของเคียงดาร์ริสอร์ต

หลังจากตระเวนแนะนำตัวครบทุกแผนกแล้ว หัวหน้าฝ่ายบุคคลก็พาเธอไปพบกับเจ้าของรีสอร์ทที่ห้องทำงานของเขา พลอยใสประหม่านิด ๆ เพราะเธอเข้ามาทำงานได้ด้วยเส้นของท่านประธานและผู้จัดการแผนกของที่ทำงานเก่า ทำให้เธอไม่มั่นใจว่าเขาจะคิดกับเธออย่างไร

“เชิญ” เสียงทรงอำนาจดังขึ้นหลังบานประตูเมื่อเลขานุการของเขาเคาะและแจ้งว่าฝ่ายบุคคลพาผู้จัดการแผนกขายคนใหม่มาพบ ก่อนที่จะเปิดประตูแล้วพยักหน้าให้เธอและคนที่นำ

เธอมา แล้วผละไป

พลอยใสเดินตามผู้จัดการฝ่ายบุคคลเข้าไปในห้อง เตรียมรอยยิ้มแบบนางงามมิตรภาพส่งออกไปให้เขาเต็มที่ แต่หลังจากที่มองเห็นคนนั่งหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่เต็มตาเธอก็ยิ้มค้าง หูได้ยินเสียงผู้จัดการฝ่ายบุคคลแนะนำตัวเธอแว่ว ๆ ได้ยินเหมือนคนหลังโต๊ะทำงานบอกให้หัวหน้าฝ่ายบุคคลออกไปก่อนเพราะเขามีธุระจะคุยกับเธอ ก่อนที่คนที่พาเธอมาจะเดินออกจากห้อง และปิดประตูลง ขณะที่คนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานเงยหน้ามองเธอยิ้ม ๆ ก่อนเอ่ยถ้อยคำที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น

“ดูเหมือนเรามีเรื่องต้องคุยกันมากกว่าที่คิดนะ น้องพลอยใส”

พลอยใสรู้สึกเหมือนจะวูบ เสียงแนะนำตัวของชายหนุ่มสุดหล่อที่ร้านเหล้าดังขึ้นมาในหัว ‘ผมณตครับ’ ณต...คุณประณตของเจ้มีน...ใครจะคิดว่าเขาคือคนคนเดียวกัน!

เธออยากแทรกแผ่นดินหนี ทำไมถึงได้ช่วยอย่างนี้นะ จะวันไนตส์แดนซ์ทั้งทีกลับมิกับคนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมาก ๆ แม้จะไม่ได้ใกล้ชิดกันโดยตรง แต่เขาก็เป็นเพื่อนสนิทกับท่านประธาน ซึ่งเป็นสามีของพี่สาวคนสนิทของเธอ ตรงนั้นว่าใกล้ชิดแล้ว แต่นั่นยังไม่พอ เขายังเป็นเจ้าของนายโดยตรงของเธอด้วย แล้วแบบนี้เขาจะมองเธอยังไง! แล้วเขาจะเล่าให้เพื่อนเขาฟังไหม หากเจ้รู้ว่าเธอทำ

อะไรลงไปจะผิดหวังในตัวเธอหรือเปล่า พลอยใสเครียด!

พลอยใสสงสัยว่า ถ้าเธอลาตายตอนนี้จะทันไหมนะ

ไม่น่าจะทัน...

แล้วถ้าทำเป็นจำเขาไม่ได้ล่ะ? ก็ไม่น่าจะได้ เพราะต่อให้เธอจะทำเป็นจำเขาไม่ได้ แต่เขาจำเธอได้แน่นอน ก็ดูสายตายิ้ม ๆ ที่มองเธออยู่นั่นสิ ถ้าเธอแกล้งทำเป็นไม่รู้จักเขา เขาน่าจะมีวิธีเตือนความทรงจำเธอแน่ ๆ เลย

“บะ...บะ...บอสมีอะไรจะคุยกับพลอยใสหรือคะ” ในที่สุดจึงตัดสินใจทำใจดีสู้เสือ แม้จะจำเขาได้ จำเหตุการณ์ในคืนวันศุกร์ได้ แต่ถ้าเธอไม่พูดถึง เขาก็จ้างปากเธอไม่ได้หรอก คิดเช่นนั้นจึงถามเขาออกไปเสียงสั้น ๆ ตาหลุบลงมองบนโต๊ะ ไม่กล้าสบสายตาวิวับของเขา

“น้องพลอยใสนั่งก่อนสิครับ” เขาบอกเธอ พลอยใสรู้สึกคันยุบยิบที่หัวใจ เขาจะเรียกเธออย่างสนิทสนมว่าน้องพลอยใสทำไมนะ

“ไม่ต้องนั่งก็ได้ นะคะ เดี่ยวพลอยใสก็ไปแล้ว”

“นั่งเถอะ น่าจะไม่ได้ไปง่าย ๆ” เขาว่า พร้อมผายมือมายังเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา พลอยใสจำต้องเดินไปตึงเก้าอี้ออกมา นั่งอย่างไม่มีทางเลี่ยง ก่อนเงยหน้าขึ้นถามเขา

“บอสมีเรื่องอะไรจะคุยกับพลอยใสหรือคะ”

“คุณมีนฝากให้ดูแล”

นี่ “คะ?” พลอยใสถามกลับอย่างงง ๆ ไม่คิดว่าเขาจะพูดเรื่อง

“สนิทกับคุณมีนเหรอ”

“ก็สนิทค่ะ เจ้เป็นเหมือนพี่สาว”

“มิน่า ห่วงมากเชียว ฝากแล้วฝากอีก ให้พี่ดูแลดี ๆ”

“เอ่อ...เจ้ก็เป็นแบบนี้เองค่ะ ชอบมองพลอยใสเป็นเด็ก ๆ
ไม่รู้เรื่องรู้ราว เลยเป็นห่วงมากไปหน่อย บอสไม่ต้องซีเรียสหรอก
ค่ะ”

“อืม” เขาทำเสียงในลำคอ มองเธออย่างพิจารณา ก่อน
ถามอึ้ง ๆ “แล้วรู้เรื่องรู้ราวไหม”

“พลอยใสไม่เข้าใจค่ะ” เธอบอกออกไปตรง ๆ แคพยายาม
ตั้งสติไม่ให้วังหนีเขาก็ยากแล้ว เขายังจะมาพูดอะไรยาก ๆ แบบที่
เธอไม่เข้าใจอีก รู้เรื่องรู้ราวไหมของเขามันแปลว่าอะไร รู้เรื่องรู้ราว
อะไร

“น้องพลอยใสเหมือนไม่อยากคุยกับพี่” เขาถามพลางเลิก
คิ้ว

“ก็บอสจะคุยกับพลอยใสเรื่องอะไรล่ะคะ”

“ก็แค่อยากทำความรู้จักให้มากกว่านี้ เราเป็นคนกันเอง
ไม่ใช่เหรอ”

“พลอยใสเป็นแค่พนักงานใหม่ ไม่ใช่คนกันเองหรอกคะ”

“น้องสาวคนสนิทของภรรยาเพื่อนสนิท พี่ว่าเราเป็นคนกันเองอยู่นะ”

“คะ” กันเองก็กันเอง

“โลกกลมดึ้นะ” เขาว่า

พลอยใสสบตากับเขา คำว่าโลกกลมของเขาจะตีความไปทางไหนได้อีก ในเมื่อเธอไม่ได้มาสมัครงานที่นี้อย่างบังเอิญแล้วมารู้ทีหลังว่าเธอเป็นน้องคนสนิทของภรรยาเพื่อนสนิทของเขาตามค่านิยมของคำว่าโลกกลม มันก็เหลืออยู่แค่ความหมายเดียวเท่านั้นแหละ คือโลกกลมที่คนสองคนที่เจอกันที่ร้านเหล้าในคืนนั้น ตอนนี้อยากกลับกลายเป็นเจ้านายกับลูกน้องในที่ทำงานเดียวกัน

พลอยใสรู้สึกหน้ามืด วิงเวียน หายใจไม่ออก ทำไมเขาต้องพูดเฉียดไปเฉียดมา การที่เขาไม่พูดถึงเรื่องนั้นออกมาตรง ๆ แต่ใช้คำพูดกำกวม สายตาเหมือนรู้กัน มันทำให้ระดับความเครียดของเธอพุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดเธอก็รู้สึกวุ่นโกลนเคลง ภาพตรงหน้าพร่ามัว และหูแว่วเสียงเรียกชื่อเธออย่างตลกอกตลกใจ

“พลอยใส!”

พลอยใสรู้สึกตัวอีกครั้งด้วยความรู้สึกวุ่นโกลนเคลง และคนที่อยู่ในห้องกับเธอก่อนภาพจะตัดไปกำลังชะงักหันมามองมาด้วยสีหน้าเป็นกังวล มองเลยเขาไปก็เห็นเป็นเพดานห้อง จึง

มั่นใจว่าเธอกำลังนอนอยู่จริง ๆ ด้วย พอคิดวากำลังนอนอยู่ต่อหน้าคนอื่นก็ทำให้พลอยใสลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว จนคนที่ชะโงกหน้าอยู่ฝั่งไปเล็กน้อย ก่อนจะขยับเข้ามาถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“เป็นยังไงบ้าง”

“พลอยใส...เป็นอะไรเธอคะ” เธอถามอย่างงง ๆ นั่งอยู่ดี ๆ ทำไมมานอนอยู่ตรงนี้ได้

“เป็นลมนะ”

“เป็นลม...” พลอยใสทวนคำอย่างอับอาย เจ้มีนสั่งไว้ว่าอย่าเลือดกำเดาไหลต่อหน้าเขา เธอก็สามารถเปลี่ยนเป็นเป็นลมต่อหน้าเขาแทนได้ บ้าบอจริง ๆ เลยพลอยใส

“ไม่สบายหรือเปล่า” เขาถาม สีหน้าดูเป็นห่วงจริง ๆ

“เปล่าค่ะ พลอยใสคง...” คงอะไรดี จะหาซื้ออ้อางอะไรมาพูดที่ดีกว่าพลอยใสเครียดกลัวเขาถามเรื่องคีนั่นจนถึงกับเป็นลมนะ ซึ่งหลังจากเค้นสมองที่ยังเบลอ ๆ อย่างหนัก เธอก็คิดได้

“คงนอนไม่พอ เมื่อคีนั่นเต้นเลยนอนไม่ค่อยหลับ แล้วก็ต้องรีบตื่นแต่เช้านะค่ะ น่าจะได้นอนไปไม่กี่ชั่วโมงเอง”

“ถ้าอย่างนั้นพักผ่อนก่อนไหม เพิ่งเริ่มงานวันแรก ยังไม่มีอะไรสำคัญที่ต้องทำหรอก นอนพักสักหน่อยก่อนก็ได้” เขาเสนออย่างใจดี จนพลอยใสรู้สึกว่าเขาจริงจังกับการดูแลเธอตามคำสั่งของเจ้มากเกินไปหรือเปล่า หรือเธอต้องโทร. หาเจ้ให้บอกเขาให้

ลดความจริงจ้งลงหน่อย เพราะเธอกลัวคนอื่นเหม็นขี้หน้า มีอย่าง
ที่ไหน มาทำงานวันแรกก็ประเดิมด้วยการนอนพักผ่อน เขาต้องบ้า
ไปแล้วแน่ ๆ ถึงได้บอกเธอแบบนี้

“ไม่เป็นไรคะ เดี่ยวพลอยใส่กลับไปทำงานดีกว่า บอสอย่า
ปฏิบัติกับพลอยใส่ต่างกับคนอื่นเลยนะคะ พลอยใสไม่อยากมี
ปัญหา”

“คุณมีนั้งแล้วสั่งอีกให้ดูแลน้องพลอยใส่ดี ๆ ถ้ารู้ว่ามี
ทำงานวันแรกก็เป็นลมแล้วพี่ว่าพี่น่าจะโดนมิใช่หน่อย” เขาวายิ้ม ๆ
สายตาดูลุ่มหลงมองต่ำกว่าใบหน้าเธอ ก่อนจะบอกในสิ่งที่ทำให้เธอ
หน้าเห่อร์ร้อน “ติดกระดุมหน่อยนะ พี่ถือวิสาสะแกะออกตอนเป็น
ลมนะ”

พลอยใส่ก็มั่งมองตนเองแล้วรีบยกมือขึ้นตะครุบหน้าอก
แทบไม่ทัน เพราะในตอนนี้นี้เธอสวมเพียงเสื้อเชิ้ตทำงานตัวในที่ถูก
แกะกระดุมเม็ดบนไปสองเม็ด ทำให้อยู่ในสภาพที่หากมีคนอื่นเห็น
คงจะคิดดีไม่ได้เลย เธอรีบลัดกระดุมมือไม้สั้น ก่อนพยายามจะ
ลุกขึ้น โดยมีคนที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นช่วยประคอง จนเธอยืนอย่าง
มันคงดีเขาก็เดินไปหยิบเสื้อนอกของเธอมาช่วยสวมให้ ซึ่งพลอยใส่
จำได้ว่าเธอใส่เสื้อนอกเรียบริ้อยดีก่อนที่จะเป็นลมไป ก็คงเป็นเขา
อีกนั่นแหละที่ถือวิสาสะถอดให้เธอ แต่จะว่าเขาก็ไม่ได้ การปฐม
พยาบาลคนเป็นลมก็คงต้องถอดเสื้อผ้ารัดรีงออกอยู่แล้ว เขาทำ

ตามที่จำเป็นต้องทำ มีแต่เธอนี้แหละที่ไม่ควรมาเป็นลมเป็นแล้งให้เขาต้องปฐมพยาบาลเลย

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว พลอยใสขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ”
เธอรีบตัดบท และหวังว่าเขาจะปล่อยเธอไปสักที

ไม่รู้เป็นเพราะสงสารที่เธอเป็นลม หรือกลัวเธอจะเป็นอะไรมากกว่านี้จนอาจนำความเดือดร้อนมาให้เขากันแน่ ในที่สุดเขาก็พยักหน้า แต่ไม่วายบอกในเรื่องที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนจะเป็นลมอีกรอบ

“บ้านพักที่ฝ่ายบุคคลจัดให้น้องพลอยใสมันอยู่ไกลเกินไป พี่เลยให้ย้ายมาอยู่หลังที่ติดกับบ้านพักของพี่นะ เดี่ยวไปเอากุญแจเซตใหม่ที่ฝ่ายบุคคลด้วย”

บ้านพักหลังติดกันกับเขา นั้นมันบ้านพักผู้บริหารระดับสูง! สูงกว่าผู้จัดการแผนกอย่างเธอแบบเทียบกันไม่ติด ตอนที่เดินสำรวจรีสอร์ท ผู้จัดการแผนกบุคคลก็อธิบายให้เธอฟังหมดแล้วว่า บ้านพักพนักงานแต่ละหลังสำหรับใคร ตำแหน่งอะไร และบ้านหลังเล็กของเธอที่ตั้งอยู่ในบริเวณอันไกลโพ้น ก็เป็นบ้านพักของพนักงานระดับผู้จัดการแผนก และในฐานะคนมาใหม่จึงถูกจัดให้อยู่ในจุดที่คนเก่าไม่อยากจะอยู่ ซึ่งพลอยใสก็ไม่ติดใจอะไร เธอเพิ่งมาเขาจัดอะไรให้ก็รับไปเท่านั้น อีกอย่างเธอก็จะอาศัยอยู่แคว้นทำงาน เสาร์-อาทิตย์ก็กลับบ้าน จึงไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ดูคนเป็น

เจ้านายทำสิ เขาจะให้เธอไปอยู่บ้านหลังติดกับเขา คราวนี้พลอยใส น่าจะไม่รอด ถูกคนอื่น ๆ เหม็นว่าเป็นเด็กเส้นอย่างแน่นอน

“มีปัญหาเหรอ” คนที่เพิ่งสั่งให้เธอไปเอากุญแจชุดใหม่จาก ฝ่ายบุคคลถามขึ้น พลอยใสหันไปมองค้อนอย่างลึมตัว ก่อนจะว่า

“ทำไมต้องให้พลอยใสไปอยู่บ้านหลังนั้นด้วยล่ะคะ”

“ก็อยู่ใกล้ ๆ จะได้สบายใจ บ้านพักที่ฝ่ายบุคคลจัดให้ นั้นมันน่ากลัวนะ ถึงรีสอร์ทจะปลอดภัย แต่น้องพลอยใสไปอยู่คนเดียวมันจะรู้สึกเปลี่ยว ๆ คนไม่ชินอาจมองว่ามันน่ากลัว”

“บอสบอกว่ารีสอร์ทปลอดภัยไม่ใช่เหรอคะ แล้วพลอยใส จะต้องกลัวทำไม” เธออดเถียงไม่ได้ เหตุผลเขามันฟังไม่ขึ้นเอาเสียเลย อีกทั้งการกระทำของเขามันจะทำให้เธอทำงานที่นั่นลำบาก

“อย่าดื้อสิ กลับไปทำงานไป” เขาบอกเธอด้วยน้ำเสียงเหมือนบอกกับเด็กที่พูดไม่รู้เรื่อง ก่อนที่จะก้มหน้าลงให้ความสนใจกับเอกสารบนโต๊ะ เหมือนกับว่าหมดเรื่องจะคุยกับเธอแล้ว ทำให้พลอยใสก้าวตรงไปยังประตูห้องเขาอย่างงง ๆ ไม่แน่ใจว่าต้องเริ่มตรงไหน กลับไปที่แผนก หรือไปรับกุญแจชุดใหม่จากฝ่ายบุคคลดี แต่เธอยังไม่ทันได้เปิดประตู เขาก็เรียกไว้

“น้องพลอยใส”

“คะ” เธอขาน หันกลับไปมองคนที่เงยหน้าขึ้นมาเรียกเธอ

“เย็นนี้เดี่ยวพี่พาออกไปกินข้าวนะ บอกคุณมีนไว้ว่าจะไปตอนกลางวัน แต่พอดีมีประชุมด่วนเข้ามา”

“ไม่ต้องก็ได้ นะคะ” เธอบอกเขา ซึ่งทำให้เขาเลิกคิดคล้ายจะถามว่าทำไม เธอเลยต้องหาเหตุผลให้ “ก็มันไม่จำเป็นอะค่ะ”

“จำเป็นสิ มีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย”

แค่ได้ยินว่าเรื่องสำคัญพลอยใสก็รู้สึกเหมือนจะเป็นลมอีกรอบ จึงรีบเปิดประตูแล้วก้าวออกไปจากห้องเขาทันที รีบหนีก่อนดีกว่า เรื่องอื่นค่อยว่ากัน

เลขานุการหน้าห้องของเขาเงยหน้าขึ้นมามองเธอด้วยสีหน้าแปลกใจเมื่อเห็นเธอเดินออกไปในลักษณะที่เรียกว่าพรวดพราด พลอยใสส่งยิ้มแหยๆ ให้ ก่อนก้าวเร็ว ๆ ตรงไปยังประตูทางออก

พลอยใสตัดสินใจกลับมาที่แผนกของเธอ รวมทั้งตั้งใจว่าจะไม่ไปรับบุญแจขุดใหม่จากฝ่ายบุคคลด้วย เพราะตัดสินใจแล้วว่า เธอจะพักที่บ้านพักหลังที่ฝ่ายบุคคลจัดแจงให้ หากคนเป็นเจ้านายจะให้เธอย้าย เขาคงต้องมาลากตัวเธอด้วยตัวเอง เพราะเรื่องนี้เธอจะไม่ทำตามคำสั่งเขา

เมื่อกลับเข้ามาที่แผนกพลอยใสก็อดคิดถึงพี่ ๆ ที่เคยทำงานด้วยกันที่เลอฟาแล้วย้ายไปลาคาซ่าด้วยกันไม่ได้ ตอนนั้นเธอเป็นแค่น้องเล็กสุด ทำอะไรก็มีพี่ ๆ ดูแลและให้ความเอ็นดู แต่

ที่แห่งนี้เธอเป็นพี่ใหญ่ แม้อายุอาจจะไม่ได้มากกว่าคนอื่น แต่ตามตำแหน่งแล้วเธอก็ถือว่าอยู่ในระดับสูงสุด ความรับผิดชอบก็ต้องมีมากที่สุด ต้องทำหน้าที่ดูแลคนอื่น ซึ่งทำให้เธออดจะรู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้

คนแรกที่เข้ามาแนะนำตัวกับเธอเป็นหญิงสาวท่าทางเป็นมิตรและอัธยาศัยดี หล่อนแนะนำตนเองว่าชื่อจันจิรา ชื่อเล่นลูกจัน อายุมากกว่าเธอสามปี เคยทำงานเป็นผู้จัดการแผนกขายโรงแรมสามดาวในเมืองเพชรบูรณ์มาก่อน และมาทำตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการที่รีสอร์ทแห่งนี้ตั้งแต่รีสอร์ทยังไม่เปิดอย่างเป็นทางการจนกระทั่งบัดนี้ และน่าจะยังอยู่ที่นี้ไปอีกนาน

“พลอยใสยังใหม่ ยังไงก็ฝากเนื้อฝากตัวกับรุ่นพี่อย่างพี่ลูกจันด้วยนะคะ” พลอยใสเอ่ยกับผู้ช่วยผู้จัดการรุ่นพี่ แม้เธอจะมีตำแหน่งงานสูงกว่า แต่คนอยู่มาก่อนอย่างพี่ลูกจันย่อมจะคุ้นเคยกับระบบต่าง ๆ ของที่นี่มากกว่าเธอ

“แหม ถ่อมตัวเก่ง คนมาจากโรงแรมเซไนใหญ่ในกรุงเทพฯ จะมาฝากเนื้อฝากตัวอะไรกับเชลล์บ้านนอกอย่างพี่คะ” พี่ลูกจันว่าทำท่าค้อนทั้งยังหัวเราะ พลอยใสจึงหัวเราะไปด้วย เธอรู้สึกว่่าพี่ลูกจันมีอัธยาศัยดีและถ่อมตัว น่าจะทำงานด้วยกันได้ไม่ยาก

นอกจากพี่ลูกจันก็มีเชลล์อีกสองคน ชื่ออาทิตย์กับภูริ เป็นผู้ชายทั้งคู่ ภูริเพิ่งเรียนจบและทำงานที่เคียงคารารีสอร์ทแห่งนี้เป็น

ที่แรก ส่วนอาทิตย์ทำงานที่อื่นมาแล้วสองปี และมาทำที่นี่ตอนรี
 สอร์ตเปิดพร้อม ๆ กับพีลูจันและภุริ สรุพบว่าเชลส์ทั้งสามคนใน
 แผนกเริ่มงานมาพร้อม ๆ กัน มีเธอที่เป็นคนใหม่เพียงคนเดียว แต่
 คนทั้งสามก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกเป็นคนนอกหรืออะไรแบบนั้นเลย

หลังจากทักทายทำความรู้จักกันแล้วก็แยกย้ายกันไป
 ทำงาน อาทิตย์กับภุริออกไปพบลูกค้า ส่วนพลอยใสเรียนรู้งานจาก
 ผู้ช่วยผู้จัดการ ซึ่งดูเหมือนว่าการทำงานวันแรกจะผ่านไปด้วยดี

กลางวันเธอไปกินข้าวกับพีลูจัน ซึ่งพลอยใสก็นึกขอบคุณ
 หล่อนอยู่ในใจ เพราะหากไม่มีใครชวน เธอคงต้องไปกินคนเดียว
 และน่าจะซัด ๆ เขิน ๆ ตามฐานะเด็กใหม่พอดู

หลังอาหารกลางวันเธอและพีลูจันก็กลับเข้ามาที่
 สำนักงานอีกครั้ง และทำงานกันไปจนเกือบถึงเวลาเลิกงาน ก่อนที่
 ฝ่ายบุคคลจะมาปรากฏตัวหน้าโต๊ะทำงานของเธอ

“พลอยใสยังเซ็นเอกสารอะไรไม่ครบหรือเปล่าคะ” พลอย
 ใสถามคนตรงหน้าพร้อมยิ้มให้

คุณวิมลหัวหน้าแผนกบุคคลส่ายหน้า เหลือบตาไปทางพีลูจ
 จันเล็กน้อย ก่อนบอกเสียงไม่ดังนัก

“ไม่เห็นคุณพลอยใสมารับกุญแจบ้านพักหลังใหม่ เลยเอา
 มาให้คะ”

“กุญแจ?” พลอยใสทวนคำพลาทงขมวดคิ้ว ก่อนจะนึกได้

“อ้อ ไม่เป็นไรค่ะ พลอยใสอยู่หลังเดิมดีกว่า”

“แต่บอสสั่งมาว่าให้คุณพลอยใสอยู่อีกหลังนะคะ”

“ช่างบอสเถอะคะ พลอยใสอยู่ตามที่คุณวิมลจัดให้แหละดีแล้ว ยังไงก็ขอบคุณมากเลยนะคะ”

“จะดีหรือคะ” คุณวิมลมีท่าทางไม่แน่ใจกับการตัดสินใจของเธอ และดูเหมือนจะไม่เห็นด้วย ก็แหงละ หล่อนยอมต้องเชื่อฟังคนเป็นเจ้านายมากกว่า และหากไม่ทำตามก็อาจจะกลัวว่าจะมีปัญหา พลอยใสจึงบอกให้คลายใจ

“ไม่เป็นไรจริง ๆ ค่ะ พลอยใสคุยกับบอสแล้ว รับรองว่าจะไม่ให้คุณวิมลมีปัญหาเลยคะ”

หลังจากที่เธอยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะไม่ยอมให้มีปัญหาใดมากล้ำกรายผู้จัดการแผนกบุคคลจากการไม่ยอมรับกุญแจบ้านชุดใหม่ของเธอเจ้าตัวจึงยอมจากไป ซึ่งพอคุณวิมลกลับสายตา พี่ลูกจั่นก็เดินเข้ามาเลียบ ๆ เคียง ๆ ถาม

“บ้านพักหลังใหม่อะไรหรือคะ”

“อ้อ พอดี คุณวิมลกับบอสจัดบ้านพักให้พลอยใสไม่ตรงกันนะคะ น่าจะเป็นความเข้าใจผิดมากกว่า ไม่มีอะไรหรอกคะ” พลอยใสบอกอย่างตัดบท แม้พี่ลูกจั่นจะมีท่าทางเป็นมิตร แต่พลอยใสก็คิดว่ายังไม่ควรเล่าทุกอย่างจนกว่าจะสนิทกันมากกว่านี้

พี่ลูกจั่นไม่ได้คะยั้นคะยอหรือทำท่าอวยากรู้สึกอยากเห็น

มากกว่าที่เธอบอกทำให้พลอยใสรู้สึกสบายใจ และคิดว่าเมื่อทำงานด้วยกันไปนาน ๆ เธออาจจะสนิทกับพี่ลูกจันอย่างที่สนิทกับแจ้ก็ได้

เมื่อถึงเวลาเลิกงานพี่ลูกจันขอตัวกลับทันที ส่วนพลอยใสเห็นว่าบ้านพักอยู่ในบริเวณรีสอร์ทอีกทั้งไม่มีอะไรทำนอกจากจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ซึ่งก็ไม่ได้มีเสื้อผ้าให้จัดมากมาย จึงนั่งทำงานต่อไปอีกชั่วโมงกว่า ๆ แล้วจึงกลับบ้าง ส่วนสองหนุ่มที่ออกไปพบลูกค้าข้างนอกนั้นไม่กลับมาที่สำนักงานอีกแล้ว

พลอยใสอาบน้ำแต่งตัวแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมากดโทร. หากุ้งกิ้ง แต่แค่ฝ่ายนั้นรับสายเท่านั้น เธอก็ได้ยินเสียงเคาะประตู จึงบอกเพื่อน

“แป็บนะแก มีคนมา”

จากนั้นก็เดินไปเปิดประตู ซึ่งพอเห็นว่าใครยืนอยู่หน้าประตู พลอยใสก็เกือบทำโทรศัพท์หลุดมือ

“จะออกไปชุดนี้หรือ” เขาถาม พร้อมกวาดตามองเธอขึ้น ๆ ลง ๆ

นั่นเองที่ทำให้เธอจำได้ว่าเขาบอกเธอไว้ว่าอย่างไร จึงยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูแล้วบอกเพื่อนเร็ว ๆ

“แก แค่นี้ก่อนนะ มีธุระ เดี่ยวคืนนี้โทร. หา”

ใช่...กว่าจะได้โทร. หากุ้งกิ้งก็คงเป็นคืนนี้แหละ เพราะ

60 | บอสคะ เรื่องคืนนั้นลืมนั้นไปได้ไหม

ตอนนี้เธอคงต้องไปกินข้าวเย็นกับบอสก่อน เพราะเขาเล่นมาตาม
ถึงบ้านเลย

๓

ลองคบกันไหม

“บอสรอก่อนได้ไหมคะ พลอยใสยังไม่ได้แต่งตัว”

เขาพยักหน้า เธอเลยทำท่าจะปิดประตู แต่เสียงทும்ที่ดังขึ้น
พร้อมคำถามของเขาทำให้มือที่กำลังจะดันประตูปิดชะงักค้าง

“จะให้พี่รอข้างนอก?”

“ก็...” พลอยใสคิดนิดหนึ่งขณะมองหน้าเขา แล้วคิดว่า
ระหว่างให้เขาเข้ามาข้างใน กับให้เขายืนรอข้างนอกซึ่งอาจจะมีใคร
ผ่านมาเห็น อย่างไหนเสียหายกับเธอมากกว่ากัน ซึ่งพอเทียบแล้ว
จึงดึงประตูกลับเข้ามา แล้วบอก

“เชิญค่ะ”

“ทำไมยังอยู่บ้านพักหลังนี้” พอเข้ามาภายในได้เขาก็ถามเธอทันที

พลอยใสหันไปมองค้อน ก่อนถามโดยไม่ตอบคำถามเขา

“ดื่มน้ำก่อนไหมคะ”

“พี่ถามว่าทำไมไม่ย้ายไปอยู่บ้านพักหลังที่พี่สั่ง” เขาเองก็เหมือนไม่ได้ยินคำถามเธอ และพูดในสิ่งที่อยากพูดเช่นกัน

วันนี้เธอและเขาจะพูดกันรู้เรื่องไหมเนีย!

พลอยใสเดินไปหยิบขวดน้ำที่แช่อยู่ในตู้เย็นมาเย็นให้เขาก่อนบอก

“พลอยใสไปแต่งตัวก่อนนะคะ”

“น้องพลอยใส ตอบคำถาม” เขาสั่งเสียงเข้ม

พลอยใสมองเขาด้วยหัวใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ว่ากันตามจริงเขาก็เป็นเจ้านาย และการที่เธอไม่ยอมย้ายเข้าบ้านพักอีกหลังตามที่เขابอกจะถือว่าเป็นการขัดคำสั่งผู้บริหารหรือเปล่านะ แต่พอลึกคิดว่าคำสั่งผู้บริหารนั้นเป็นคำสั่งที่มีขอบ เพราะเขาไม่ได้สั่งในฐานะผู้บริหาร แต่สั่งในฐานะเพื่อนสนิทของท่านประธาน ซึ่งเป็นสามีของพี่สาวคนสนิทของเธอ ทำให้พลอยใสคิดว่าไม่จำเป็นต้องทำตาม จึงหันไปสบตากับเขาตรง ๆ แล้วตอบคำถามด้วยน้ำเสียงที่มั่นคง และมั่นใจว่าเธอทำในสิ่งที่ถูกต้อง

“เพราะตามตำแหน่งงาน พลอยใสไม่มีสิทธิ์พักบ้านหลังนั้น

คะ”

“แต่พี่สั่ง”

“บอสกำลังใช้อำนาจในทางมิชอบ”

“มิชอบยังไง”

“ก็พลอยใสไม่มีสิทธิ์อยู่บ้านหลังนั้น แต่บอสใช้อำนาจสั่งให้พลอยใสไปอยู่”

“แล้วพี่มีอำนาจสั่งการไหม”

พอลคิดตามคำพูดเขาแล้วพลอยใสก็เม้มปากเพราะเถียงไม่ได้ จึงเปลี่ยนเรื่อง

“พลอยใสไปแต่งตัวก่อนนะคะ” จากนั้นก็ผละจากเขา

“ดื้อ” เขาว่าตามหลังทั้งยังหัวเราะหึ ๆ

พลอยใสไม่สนใจเขา เธอก้าวยาว ๆ ตรงไปยังห้องนอน ปิดประตูแล้วล็อกตามหลัง ไม่ได้กลัวว่าเขาจะตามเข้ามาทำอะไรหรอก แต่ก็ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า เธอเลือกใส่ชุดจัมสูทขายาวเปิดไหล่ผ้าชีฟอง ลายดอกเล็ก ๆ สีเหลืองบนพื้นสีฟ้า ให้ความรู้สึกสดใสและไม่เป็นทางการจนเกินไป แต่ก็ถูกกาลเทศะสำหรับการออกไปรับประทานอาหารเย็นกับเจ้านาย เธอไม่แน่ใจว่าเขาจะพาไปที่ไหน แต่แต่งตัวให้ดูดีไว้ก่อนดีกว่า

หลังแต่งตัวเสร็จเธอก็ส่องกระจกแล้วถอนใจยาว เธอเพิ่งอาบน้ำ ทำให้ตอนนี้มีแค่ปลาในทะเลเท่านั้นแหละที่สดกว่าหน้า

เธอ คิดแล้วก็เซ็ง เพราะยืนคุยกับเขาอยู่ตั้งนานสองนาน ตอนนั้นก็ลึ้มไปเลยว่าอาบน้ำแล้ว พลอยใสยกมือขึ้นลูบคิ้วบาง ๆ ของตนเอง พลังบ่นพึมพำ

“แอบหัวเราะคิ้วเราหรือเปล่าเนี่ย”

บ่นไปบีบครีมบำรุงผิวลงบนฝ่ามือไป ก่อนลูบไล่ครีมเนื้อเนียนบนใบหน้า แล้วทาแป้งผสมรองพื้น เพราะไม่มีเวลาลงรองพื้น แต่งหน้าแบบจัดเต็ม

พลอยใสแต่งหน้าบาง ๆ ด้วยโทนสีส้มสดใส ดัดขนตา ปิดมาสคาร่า และเขียนคิ้วให้สวยเป็นอันเสร็จพิธี ผมสั้นดัดลอนเล็กของเธอไม่ต้องทำอะไรมากมาย แค่อัดมูสขย่ำ ๆ ก็ใช้ได้แล้ว เมื่อสำรวจความเรียบร้อยของตนเองจนพอใจแล้วจึงเดินออกมาจากในห้อง ซึ่งคนรอกก็ยืนขึ้นทันทีที่เห็นเธอ

“ไปกันเถอะ” เขาว่า

พลอยใสพยักหน้ารับ แล้วเดินตามเขาตรงไปยังประตู พอออกมาถึงถนนหน้าบ้านพัก ก็เห็นรถยนต์คันหรูของเขาจอดอยู่ ทำให้เธออดบ่นไม่ได้

“บอสทำแบบนี้จะทำให้พลอยใสอยู่ยากไหมคะ”

“ทำอะไร” เขาถาม หันมามองเธอ คิ้วขมวด

“ก็มารับพลอยใสไปกินข้าวแบบนี้อะคะ”

“พี่ทำตามที่ควรทำ” เขาว่า

“ตามที่ควรทำยังไงคะ” พลอยใสถามพร้อมก้าวเข้าไปนั่ง
ในรถ โดยมีเขาเปิดประตูให้

ชายหนุ่มเดินอ้อมรถไปเปิดประตูเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ
ก่อนหันมาตอบเธอ

“ก็คุณมีนฝากฝั่งน้องพลอยใสกับพี่ พี่ก็ต้องดูแล ทำตัวให้
ชินซะ”

พลอยใสไม่พูดอะไรอีก การที่เขากำตัวเป็นพี่ชายดูแลเธอ
ตามคำฝากฝั่งของเจ้ ก็ยังดีกว่าให้เขารู้เรื่องในคืนนั้น ซึ่ง
หลังจากที่เจอหน้ากันมาสองรอบแล้วแต่เขายังไม่พูดถึงเรื่องนั้นก็
ทำให้เธอสบายใจขึ้น และหวังว่าเขาจะแกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วทำตัว
เป็นพี่ชายดูแลน้องสาวของเพื่อนแบบนี้ตลอดไป

เขาขับรถพาเธอไปยังรีสอร์ทแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่บนถนนเส้น
เดียวกับรีสอร์ทของเขาแต่เลยไปอีกหน่อย ซึ่งเพราะตั้งอยู่ไม่ห่าง
กันมากทำให้ใช้เวลาเดินทางไม่นานนัก สองข้างทางเริ่มเป็นเงา
สลัว เพราะพระอาทิตย์ตกไประยะหนึ่งแล้ว ชายหนุ่มขับรถไปจอด
ยังลานจอดรถ แล้วพาเธอเดินไปยังห้องอาหารซึ่งตั้งอยู่บนหน้าผา
เป็นห้องอาหารรูกะระจกรอบทิศ อวดวิวด้านล่างที่มองเห็นแสงไฟ
วิบวับ

“หนาวไหม” เขาถามเธอขณะยืนรอนักงานพาไปนั่งที่
โต๊ะ

“ไม่ค๊ะ แค่เย็น ะ”

“ถ้าไม่หนาวนั้งข้างนอกใหม่ บรรยากาศคืดักว่า” เขาว่า

พลอยใสพยักหน้า เขาคึงแจ้กับพนักงาน ไม่นานนักเขา และเธอก็ออกมานั้งอยู่ทีไ้ะเล็กสำหรับสองคนในบริเวรด้านนอก อาคารทีเปิดโล่่ง ทำให้เห็นดาวบนท้องฟ้าได้้อย่างชัดเจน บรรยากาศคืด้อย่างทีเขาว่า

“คืดมอะไรคืด” เขาคถาม ยื่นเมนูเครื่องคืดมให้เธอ

พลอยใสรับเมนูจากมือเขาไปคูด แต่กั้ยังคืดลลิมใจไม่ได้ว่า อยาคคืดมอะไร อิกคั้งเมือมานั้งเลือกเครื่องคืดมอยู่กั้กับเขาแบบนี้ทำให้ เธออดนีกถึงเหตุการณั้ในคินนั้ไม่ได้ และพอนีกถึงคินนั้กั้ทำให้ เธอแอบมองคนตรงหน้า อยาครู้ว้าเขาจะนีกถึงเรื่องราวคืดยวกัน กั้กับเธออยู่หรือเปล้า

เธอไม่รู้ว้าเขาคู้คืดว้าเธอแอบมองหรือ้อย่างไร เพราะอยู่ ะ เขาคั้เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเธอ สายตาคเขามีรอยยิ้มทีคูดุ่ย้าหยอก พลอยใสรู้ลลิมว้าหน้าร้อนวูบ ชัดเชินทีถูกเขาคับคืดว้าเธอแอบมอง

“ว้าไ้ คืดมอะไรคืด” เขาคถามยิ้ม ะ สายตาคัจองลลิมเข้ามาในตาค เธอไม่หลบ ก่อ้นทีคาคถามคืดอมาของเขาคืดตอบคาคถามในใจเธอ “หรือจะเอาคืดเหมือนคินนั้”

เขาคำลังนีกถึงเรื่องราวคืดยวกันกั้กับเธออยู่จริง ะ คืดว้า!

ภายนอกพลอยใสนั้งเจียบเพราะไม่รู้จะตอบว้าอะไรคืด แต่

ภายในเหมือนกำลังนั่งโรลเลอร์โคสเตอร์ ความรู้สึกเธอกำลังพลิกคว่ำคะมำหงาย หัวใจสั่นรัวเหมือนจะหลุดออกมานอกอก ที่ภาวนาให้เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ถึงเรื่องในคืนนั้นคงไม่ได้ผล ที่เขาไม่พูดถึงก่อนหน้านี้นี้คงเป็นเพราะรอเวลาเชือดมากกว่าตั้งใจจะไม่พูดถึงอย่างที่เธอหวัง

แล้วเธอต้องทำอย่างไร...

พลอยใสสุดลมหายใจลึก สมองกำลังคิดหาหนทางว่าจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไรดี แต่ยังไม่ทันมีโอกาสเอ่ยอะไร ชายหนุ่มก็หันไปสั่งเครื่องดื่มกับพนักงาน ก่อนหันมาส่งยิ้มให้เธอ แล้วบอก

“พี่สั่งให้แล้ว”

“คะ” พลอยใสตอบรับ ไม่รู้ว่าเขาสั่งอะไรให้ และไม่รู้ว่าใช้เครื่องดื่มที่เธอดื่มในคืนนั้นหรือเปล่า

หลังจากสั่งเครื่องดื่มแล้วเขาก็ยื่นเมนูอาหารมาให้เธอ ก่อนหันไปบอกกับพนักงานว่าขอเวลาดูเมนูก่อน แล้วจะเรียกเมื่อพร้อมสั่งอาหาร พนักงานจึงโค้งให้ แล้วเดินจากไป

หลังพนักงานลับสายตา ชายหนุ่มก็ถามเธอด้วยสีหน้าที่จริงจังขึ้น

“สรุปว่าจะไม่ย้ายไปอยู่บ้านหลังติดกับพี่”

“ไม่ค่ะ”

“โอเค” เขาวาง่าย ๆ จนเธอแปลกใจ จึงถามอย่างห้าม

ตนเองไม่ทัน

“ทำไมโอเคง่าย ๆ ละคะ”

“อ้าว แล้วน้องพลอยใสจะให้พี่ทำยังไง โท โท ๆ กันแล้ว ไม่อยากย้ายก็ไม่ย้าย พี่ไม่ได้บ้ำอำนาจขนาดจะบังคับให้ทุกคนทำตามที่ต้องการขนาดนั้น แค่ออกเสนอให้ตามที่เราเห็นสมควร ถ้าไม่รับก็แล้วแต่”

“อ้อ ค่ะ” พลอยใสทำเสียงรับรู้ แม้จะรู้สึกผิดคาด แต่เธอก็บอกตนเองว่าเธอไม่ได้รู้จักคุ้นเคยหรือรู้นิสัยใจคอของเขา จึงไม่ควรแปลกใจที่เขาไม่ได้ทำตามที่เราคาดเดา และเขายอมรับการตัดสินใจของเธอแบบนี้ก็ดี เพราะเธอกองอึดอัดหากจำเป็นต้องทำตามคำสั่งที่เราไม่เห็นด้วย

“สั่งข้าวดีกว่า กินอะไรดี” เขาชวน พลางเปิดเมนูตรงหน้า ทำให้พลอยใสก้มลงดูเมนูของตนเองบ้าง

พนักงานนำเครื่องดื่มเข้ามาเสิร์ฟ ชายหนุ่มยื่นแก้วเครื่องดื่มสีหวานในแก้วก้านทรงสูงมาให้เธอ ก่อนหันไปสั่งอาหารกับพนักงาน ซึ่งพลอยใสก็ทำตาม หลังพนักงานผลงไป พลอยใสก็ยกเครื่องดื่มสีสวยขึ้นจิบ ในขณะที่คนนั่งตรงข้ามก็ทำอย่างเดียวกัน แต่เครื่องดื่มเขาเป็นคนละอย่างกับเธอ พลอยใสมองเขาแล้วก็อดถามไม่ได้

“บอสขับรถ ดื่มได้หรือคะ”

“ตีมนิดหน่อย ถ้าต้องเป่าก็ไม่เกินหรรอก แต่ถ้าเลยเถิด ที่นี่
เขาเป็นรีสอร์ท เปิดห้องนอนก็ได้”

“แต่พลอยใสไม่ได้อยากค้างที่อื่น”

เขามองเธอแล้วเลิกคิ้ว ถามด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“ไม่ยากให้พี่ตีมว่านั่น?”

“คะ”

“แก้วเดียวได้ไหม” เขาต่อรอง

พลอยใสคิดนิดหนึ่ง แค่แก้วเดียว กว่าจะกินข้าวเสร็จ กว่าจะ
จะได้ขับรถกลับคงไม่เป็นอะไร จึงพยักหน้า ซึ่งเรียกรอยยิ้มกว้าง
จากคนรอฟังคำอนุญาตจากเธอได้ทันที

เธอและเขานั่งตีมและพูดคุยกันไปเรื่อย ๆ ระหว่างรอ
อาหาร เขาแค่เอ่ยถึงเรื่องที่เฉียดใกล้เรื่องคืนนั้นครั้งเดียวแค่ตอนดู
เมนูเครื่องตีม หลังจากนั้นก็ได้ไม่ได้พูดถึงอีก แต่เชื่อว่าจะทำให้พลอย
ใสสบายใจ เพราะเหมือนเขาต้องการให้เธอรู้ว่า เขาไม่ได้ลืม และ
อาจพูดขึ้นมาได้เสมอ แต่พลอยใสไม่อยากจะอยู่กับความรู้สึกหัวใจ
ตีม ๆ ต่อม ๆ นี้อีกแล้ว

“บอสคะ” ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเรียกเขา

“หือ” เขาวางเครื่องตีมในมือลงบนโต๊ะ แล้วเงยหน้าขึ้นมา
สบตากับเธอ

“เรื่องคืนนั้น...”

พนักงานนำอาหารเข้ามาเสิร์ฟพอดีเหมือนกับแกล้ง ทำให้พลอยใสไม่มีโอกาสได้พูดในสิ่งที่อยากพูด หลังพนักงานวางจานอาหารลงบนโต๊ะและเดินจากไปแล้ว ชายหนุ่มก็เอ่ยชวนเหมือนกับไม่ได้ยินที่เธอพูดก่อนหน้านี้

“กินข้าวดีกว่า”

พลอยใสจำต้องก้มลงตักอาหารเข้าปาก แต่ก็ใช้ว่าจะรู้สึกรู้สึกรัก ความรู้สึกของคนมีชนกบักหลังเป็นแบบนี้เอง หวาดหวั่นหายใจไม่ทั่วท้อง ไม่รู้ว่าเรื่องราวน่าละอายที่ทำลงไปเพราะความเมาจะกลับมาประจานการกระทำไร้สติของตนเองตอนไหน

“อาหารไม่อร่อยเหรอ”

พลอยใสเงยหน้าขึ้นจากจานอาหารก็เห็นคนถามกำลังมองเธออยู่ นั่นเองเธอจึงเห็นว่าเธอไม่ได้กำลังกินข้าว แต่กำลังเขี่ยอาหารในจานไปมา

“เครียดเรื่องอะไร” เขาถามเสียงอ่อน สายตาอ่อนโยน

“เปล่าค่ะ”

“ทำตัวตามสบาย แค่มานกินข้าวกับพี่เอง มันไม่มีอะไรแย่ไม่ใช่เหรอ”

“ค่ะ” เธอตอบรับ มันไม่มีอะไรแย่หรอกแค่มานกินข้าวกับเขา แต่การที่เธอเคยทำอะไร ๆ กับเขามาก่อน และยังไม่มีโอกาสได้คุยกันอย่างจริงจังต่างหากที่ทำให้เธอกินอะไรไม่ลง

“กินข้าวก่อนนะ เรื่องอื่นค่อยว่ากัน”

“ค่ะ” พลอยใส่รับคำอย่างว่าง่าย

จากคำพูดของเขาก็พอจะเดาได้ว่า เขาอาจจะพาเธอมากินข้าวเพื่อพูดเรื่องในคืนนั้น ยิ่งนึกถึงคำพูดของเขาตอนอยู่ในห้องทำงานเมื่อเธอบอกว่าไม่จำเป็นต้องพาเธอไปกินข้าว ‘จำเป็นสิ มีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย’ ก็ยิ่งมั่นใจว่าเขาพาเธอมาคุยเรื่องนั้นจริง ๆ จึงเพียงแต่สุดหัวใจลึกลับ บอกตนเองให้ใจเย็น ๆ กินข้าวให้อิ่มท้องก่อน สมองจะได้ปลอดภัยไปรุ่ง และพูดคุย ‘เรื่องนั้น’ กับเขาอย่างมีสติ จะได้ไม่เปลืองพลัง

หลังจัดการของหวานซึ่งเป็นมุสซ็อกโกแลตรสชาติเหมือนจะทำให้ล่อยได้ฝนก็ตกลงมา! พนักงานพาเธอและเขาเข้าไปหลบฝนภายในอาคารห้องอาหาร แต่ฝนที่โพรยปรายบางเบาในตอนแรก กลับกลายเป็นสายฝนกระหน่ำ และไม่มีที่ท่าว่าจะซาลงเลยแม้แต่หน่อย

“ไปนั่งฟังเพลงรอฝนหยุดดีไหม” เขาหันมาเอ่ยชวนหลังจากรอให้ฝนหยุดอยู่ราว ๆ สิบนาที ซึ่งนอกจากจะไม่หยุดแล้วยังแรงขึ้นกว่าเดิมมาก ๆ ด้วย

พลอยใส่พยักหน้า จะได้ถือโอกาสพูด ‘เรื่องคืนนั้น’ ให้จบ ๆ ไปสักที

ชายหนุ่มพาเธอมานั่งฟังเพลงที่บริเวณล็อบบี้ ซึ่งมุมหนึ่ง

เป็นเวทียกพื้นเดี่ยว ๆ ที่มีวงดนตรีแสดงสดและนักร้องกำลังร้องเพลงแว่วหวาน เขาเลือกมุมที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวเพราะมีเสาต้นใหญ่บังสายตา บริเวณที่นั่งมีโต๊ะเดี่ยวตรงกลาง โซฟาขนาดสามที่นั่งสองที่นั่ง และโซฟาเดี่ยวอย่างละตัว พลอยใสเลือกนั่งบนโซฟาขนาดสองที่นั่ง เหลืออีกสองตัวสองขนาดไว้ให้เขาเลือก แต่ชายหนุ่มกลับเดินมานั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกันกับเธอ

พลอยใสหันไปมองก็เห็นเขามองเธออยู่ สายตาเขาเป็นประกาย หางตาขึ้นจิบแบบคนกำลังยิ้ม ยังไม่ทันที่เธอจะได้ประท้วง พนักงานก็เดินเข้ามารีบอร์เตอร์ แล้วเขาก็ถามเธอ

“ขออีกแก้วได้ไหมครับ”

“ตามใจสิคะ” พลอยใสบอก เธอไม่ได้มีสิทธิ์จะควบคุมความประพฤติเขา แม้จะไม่อยากให้เขาดื่ม แต่เขาก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว หากเขาอยากดื่มใครจะห้ามได้

“แก้วเดียว” เขาวាយิ้ม ๆ ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น “รู้ว่าต้องขับรถ พี่ไม่ทำอะไรที่อาจจะทำให้เกิดอันตรายกับน้องพลอยใสหรอก”

หลังจากนั้นเขาก็หันไปสั่งเครื่องดื่มกับพนักงาน ก่อนหันมาถามเธอ

“เอาเหมือนเดิมไหม”

พลอยใสพยักหน้า สิงคโปร์สลิงที่เขาสั่งให้ในร้านอาหาร

รสชาติดี จึงไม่ปฏิเสธ หลังสั่งเครื่องดื่มไปครู่เดียว สิงคโปร์สลิงสีหวานสองแก้วก็ถูกนำมาวางลงตรงหน้า ชายหนุ่มเลื่อนแก้วหนึ่งให้เธอ ก่อนยกแก้วขึ้นมาตรงหน้า พลอยใสจึงยกแก้วของเธอขึ้นชนกับเขา แล้วจิบ

ชายหนุ่มวางแก้วเครื่องดื่มที่จิบไปนิดหน่อยลงบนโต๊ะ ก่อนยกมือข้างหนึ่งขึ้นพาดพนักโซฟา แต่เพราะเธอนั่งอยู่ข้าง ๆ เขา จึงเหมือนเธอนั่งอยู่ในวงแขนเขากลาย ๆ เขานั่งอยู่แนบชิด หันหน้ามาทางเธอ ก่อนจะค่อย ๆ โนมหน้าเข้ามาใกล้

พลอยใสควรขยับออก แต่ไม่รู้เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไป หรือเพราะสายตาลุ่มหลงของเขาที่กำลังมองเธอ ทำให้เมื่อเขาขยับใบหน้ามาชิด แล้วแนบริมฝีปากลงบนริมฝีปากเธอ พลอยใสก็หลับตา เฝยอปากรับสัมผัสเขาอย่างเต็มอกเต็มใจ

จูบของเขาดีอีกแล้ว มันทั้งหวานทั้งร้อนแรง ทั้งเรียกร้องต้องการและอ่อนหวานซาบซ่าน ทำให้เธออยากตอบสนองเขาอย่างเต็มอกเต็มใจ ช่วงขณะเธอนึกถึงเตชินทร์ แม้จะเป็นแฟนกัน แต่เธอไม่เคยรู้สึกแบบนี้ในเวลาจูบกับเขาเลย เธอจูบอย่างเด็ก ๆ แบบขอไปที เพราะคิดว่าคนเป็นแฟนกันก็คงต้องมีเรื่องอย่างนั้นบ้าง แต่จูบกับเตชินทร์ไม่เคยทำให้เธอรู้สึกแบบนี้ ความรู้สึกลึกลับกว่าคะมำหายไปเหมือนอยู่กลางพายุใหญ่ ความรู้สึกทั้งต้องการเดินหน้าจนสุดทางและหวาดหวั่นเพราะกลัวจะเกินเลยตีกันจนยุ่ง

เหยิง เกิดขึ้นเฉพาะในโมงยามที่อยู่ในอ้อมกอดของคนที่ได้ชื่อว่า เป็นเจ้านาย และแลกสัมผัสจุมพิตลึกล้ำซาบซ่ากันเท่านั้น

พลอยใสปล่อยให้ตัวเองปล่อยใจไปกับจูบที่ทำให้รู้สึกราวกับ ล่องลอยอยู่ในกลุ่มหมอกสีหวาน ที่ดูเหมือนจะดำเนินไปอย่างไม่มี ที่สิ้นสุด และเธอก็ไม่ต้องการให้มันสิ้นสุด แต่แล้วชายหนุ่มกลับ เป็นฝ่ายถอนริมฝีปากออก เขาใช้ปลายนิ้วหัวแม่มือเก็ยเบา ๆ ที่ ริมฝีปากกลางของเธอ สายตาจับจ้องคล้ายอยากจะทำอะไรสักอย่าง ก่อนจะ ปล่อยตามด้วยถ้อยคำที่เหมือนจะเรียกสติของพลอยใสให้กลับมา

“ลองคบกันดูไหมครับ”

พลอยใสนิ่งไปนาน มองเขาอย่างพิจารณา สมอ่งที่ทำงาน ซ้ำผิดปกติกำลังพยายามทำงานอย่างหนักเพื่อประมวผลผลคำว่า ‘ลองคบกัน’ ของเขา แต่เมื่อพยายามจนสุดความสามารถแล้วยัง ไม่เข้าใจ จึงได้ถามออกไป

“ลองเหรอกคะ” พอเห็นเขาพยักหน้า เธอก็ถามคำถามที่ติด อยู่ในหัวทันที “ทำไมต้องลอง”

คำถามของเธอทำให้เขาหัวเราะ ก่อนยื่นหน้าเข้ามาจูบเธอ แรง ๆ เหมือนมันเขี้ยว ก่อนว่า

“ไม่ลองก็ได้ คบกันไหม”

“ทำไมบอสถึงอยากคบกับพลอยใสเหรอกคะ” เธอก็ยังมี คำถามอยู่ดี

“อย่างแรกคือ...พีชอบพลอยใส” เขาว่าแล้วยิ้ม ก่อนเอ่ยต่อ “ถ้าไม่ชอบ คึนนั้นคงไม่เข้าไปทัก”

“อย่างที่สองล่ะคะ”

สิ้นเสียงถามเขาก็มองเธอนิ่ง สีหน้าครุ่นคิด คล้ายกับตัดสินใจไม่ได้ว่าควรตอบดีไหม จนเธอคิดว่าเขาอาจจะไม่ตอบแล้ว แต่ในที่สุดเขาก็ตอบ

“ส่วนอย่างที่สอง...เพราะพลอยใสเป็นน้องที่คุณมีนฝากฝังให้ดูแล แต่เรา...” เขาพูดค้างไว้แค่นั้นแล้วบอกเธอทางสายตาว่า ถ้อยคำที่ไม่ได้พูดออกมาคืออะไร

“ก็เลยขอคบเพื่อรับผิดชอบเหอะคะ”

“เรียกว่าทำในสิ่งที่ควรดีกว่านะ ลองคบกันดูก่อน เราสองคนก็ชอบกันไม่ใช่เหอะ”

“เรื่องคึนนั้น...บอสลืมนั่นไปเถอะคะ”

“หือ?” เขาว่า มองเธอด้วยสายตามีคำถาม

พลอยใสถอนหายใจ ก่อนตอบ

“บอสแค่ขอคบเพราะพลอยใสเป็นน้องเจ้ ส่วนพลอยใสก็ไม่ได้อยากให้บอสมารับผิดชอบอะไร เราทำเป็นว่าเรื่องคึนนั้นไม่เคยเกิดขึ้นก็แล้วกันนะคะ”

“เรื่องที่พลอยใสเป็นน้องคุณมีนมันเป็นแค่ส่วนหนึ่ง แต่ที่สำคัญคือเราชอบกันไม่ใช่เหอะ พีแค่อยากให้โอกาสเราได้ลองคบ

กันดู”

ได้ยินที่เขาพูดแล้วพลอยใสก็ลอบถอนหายใจ ไม่แปลกที่
เขาจะคิดว่าเธอชอบเขา เพราะไม่อย่างนั้นคงไม่นอนกับเขาง่าย ๆ
แต่จะให้เธอบอกเขาได้ยังไงว่าจริง ๆ แล้วเธอก็ชอบคนหล่อทุกคน
เพียงแต่ที่เลยเถิดกับเขาในคืนนั้นเพราะความเมา และไม่มีเพื่อน
คอยห้ามปราม เธอไม่ได้ชอบเขาแบบที่อยากเป็นแฟนกับเขาจริง ๆ

“พลอยใสยังไม่อยากมีแฟนคะ” เธอตัดสินใจบอกเขาไป
ตรง ๆ

“ทำไม”

“พลอยใสเพิ่งเลิกกับแฟน ยังไม่อยากมีใครอีก”

“พลอยใสมีแฟน?” เขาถาม สีหน้าเหมือนไม่เชื่อ

“ก็บอกว่าเพิ่งเลิกไงคะ”

“หมายถึงเคยมีแฟนหรือ”

“คะ”

“แล้วทำไม...” เขาพิมพ์เหมือนพูดกับตนเองมากกว่า แต่
พลอยใสก็พอจะเดาได้ว่าเขากำลังสงสัยอะไร ในเมื่อเขาเป็นผู้ชาย
คนแรกของเธอ ก็คงไม่คิดว่าเธอจะมีแฟนมาก่อน แต่คนเรามีแฟน
ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องมီးอะไรกันเสมอไปนี่นา

เมื่อเห็นว่าเขาไม่มีคำถามอะไรอีก นอกจากสีหน้าขงใจที่
เธอบอกว่าเพิ่งเลิกกับแฟน พลอยใสจึงสรุปเรื่องราวที่คุยกันในวันนี้

“นะคะบอส เรื่องคีนั่นลืมน้ำมันไปเถอะนะคะ”

“แนใจเหรอ” เขาถาม สีหน้าดูไม่ค่อยเห็นด้วยกับข้อสรุปของเธอ

“แนใจคะ พลอยใสขอบคุณบอสนะคะที่อยากรับผิดชอบ แต่มันก็แค่วันไนต์ไม่ใช่เหรอคะ พลอยใสว่าบอสคงไม่ได้เพ็งจะทำเป็นครั้งแรก ที่ผ่านมาก็ไม่ต้องตามไปรับผิดชอบขอใครเป็นแพนปะคะ”

เขามองเธอคล้ายจะค้อนน้อย ๆ ก่อนว่า

“ที่ผ่านมาก็ไม่เคยต้องยุ่งเกี่ยวกับใครหลังจากนั้นนี่ แต่เราต้องทำงานด้วยกันไปอีกนาน”

“ก็แค่ทำงานนะคะบอส พลอยใสโอเค พลอยใสอยากโสดคะ ไม่อยากมีใครจริง ๆ” แค่ว่าพูดทำตกลงคบกับเตชินทร์เธอก็เกือบแยแล้ว ตอนนี้ได้กลับมาโสดเธอจะไม่ยอมพลาดเป็นหนที่สอง การอยู่โสด ๆ สวย ๆ และหวีดคนหล่อสามิโนไปวัน ๆ ดูจะเหมาะกับเธอมากกว่า พลอยใสจะไม่หาเรื่องใส่ตัวอีกแล้ว

เขานิ่งไปสักครู่ คงกำลังคิดอยู่ เธอจึงนั่งอยู่เงียบ ๆ ไม่รบกวนเขา ครู่หนึ่งเขาจึงพูดขึ้น

“โอเค ถ้าน้องพลอยใสต้องการอย่างนั้นก็ได้”

“ขอบคุณนะคะบอส” พลอยใสบอกพร้อมยิ้มให้เขา รู้สึกโล่งใจที่ในที่สุดเรื่องราวในคีนั่นก็มีบทสรุปเสียที ต่อไปนี้เธอจะได้

ทำงานอย่างสบายใจ และไม่รู้รู้สึกเหมือนจะเป็นลมทุกครั้งที่เขา
เพราะกลัวเขาจะพูดเรื่องคืนนั้นขึ้นมา

หลังตกลงกันได้เช่นนั้นชายหนุ่มก็รักษาระยะห่างกับเธอ
ซึ่งทำให้พลอยใสรู้สึกสบายใจ เธอจะถือว่าเรื่องคืนนั้นเป็นอุบัติเหตุ
ในชีวิตที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป และมันก็ไม่ใช่เรื่องที่แย่อะไร หาก
ที่สุดแล้วเธอตัดสินใจจะอยู่เป็นโสดไปจนตาย อย่างน้อย ๆ เธอก็
ยังเคยมีประสบการณ์กับเขามาบ้าง แถมยังเป็นประสบการณ์กับ
คนหล่อสุด ๆ อีกด้วย มันก็เป็นเรื่องดี ๆ ไม่ใช่เหรอ

หลังฝนหยุดเขาและเธอก็กลับมาที่รีสอร์ต ชายหนุ่มขับรถ
ไปจอดที่หน้าบ้านพักของเธอ ซึ่งในเวลาที่ทุกคนเข้านอนกัน
หมดแล้วเช่นนี้ยิ่งเน้นให้เห็นชัดว่าบ้านพักเธออยู่ห่างไกลและมีมุม
เปลี่ยว วุบหนึ่งเธอก็รู้สึกว่ามีมน่ากลัวจริง ๆ ก่อนที่จะรีบปิด
ความคิดนั้นทิ้งไป แล้วหันไปยกมือไหว้คนที่มาส่ง พร้อมเอ่ย

“ขอบคุณมากนะคะบอส”

ชายหนุ่มยิ้มให้เธอ ก่อนว่า

“ฝันดีนะ”

พลอยใสยิ้มตอบเขา ก่อนเปิดประตูรถแล้วก้าวออกไปยืน
ตั้งใจว่าจะส่งเขา แต่ชายหนุ่มกลับทำสัญญาณให้เธอเข้าบ้าน
พลอยใสจึงยกมือโบกให้เขาแล้วไขกุญแจ จนเธอเข้าบ้านปิดประตู
แล้วจึงได้ยินเสียงรถยนต์ของเขาเร่งเครื่องจากไป

พลอยใส่ยีนเอนหลังฟังประตุ หลับตา ยกมือขึ้นทาบอกที่
สันร้าว แม้จะแสดงออกและพูดกับเขาเหมือนโนสนโนแคร์ แต่เธอก็
รู้ดีว่ามันเป็นแค่การแสดงเท่านั้น จริง ๆ แล้วเธอหวั่นไหว หัว
ใจเต้นร้าว อ้อมกอดและรสจูบของเขายังคงซ่านอยู่ในความรู้สึก คำ
ขอคบของเขาเฝ้ายาวนานให้รีบตะครุบ แต่เพราะต้องการระวังหัวใจ
ตัวเองในระยะยาวทำให้เธอต้องปฏิเสธ การมีแฟนแรก ๆ ทุกอย่าง
สวยงาม โลกเป็นสีชมพู แต่ใครจะรู้ว่าเขาจะไม่ทำให้เธอเสียใจ
เหมือนที่เตชินทร์ทำ โดยเฉพาะผู้ชายหน้าตาดีแบบเขา อีกทั้งยัง
เป็นเสื่อล่าเหยื่อที่ดูซ่าของ เธอคิดว่า การขอให้เขาลืมเรื่องราวใน
คืนนั้นและไม่สานต่อ เป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับหัวใจที่ไม่พร้อม
จะรับความเสี่ยงใด ๆ ของเธอ

ไม่ปล่อย

พลอยใสเดินเข้าไปในห้องนอน มองเวลาที่นาฬิกาบนข้อมือ แล้วเห็นว่ายังไม่ตีมาก จึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋า สะพาย ก้อนวางกระเป๋าไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วเดินไปเอนตัวนอนพิงหัวเตียง ขณะกดโทรศัพท์หากรุงเทพฯ รออยู่ไม่นานนัก ก็ได้ยินเสียงเพื่อนรับสาย

“แก นอนยัง” เธอถามไปทันที

“ยัง รอแกโทร. มาอะ ว่าไง ไปไหนมาอะ รอตั้งนาน”

“ไปกินข้าว”

“กับใคร ผู้เหรอ หล่อปะ”

“หล่อ” เธอหลุดปากตอบไปอย่างง่ายดาย ก็มันเป็นคำถามที่มีเพียงคำตอบเดียวนี่นะ

“ตายละ เดี่ยวเตรียมใจแป๊บ ไปกับคนหล่อแบบนี้แก็ไปทำอะไรบ้า ๆ มาอีกหรือเปล่า” กุ้งกิ้งโวยวายมาในทันทีที่เธอบอกว่าผู้ชายที่ไปกินข้าวด้วยหน้าต่างหล่อ ทำให้พลอยใสอดหัวเราะไม่ได้

“ไม่ได้ทำอะไร” จูบนิคหน่อย ไม่นับละกัน

“แล้วอะไรยังไง นี่หนุ่มเพชรบูรณ์เขามีสวนนิยมแปลก ๆ เหรอ ตั้งแต่ไปอยู่นุ่นนี่ดูแกฮ็อตแปลก ๆ นะ”

“แหม คนเดิม”

“คนเดิม? คนเดิมไหน แพนแกเหรอ”

“เปล่า”

“แล้วคนเดิมไหนอีก แกมีผู้ชายอยู่นั้นก็คน” กุ้งกิ้งว่า นิ่งไปนิด ก่อนจะถามมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “เฮ้ย! อย่าบอกนะว่าคนเดิมหมายถึงคนนั้นอะ ที่แกวันไนต์อะ”

“อ้อ คนนั้นแหละ”

“ฮะ! ยังไงวะ ไหนแกบอกว่าไม่ได้ติดต่อ ไม่ได้คุย น้ำแตกแยกทางไง แล้วยังไปกินข้าวกับเขาได้ไงอะ”

“แก! พุดอะไรน้ำต้งน้ำแตก น่าเกลียดมาก” พลอยใสอดว่าเพื่อนไม่ได้ แม้จะพุดจาห้ามกันแค่นั้น แต่ก็มึระดับที่เธอรู้สึกว่าการข้ามไปไม่ได้อยู่ ซึ่งคำนี้อยู่ในระดับนั้น โดยเฉพาะหลังผ่าน

เหตุการณ์นั้นมา คำนั้นยังมีความหมายเชิงประจักษ์จนรู้สึกว่าจะน่าอายที่จะพูดออกมาโดยไม่คิดอะไร

“แหม พูดแค่นี้ก็น่าเกลียด แต่ไอ้ที่แกไปทำมานี้ไม่น่าเกลียดเลยนะยะ” กุ้งกิ้งแตกตัน พลอยใสเดาว่าเพื่อนต้องกำลังกลอกตาไปด้วยอยู่แน่ ๆ

“มีเรื่องจะเล่า จะฟังหรือเปล่า” เธอถามเข้าเรื่อง เพราะหากปล่อยให้กุ้งกิ้งพูด คงได้หาเรื่องมาบ่นเธออีกยาวจนไม่ได้คุยในเรื่องที่ต้องการจะคุยเป็นแน่

“ฟัง เล่ามา เรื่องผู้คนนี่เหร่อ”

“อือ”

“จึ้นเล่ามา”

“มันโลกกลมและบังเอิญมาก” เธอเริ่ม พอเห็นว่ากุ้งกิ้งเจียบอย่างรอฟังโดยไม่ได้พูดขัด เธอจึงเล่าต่อ “ผู้ชายคนนั้นเขาเป็นเจ้าของรีสอร์ตที่ฉันมาทำงาน”

“ฮะ!” ดูเหมือนเรื่องของเธอจะน่าตกใจจนกุ้งกิ้งต้องอุทานออกมาจนได้

“ฉันก็เพิ่งรู้ตอนมาทำงานแล้วนี่แหละ เขาเป็นเพื่อนสนิทกับท่านประธานที่ฝากงานให้ฉันไง เมื่อเช้าเจ้โทร. มาบอกว่าเขาจะพาไปกินข้าวกลางวัน ตอนรับน้องสาวที่เพื่อนฝากฝัง พอมาเจอกันฉันนี้ทำหน้าที่ไม่ถูกเลย”

“โธ้ย นิยายมากเวอร์ วันไนต์กับหนุ่มหล่อแล้วแยกย้ายกลับมาเจอกันอีกทีเป็นเจ้านายที่ทำงานเนี่ยนะ” กุ้งกิ้งว่าเหมือนไม่อยากจะเชื่อในเรื่องที่ได้ยิน

“อือ สุดเซ็ง”

“เซ็งทำไม สานต่อไปเลยดิ” กุ้งกิ้งแนะนำ ก่อนจะกรีดกร๊าดกลับมา “ว้าย หรือจริง ๆ ก็สานต่อ ไม่งั้นจะไปกินข้าวกันหรือ นี่สองมือติด กินกลางวันแล้วไปกินเย็นอีกหรือ”

“ไม่ใช่แก เขาติดงานตอนกลางวัน ก็เลยพาไปเย็นแทน” เธอแก้ความเข้าใจผิดของเพื่อน

“แล้วเขาวางยังงัยบ้าง” กุ้งกิ้งถามน้ำเสียงอยากรู้อยากเห็น และตื่นเต้น

“เขาชวนลองคบวะ”

“ลองคบคืออะไรวะ คบก็คบไปดิ ทำไมต้องลอง”

“เนี่ย เหมือนเขาก็คงทำอะไรไม่ถูกมั้ง แบบว่าดันไปนอนกับน้องสาวเพื่อนไปแล้ว ก็เลยชวนมาลอง ๆ คบกันดู เผื่อไปได้ก็คบต่อ ไม่ได้ก็เลิก จะได้ไม่ดูเหมือนฟินแล้วทิ้งมั้งแก”

“หรือ แล้วแกว่าไง”

“ฉันไม่เอา”

“อ้าว เป็นไปได้ไง ปกติเจอคนหล่อนี้แกเคลิ้มเลยนะ เขาขอคบขนาดนี้แกไม่เอาไหวด้วยหรือ”

“มันก็ต้องไหวปะ ฉันว่าฉันเหมาะกับการเกิดมาหวัดคน
หล่อแล้วตายไปมากกว่า ไม่ต้องมีแฟนดีที่สุด”

กุงกิงเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนถามกลับมาด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง
ขึ้น

“เพราะแฟนเก่าแก่ทำให้แกไม่กล้าเปิดใจกับคนอื่นหรือ
วะ”

“มันก็ไม่เชิงหรอก เพียงแต่ฉันรู้แล้วว่าไม่มีแฟนเป็นยังไง
แรก ๆ มันดีมากๆ ยังจำได้ตอนช่วงโปรที่เตมาหา มาสปอยล์ฉัน
ทุกเสาร์-อาทิตย์ เหมือนโลกนี้เป็นสี่ชมพู แต่ความจริงในแง่อื่นมัน
ไม่ได้สวยงามแบบนั้นตลอดไป ฉันว่าฉันหวัดคนหล่อไปวัน ๆ มันมี
ความสุขกว่า มันไม่มีความจริงแง่อื่นให้ปวดใจ”

“แกจะเอาความเป็นแฟนมาเทียบกับการหวัดผู้ไม่ได้ปะวะ
ชีวิตแกก็ต้องมีภาคตั้งแล้วก็ภาคชีวิตจริงสิ แกจะตั้งตลอดชีวิตได้
ยังไง”

“แต่ตั้งมันก็มีความสุขปะวะ เห็นใครหล่อก็โมนให้ป็นผิว
ไม่ต้องให้เขามารัก ไม่มีเรื่องหึงหวง ไม่มาทำให้เราเสียใจ”

“พลอยใส”

“หือ”

“แกรักแฟนเก่าแถมมากเลยหรือ”

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะ”

“ไม่รู้สิ เหมือนแกร็กเขามาก ตอนนี่เลยเสียใจมากจนเป็นบ้าไปแล้ว”

“อีบ้า! ว่าฉันบ้าเธอ” พลอยใสหลุดขำ โวยวายกลัวหัวเราะ “ไม่ใช่แบบนั้นโว้ย ฉันแค่รู้สึกว่าการมีแฟนมันไม่ทำให้ฉันมีความสุขเท่าการหวิดคนหล่อไปวัน ๆ เข้าใจปะ”

“ไม่เข้าใจ”

“โวะะ อีนี่ ก็แบบ ความสุขที่ได้จากการมีแฟน มันไม่คุ้มที่จะแลกกับเวลาที่มันไม่มีความสุขอะ”

“ไม่คุ้มเลยเธอ”

“ไม่คุ้มนะ ไม่เอาแล้วอะ อยู่เป็นโสดสวย ๆ แล้วอวยยศให้คนหล่อ ๆ เป็นผัวมโนดีกว่า”

“แล้วคนนี่...แกไม่รู้สิก็อะไรกับเขาเลยเธอ”

“รู้สิก็สิ”

“อ้าว”

“อ้าวอะไร”

“รู้สึกแล้วทำไมไม่ลองเปิดใจ เปิดโอกาสให้ตัวเองดูวะ”

“ไม่เอาอะแก เขาหล่อเกินไป เสือเกินไป อยู่ใกล้ ๆ เขาฉันเคลิ้มสติหลุดตลอด ไม่ดีต่อสวัสดิภาพของตัวเองมาก ๆ”

“โห แก พุดชะอยากเห็น”

“เข้าเว็บรีพอร์ตสิ มีรูปเขาแหละ”

“อยากเห็นตัวจริง”

“นั่นก็มาเยี่ยมเพื่อนคะ จะแนะนำให้รู้จัก”

“เออ จะหาเวลาไป ว่าแต่...แกไม่ตกลงแล้วเขาว่าไง”

“เขาก็ยอมรับการตัดสินใจของฉัน อาจจะไม่พอใจด้วยมั้ง
ประมาณว่าเขาทำในเรื่องที่ต้องทำแล้ว ฉันไม่เอาเอง ไร้”

“แกไม่คิดว่าเขาขอคบเพราะชอบแก อยากคบกับแกจริง ๆ
หรือ”

“ไม่มั้ง เขาจะมาชอบจนอยากคบกับฉันเพราะอะไร แค่นอนด้วยกันไปครั้งเดียวเนี่ยนะ แกไม่ได้เห็นตอนเขามาทักนะ
เขี้ยวมาก เสือมาก น่าจะทำแบบนี้บ่อย ๆ ฉันว่าที่ขอคบเพราะฉัน
เป็นน้องเงินนี่แหละ”

“แล้วแกเสียใจปะเนี่ย” กุ้งกิ้งถาม น้ำเสียงฟังดูเป็นห่วงเธอ

“เสียใจอะไร”

“ก็ที่นอนกับเขาไปอะ”

“ไม่หรอก จริง ๆ มันก็ไม่ได้แย่นะ อย่างน้อยก็ถือว่าในชีวิต
นี้ยังเคยได้แช่กับคนหล่อแหละ แกเคยปะล่ะ”

“อีนี่! เคยก็ไม่บอกอะ” กุ้งกิ้งว่ากลัวหัวเราะ แต่พลอยใส่รู้
ว่าเพื่อนก็เหมือนกับเธอ หวิดคนหล่อ จับทำสามมีโนไปวัน ๆ จะไป
เคยแช่กับใครที่ไหน ซึ่งเธอคิดว่าชีวิตแบบนี้ก็ดีแล้ว เธอไม่น่า
ออกนอกกลุ่มนอกทางมากับเตชินทร์เลย ไม่อย่างนั้นชีวิตเธอคงไม่

มีเรื่องให้ปวดใจแบบนี้

“เฮ้ย แก มีสายซัอนวะ” เธอบอกกับเพื่อนเมื่อได้ยินเสียงสายซัอนเรียกเข้ามา พอเอาโทรศัพท์มาดูและเห็นว่าเป็นใคร ก็บอก “เตโทร. มา”

“ท่าทางมันไม่ยอมเลิกกับแกแนววะ” กุ้งกิ้งว่า

“เออ ฉันคงต้องนัดคุยจริงจังอีกรอบ แค่นี้ก่อนนะแกรับสายมันก่อน เดี่ยวมีอะไรคืบหน้าจะบอกนะ”

“เออ ไป ๆ จัดการให้จบ ๆ ลำไยจริง ๆ เลย” กุ้งกิ้งว่าก่อนจะวางสายไป เธอจึงกดรับสายจากเตชินทร์

“ฮัลโหล”

“พลอย ทำอะไรอยู่” เตชินทร์ถามมาตามสาย

“คุยกับเพื่อนอยู่ กำลังจะนอน เตมีอะไรหรือเปล่า”

“คิดถึงอะ พรุ่งนี้ไปหาได้ไหม”

“หาที่ไหน”

“ที่รีสอร์ท พรุ่งนี้เรานัดลูกค้าที่เขาค้อ เดี่ยวแวะไปกินข้าวด้วยนะ”

พลอยใส่ชะงักไป ในหัวกำลังคิดว่าจะพูดอย่างไรให้ฟังดูไม่ตตรอนเกินไป แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจพูดตรง ๆ

“เราทำงานอะ คงไม่สะดวก”

“เหรอ แล้วเมื่อไหร่จะได้เจอกัน”

“วันศุกร์นะ เรากลับบ้าน เดี่ยวแวะไปหาก่อนเข้าบ้าน” ไปคุยให้เด็ดขาดอีกรอบ และคราวนี้เธอจะนัดในที่สาธารณะ เขาจะได้อะไรเธอไม่ได้ และหวังว่าคราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอต้องบอกเลิกเขา

“ก็ได้ อีกตั้งหลายวัน จะทนคิดถึงให้ได้ครับ” เตชินทร์ส่งเสียงอ่อนมาตามสาย

พลอยใสอดยิ้มอย่างเศร้า ๆ ไม่ได้ เพราะตอนที่เธอยังไม่ตาสว่าง การกระทำแบบนี้ของเธอมองว่ามันน่ารักมาก และเพราะแบบนี้เธอถึงตกลงปลงใจคบหากับเขา เตชินทร์เป็นแฟนที่น่ารัก เขาไปหาเธอที่กรุงเทพฯ ทุกวันหยุด ใช้เวลาด้วยกัน ตามใจเธอทุกอย่าง ทำให้เธอมีความสุขมาก ๆ แต่ความสุขก็ไม่ได้ยาวนาน และพอรู้ว่าทุกอย่างที่เห็นเป็นเพียงภาพลวงตามันก็ทำให้เธอไม่อยากเป็นแฟนกับใครอีกแล้ว

“จ้ะแค่นี้ก่อนนะเต เราจะเข้านอนแล้ว พรุ่งนี้ต้องทำงาน” เธอตัดบท ก่อนตัดสาย พร้อมกับความตั้งใจมั่นที่จะตัดคนที่ทำให้ชีวิตไม่มีความสุขทิ้งไปให้เด็ดขาดสักที

การทำงานสัปดาห์แรกของพลอยใสเป็นการเรียนรู้งานมากกว่าที่จะทำงานเชิงรุก เธอเรียกดูรายงานการขายที่ผ่านมา และห้องพักที่ขายไปแล้วแต่ลูกค้ายังไม่ได้เข้าพัก รวมทั้งแผนการ

ชายที่ทางผู้จัดการคนก่อนวางไว้ นอกจากนี้ก็คือผลงานการขายของ เซลส์แต่ละคน ทำให้ตลอดสัปดาห์เธอจึงทำงานอยู่ที่แผนก หากไม่ อยู่ที่โต๊ะ ก็อยู่ในห้องประชุมกับเซลส์ เรียกว่าไม่ได้ออกไปพบเจอ ผู้คนอื่น ๆ เลยนอกจากเวลาออกไปกินข้าว ซึ่งพี่ลูกจันรับหน้าที่ เป็นเพื่อนกินข้าวกับเธอในวันที่ไม่ต้องออกขาย ส่วนวันไหนที่อยู่ คนเดียว เธอก็ออกไปกินที่ห้องอาหารแบบรีบกินรีบเสร็จ รีบกลับ เข้ามาทำงาน และการมาทำงานท่ามกลางผู้คนที่ไม่รู้จักทำให้เธอ รู้สึกเหงา ๆ อยู่เหมือนกัน

วันนี้หลังจากประชุมกับทีมเซลส์เสร็จพี่ลูกจันก็ชวนไปกิน ข้าวกันทั้งทีม พลอยใสไม่ปฏิเสธ การมีเพื่อนกินข้าวย่อมดีกว่านั่ง กินเหงา ๆ คนเดียว และการใช้เวลาช่วงพักกลางวันกับลูกน้องใน แผนกก็เป็นการกระชับความสัมพันธ์และทำความรู้จักแต่ละคนไป ด้วย

หลังกินข้าวกันเสร็จ ผู้ชายสองคนแยกย้ายไปก่อน เหลือ เธอกับพี่ลูกจันที่ยังกินของหวานกันอยู่ ระหว่างนั้นพี่ลูกจันก็ กระซิบกระซาบ

“น้องพลอยใสคะ พี่ได้ยินมาว่า บอสจะให้ น้องพลอยใส ย้ายไปอยู่บ้านพักหลังที่ติดกับบอส เรื่องจริงปะคะ”

“หือ? พี่ลูกจันได้ยินมาจากไหนคะ” พลอยใสหูผึ่ง สัญญาณระว่างภัยกรีดเสียงในหัว เรื่องนี้มีคนรู้อยู่แค่ไม่กี่คน แล้วพี่

ลูกจันไปได้ยินมาได้ยังไง

“จากไหนไม่รู้สิ ได้ยินมาแว่ว ๆ” พี่ลูกจันตอบเสียง ๆ ไม่ยอมบอกแหล่งข่าว เห็นอย่างนั้นพลอยใสก็รีบปฏิเสธทันที

“ไม่จริงหรือคะ พลอยใสก็อยู่บ้านพักหลังที่ฝ่ายบุคคลจัดให้”

“จริงหรือคะ” พี่ลูกจันถาม น้ำเสียงผิดหวัง สีหน้าก็ไปในทางเดียวกัน ก่อนจะว่า “พื้ดูดสำหรับดีใจกับน้องพลอยใส”

“ดีใจทำไมคะ”

“ก็น้องพลอยใสจะได้ไม่ต้องไปอยู่บ้านพักหลังที่อยู่ตอนนี้ไง”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็...” พี่ลูกจันพูดแล้วหยุดไว้แค่นั้น ก่อนหันมองซ้ายขวา พอเห็นว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ ๆ จึงยื่นหน้ามากระซิบ “ก็จุดที่ตั้งบ้านพักหลังนั้นมันน่ากลัว ไม่มีใครอยากอยู่หรอกนะคะ นี่ฝ่ายบุคคลคงเห็นว่าน้องพลอยใสมาใหม่ ไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลย จัดบ้านพักหลังนั้นให้”

“มันมีเรื่องราวอะไรที่พลอยใสควรรู้หรือเปล่าคะ” พลอยใสถาม รู้สึกว่าเรื่องนี้ชักจะมีเงื่อนงำ จำได้ว่าตอนเสนอบ้านพักหลังที่ติดกับเขาให้เธอ ชายหนุ่มก็พูดค่าน่ากลัวออกมาเหมือนกัน

หรือว่าบ้านพักหลังนี้จะมีประวัติบางอย่างที่น่ากลัว แต่ไม่มี

ใครบอกเธอ?

“เดี๋ยวลับเข้าออฟฟิศแล้วค่อยเล่าดีกว่าเนอะ” พี่ลูกจันว่า สีน้าดูอยากเล่า แต่ก็เหมือนไม่อยากเล่า ไม่รู้ว่าเป็นวิธีการกั๊กเพื่อทำให้เธออยากรู้หรือเปล่า แต่ไม่ว่าจะใช่หรือไม่ใช่มันก็ได้ผล เพราะตอนนี้พลอยใสอยากรู้มาก ๆ ว่าบ้านพักหลังนั้นเป็นยังไงกันแน่ มีอะไรที่ทางรีสอร์ทปิดบังเธอหรือเปล่า

“นั่นกลับกันเลยไหมคะ พี่ลูกจันเอาอะไรอีกไหม” พลอยใสถาม เพราะเห็นว่าพี่ลูกจันกินของหวานเสร็จแล้ว ส่วนเธอเองก็กินเสร็จแล้วเช่นกัน

“ไม่แล้วค่ะ กลับเลยก็ได้” พี่ลูกจันว่าพาลางขยับตัว พลอยใสจึงลุกขึ้นบ้าง

เมื่อกลับเข้ามาในห้องทำงาน พลอยใสเดินไปนั่งที่โต๊ะของตนเอง โดยมีพี่ลูกจันเดินไปลากเก้าอี้ทำงานของตนมานั่งหน้าโต๊ะทำงานเธอ แล้วเริ่มเล่า

“ก็เขาว่ากันว่า...ปาด้านหลังบ้านพักหลังนั้นเป็นเส้นทางลำเลียงของผิดกฎหมายนะค่ะ”

“จริงหรือคะ” พลอยใสถามอย่างไม่อยากเชื่อ ด้านหลังรีสอร์ทเนี่ยนะจะเป็นเส้นทางลำเลียงของผิดกฎหมาย เธอไม่อยากจะเชื่อเพราะฟังดูเป็นนิยายเกินไป แต่พี่ลูกจันก็ยืนยันด้วยสีหน้าจริงจัง

“จริง ๆ นะคะ ตรงนั้นเป็นสุดเขตแดนของรีสอร์ท มันทิดเขา เห็นไหม มีแต่ป่า แล้วบ้านพักหลังนั้นคือสร้างอยู่เป็นหลังสุดท้ายของบ้านพักพนักงาน หลังบ้านเปลี่ยวมาก แล้วเขาว่า...”

“ว่าอะไรคะ” พลอยใสถามเสียงเบา ท่าทางเล่าแบบพูดแล้วหยุดของพี่ลูกจันทำให้เธออยากรู้ อีกทั้งหัวใจก็เต้นแรงอย่างตื่นเต้น ดูเหมือนว่าเรื่องที่เขาวางจะเป็นเรื่องสำคัญ

“ว่า...พนักงานที่เคยพักบ้านหลังนั้นถูกลากไปข่มขืนในป่า”

“จริงหรือคะ!” พลอยใสถามอย่างตกใจ หากเป็นเรื่องจริงแบบนี้แปลว่าบ้านพักพนักงานที่เธอพักก็ไม่มีความปลอดภัยเลยนะสิ

“น้องพลอยใสอย่าเอ็ดไปนะคะ เรื่องนี้บอสสั่งห้ามแพร่งพรายเด็ดขาด ดูเหมือนรีสอร์ทจะจ่ายค่าปิดข่าวไปเยอะอยู่นะคะ”

“เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่หรือคะ”

“ตั้งแต่รีสอร์ทยังไม่แกรนด์โอเพนนิ่งคะ คนที่เพิ่งมาใหม่ก็เลยจะไม่รู้กัน คนที่อยู่มาตั้งแต่รีสอร์ทเพิ่งสร้างจะรู้เรื่องนี้ แต่ก็มีไม่กี่คนหรอกคะ”

“แล้วพี่ลูกจันรู้ได้อย่างไรคะ”

“แหม หน้าต่างมีหู ประตูมีช่องนะคะ เรื่องแบบนี้ปิดยังไงก็ไม่มิตหรอกคะ น้องพลอยใสก็ระวังตัวไว้บ้างก็ดีนะคะ”

“คะ พลอยใสจะระวัง ขอขอบคุณพี่ลูกจันมากนะคะ”

“พี่ลูกจันยิ้มให้เธอ ก่อนจะว่า

“พี่ไปทำงานก่อนนะคะ”

“เชิญค่ะ”

เรื่องเล่าของพี่ลูกจันตั้งแต่กลางสัปดาห์ทำให้พลอยไสนอนไม่หลับ ลองสังเกตบริเวณหลังบ้านพักซึ่งมีกำแพงอิฐแยกพื้นที่รีซอร์ตออกจากบริเวณด้านหลังก็เห็นว่าเป็นป่าจริง ซึ่งเธอไม่รู้ว่กำแพงอิฐนี้เพิ่งสร้างหลังจากเหตุการณ์พนักงานของรีซอร์ตถูกคนร้ายลากไปข่มขืนหรือเปล่านั้น แม้ไม่อยากจะเชื่อเรื่องราวที่พี่ลูกจันเล่าเท่าไร แต่เมื่อพิจารณาพื้นที่ป่าด้านหลังรีซอร์ตซึ่งเป็นป่าที่ค่อนข้างรกชัฏ ก็เป็นไปได้ที่อาจจะมีเส้นทางลำเลียงของผิดกฎหมายอยู่ด้านหลังต้นไม้ที่รกทึบนั้นจริง และก็เป็นที่อื่นนั่นแหละที่คนที่พักบ้านพักหลังที่เธออยู่จะถูกคนร้ายจับตัวไปข่มขืนโดยไม่มีใครรู้เห็น เพราะแม้รีซอร์ตจะมีผู้คนพลุกพล่าน มีแขกเข้าออกตลอดเวลา แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งของรีซอร์ตที่อยู่ด้านหน้า ส่วนด้านหลังที่เป็นที่ตั้งของบ้านพักพนักงานนี้จะมีเฉพาะพนักงานเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามา ซึ่งการที่พนักงานระดับปฏิบัติการทั่วไปเข้าทำงานเป็นกะ ทำให้บางครั้งบริเวณบ้านพักพนักงานก็แทบไม่มีใครอยู่เลย หากไม่กำลังทำงานก็นอนหลับพักผ่อน จึงไม่ใช่เรื่องยากที่คนร้ายจะลักลอบเข้ามาโดยไม่มีใครรู้เห็น

ยิ่งพิจารณาความเป็นไปได้ต่าง ๆ นานาพลอยใสก็ยิ่งคิดมาก จนถึงวันศุกร์ตอนบ่าย เธอก็ทนไม่ได้อีกต่อไป ในที่สุดก็เดินไปหาเจ้าของรีสอร์ทถึงห้องทำงานของเขา

“มีอะไรหรือเปล่า” เขาเงยหน้าขึ้นมาถามเธอ หลังจากที่เลขานุการของเขาส่งเธอเข้าห้องแล้วปิดประตูตามหลัง

“บอสมีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษที่ไม่อยากให้พลอยใสอยู่บ้านพักหลังนี้หรือเปล่านั้นคะ”

“หือ?” เขาทำหน้างง ๆ “หลังไหน”

“หลังที่พลอยใสพักอยู่ตอนนี้”

“เหตุผลก็บอกไปแล้ว มีอะไรหรือเปล่า”

“พลอยใสได้ยินเรื่องบางอย่างมา”

“เรื่องอะไร” เขาถาม คิ้วขมวด

“เคยมีพนักงานที่อยู่บ้านพักหลังที่พลอยใสอยู่ตอนนี้ถูกทำร้ายหรือเปล่านั้นคะ”

สิ้นคำถามเขาก็มองเธอด้วยสีหน้าที่ค่อนข้างเคร่งเครียด ก่อนถามเสียงเคร่ง

“น้องพลอยใสไปเอาข่าวลือเหลวไหลนี้มาจากไหน”

“ก็ได้ยินมาอะค่ะ”

“ไม่ว่าน้องพลอยใสจะได้ยินมาจากไหน หรือคนเล่าจะดูน่าเชื่อถือแค่ไหน แต่พี่ขอยืนยันว่าไม่เคยมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น”

“บอสแนใจหรือคะว่าไม่ได้มีอะไรปิดบังพลอยใส”

“แนใจ”

“คะ งั้นพลอยใสก็ไม่มีอะไรแล้ว” เธอว่า ทำท่าจะเดินออกจากห้อง แต่กลับถูกเจ้าของห้องเรียกไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวลี”

“คะ” เธอเอี้ยวตัวกลับไปมองเขา

“วันนี้จะกลับบ้านหรือ”

“คะ”

“เย็นนี้พี่จะเข้าเมืองเหมือนกัน ไม่อยากกินข้าวคนเดียว ไปกินข้าวเป็นเพื่อนพี่ก่อนเข้าบ้านได้ไหม”

“คือ...”

“ไม่ว่าง?” เขาถามพลางเลิกคิ้ว และมองเธออย่างรอก
คำตอบ

“คะ พลอยใสมีธุระ”

“อ้อ งั้นก็ตามสบาย” เขาบอกแล้วก็มลงทำงานต่อ เหมือนหมดเรื่องจะพูดกับเธอแล้ว แต่ท่าทางของเขากลับทำให้เธออยากยืนยันกับเขา

“พลอยใสมีนัดก่อนแล้วจริง ๆ นะคะ”

เขาเงยหน้าขึ้นมามองเธอ

“แล้ว?”

“ก็...ติดธุระจริง ๆ ไม่ใช่ข้ออ้าง”

“ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่” เขาว่า ก่อนถามยิ้ม ๆ “หรือจริง ๆ แล้ว
อ้าง เลยร้อนตัว”

“ไม่ได้อ้างค่ะ!” เธอพูดกระแทกเสียงโดยไม่รู้ตัว อุตส่าห์
รู้สึกแยที่ปฏิเสธเขาจนต้องยืนยันว่าเธอติดธุระก่อนจริง ๆ กลับถูก
ถามเหมือนเขากำลังล้อเธออยู่เสียนี้

“ไม่อ้างก็ไม่อ้าง ขับรถดี ๆ ละกัน เจอกันวันจันทร์” เขาว่า
แล้วก็มลงทำงานอีกครั้ง พลอยใสจึงเดินออกจากห้อง เพราะดู
เหมือนเขาจะหมดเรื่องคุยกับเธอแล้ว

พลอยใสขับรถออกมาจากรีสอร์ทในเวลาไม่เย็นนัก เพราะ
ต้องเผื่อเวลาขับรถเข้าเมืองประมาณหนึ่งชั่วโมง เธอตั้งใจว่าจะใช้
เวลาคุยกับเตชินทร์ไม่เกินครึ่งชั่วโมง จากนั้นก็กลับบ้าน ไปกินข้าว
ฝีมือแม่ให้หายอยาก

เขานัดเธอที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในเมือง แม้เธอจะบอกไป
แล้วว่าต้องกลับไปกินข้าวที่บ้าน แต่เขาก็ยังไม่ฟัง และนัด
ร้านอาหารอยู่ดี จึงปล่อยเลยตามเลย อยากนัดที่ไหนก็นัด トラบใด
ที่มีคนอื่น ๆ อยู่ด้วย เพราะเธอจะไม่เปิดโอกาสให้เขาได้ทำอย่าง
ที่ทำได้ในห้องพักอีกแล้ว ครั้งเดียวก็เกินพอ

ตอนที่เธอไปถึงร้านอาหารนั้นเตชินทร์มารออยู่แล้ว พอ

เห็นเธอก็เดินมาหา ยื่นมือมาจับมือเธอ แต่พลอยใสบิดมือออก ไม่ยอมให้เขาแตะเนื้อต้องตัว เพราะสำหรับเธอ เขาไม่ใช่แฟน ตั้งแต่เธอเห็นเขายืนกอดกับผู้หญิงคนอื่น และทำท่าจะจูบกันอยู่แล้ว เพียงแต่เธอเข้าไปขัดจังหวะเสียก่อน

“ยังไม่หายโกรธอีกหรือ” เตะชินทร์ถามเสียงอ่อย ขณะเดินนำเธอไปยังโต๊ะที่เขานั่งอยู่ก่อน

พลอยใสไม่ตอบ เธอนั่งลงบนเก้าอี้ที่เขาเลื่อนให้เมื่อเดินไปถึงโต๊ะ และเมื่อเขาเดินไปนั่งลงตรงข้าม เธอก็บอ

“เราอยู่ได้ไม่นานนะ พอกับแม่รอกินข้าว”

“พลอยอะ จะใจร้ายไม่ยอมกินข้าวด้วยกันจริง ๆ หรือ นี่ก็ไม่ได้เจอกันตั้งอาทิตย์มาแล้วนะ พลอยย้ายกลับเพชรบูรณ์เพื่อที่เราจะได้อยู่ใกล้ ๆ กัน มีเวลาให้กันมากขึ้นไม่ใช่หรือ แต่ตั้งแต่พลอยกลับมา เราเพิ่งเจอกันก็ตัวเอง” เตะชินทร์ตัดพ้อ

“เต เรื่องของเรามันจบแล้วนะ” พลอยใสเข้าเรื่องที่ต้องการมาคุยในวันนี้ทันที

“พลอย ไม่พูดเรื่องเลิกกันแล้วได้ไหม เราไม่เลิก” เตะชินทร์บอกเธออย่างตื้อตึง จนพลอยใสต้องถอนหายใจอย่างอ่อนใจ ไม่เคยคิดเลยว่าการบอกเลิกใครสักคนจะเป็นเรื่องยากและน่ารำคาญขนาดนี้

“แต่เราเลิก สำหรับเรา เตไม่ใช่แฟนเราแล้ว”

“ทำไมล่ะพลอย พลอยกลับมาเพราะเราไม่ใช่เธอ”

“ใช่ เรากลับมาเพราะเต แต่แต่มีคนอื่น”

“เราไม่มีใครนะ พลอยเข้าใจผิด”

พลอยใสถอนหายใจยาวอย่างเบื่อหน่าย บางทีที่ผ่านมาเธออาจจะไม่รู้จักตัวตนจริง ๆ ของเตชินทร์เลยก็ได้ เธอไม่เคยรู้เลยว่าเขาจะเป็นคนดีต่อแฟงยีนกระต่ายขาเดียว ทั้ง ๆ ที่ถูกจับได้คาน้ำคาคาขนาดนี้

“โตะ ๆ กันแล้วนะเต เราก็ไม่ได้ไร่เดียวสา แต่กับผู้หญิงคนนั้นกำลังทำอะไรกันอยู่เราก็เห็นเต็มตา ทำไมเตถึงยังยืนยันว่าไม่มีอะไร ถ้าเตกับเขายังรักกัน ยังเจอกันอยู่ ทำไมไม่กลับไปคบกัน เตจะมาดื้อไม่ยอมเลิกกับเราทำไม”

“ก็เพราะระหว่างเรากับเขามันไม่มีอะไรจริง ๆ เราเลิกกับเขาไปแล้ว จบกันไปแล้ว ตอนนี้อเราคบกับพลอยคนเดียว”

“แต่ที่เราเห็นมันไม่ได้จบใจ เตกับเขายังเจอกัน แล้วถ้าเราไม่เข้าไปขัดจังหวะ ก็คงทำอะไรกันมากกว่านั้น”

คราวนี้เตชินทร์ถอนหายใจบ้าง เขาก็มหันหน้ามองโต๊ะอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเธอ เอ๋อเหมือนยอมรับ

“มันก็แค่อารมณ์พาไป”

“อารมณ์พาไปเธอ วัวเคยขา ม้าเคยขี่ แล้วถ้าเราไม่เข้าไปขัดจังหวะ อารมณ์จะพาไปถึงไหนล่ะ”

“เราขอโทษ เราทำผิดแค่ครั้งเดียวพลอยจะไม่ให้อภัยเรา
เลยเหรอ”

“ครั้งเดียวแน่เหรอ”

“แน่สิ ตั้งแต่เลิกกันเราไม่เคยเจอเขาเลยนะ ครั้งนี้เขามาหา
มาบอกว่าจะแต่งงาน แล้วมันก็...อย่างที่พลอยเห็น”

“ไม่ต้องอธิบายก็ได้ เราจบแล้วจริง ๆ”

“ไม่เอานะพลอย ไม่จบนะ เราขอโอกาส เราจะไม่ทำให้
พลอยเสียใจอีก” เตชินทร์ว่า ยื่นมือมาจะจับมือเธอ แต่พลอยใส่ริบ
ริบขยับมือออกก่อนที่เขาจะคว้าไว้ได้

“พอเถอะนะ ตอนนี้เราเลิกกันแล้ว เราจะไม่เจอกับเตอีก
เตก็อย่าโทร. มาหาเราอีก” พลอยใส่ว่า ขยับตัวลุกขึ้น

“พลอยจะไปไหน” เตชินทร์ลุกตาม ปากก็ถาม

“จะกลับบ้าน”

“เราไม่เลิกนะ”

“โธ้ย ทำไมพูดไม่รู้เรื่องอะเต ไม่เลิกแล้วยังไงวะ เราไม่นับ
นายเป็นแฟนแล้วอะ”

“ก็ไม่เลิกอะ เราจะทำให้พลอยเห็นว่าเราจริงจังกับพลอย
เราไม่ได้มีคนอื่นจริง ๆ”

“ไม่ต้องทำอะไรแล้ว เราเลิกกันแล้ว จบสักที”

“ไม่จบ ยังไงก็ไม่จบ” เตชินทร์ก็ยังคงพูดไม่รู้เรื่อง

เหมือนเดิม ทำให้พลอยใสถอนหายใจ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเขาจริง ๆ ในที่สุดจึงเดินออกจากร้านอาหาร โดยมีเตชินทร์ตะโกนตามหลัง

“แล้วเราจะทำให้ดู!”

พลอยใสไม่ได้หันกลับไป ไม่ได้อยากรับรู้หรือต้องการให้เขาทำอะไรให้ดูอีกแล้ว เธอไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเขามากกว่านี้ถึงช่วงเวลาที่เคยมีความสุขด้วยกันแล้วคิดว่าในช่วงเวลานั้นเขาก็มีผู้หญิงอีกคนไปด้วย มันยิ่งทำให้เธอตัดเขาออกไปจากใจได้อย่างง่ายดาย

หรือจริง ๆ แล้วเธอไม่เคยรักเขาเลยตั้งแต่แรก เพียงแต่ชอบความรู้สึกของการมีแฟน และมีเขาคอยสปอยล์ คอยตามใจ และทำให้โลกรอบตัวเธอเป็นสีชมพูกันแน่นะ

พลอยใสขับรถกลับบ้านในเวลาที่ย่ำแย่อยู่ เธอขับรถเข้าไปจอดที่ลานหน้าบ้าน เพราะในโรงรถมีรถของพ่อกับแม่จอดอยู่แล้วทั้งสองคัน ซึ่งนั่นหมายความว่าท่านทั้งสองกลับมาจากทำงานแล้ว เธอดับเครื่องยนต์แล้วเดินเข้าบ้าน สวนกับแม่ที่เดินออกมาพอดี

“แม่ สวัสดีคะ จะไปไหน” พลอยใสทักแม่พร้อมยกมือไหว้แล้วถาม

“ได้ยินเสียงรถ เลยเดินมาดู” แม่ตอบ

“พลอยใสเองคะ พ่อล่ะคะ”

“พ่ออยู่ในครัว” แม่ตอบแล้วเดินตามเธอเข้าบ้าน

พอรู้ว่าพ่ออยู่ในครัว พลอยใสจึงเดินตรงไปหา โดยมีแม่เดินตาม ปากก็ว่า

“พ่อเข้าครัวเองเลยหรือคะ”

“อ้อ เขาทำพลาสติกแตกเดียวของชอบเรานะ กำลังห่อหม้อทอดไร้น้ำมัน” แม่อธิบาย น้ำเสียงเอ็นดูผู้ที่ถูกกล่าวถึงจนพลอยใสอดยิ้มไม่ได้

“แหม พ่ออินทรนตส์สุด ๆ ไปเลย”

“เขาไปเข้ากลุ่มหม้อทอดอะไรของเขาด้วยนะ แล้วก็ทำเมนูนี้มาให้แม่ลอง นี่ดีเลยพลอยใสมาช่วยเป็นหนูทดลองอีกคน”

“พร้อมเสมอค่ะแม่ แล้วนอกจากพลาสติกแตกเดียวแล้วมีอะไรอีกคะ”

“มีไก่ย่างวิเชียรบุรี น้ำพริกชี้ฟ้า น้ำพริกมะขาม ยำถั่วพู แกงส้มดอกแค พะแนงหมู แล้วเตี๋ยพรงี้มีขนมจีนน้ำพริกตอนมือเที่ยง”

“โห แม่ จัดเต็มจริงด้วย” พลอยใสว่าอย่างทิ้ง ๆ เมื่อได้ยินเมนูอาหารจากแม่ เยอะแยะขนาดนี้จะกินกันยังไงหมด

“ใครบอกจะอดข้าวมากิน”

“พลอยใสเอง แต่มันเยอะมาก พลอยใสห่อกลับไปกินที่รี
สอร์ทนะคะ”

“เอาสิ เอาไปฝากเพื่อนร่วมงานด้วยไหม เดี่ยวพรุ่งนี้แม่ทำ
กล้วยฉาบกับกล้วยบวดชีเพิ่ม คนงานตัดกล้วยมาให้สองเครือ
นะ”

“เอาคะ เอามาหมดเลย มีของบรรณาการแบบนี้คนที่
ทำงานจะได้รักพลอยใสเยอะ ๆ” เธอว่าพร้อมฉีกยิ้มให้แม่ ก่อน
ก้าวยาว ๆ ตรงไปกอดพ่อจากด้านหลังแล้วเอ่ยอยากออกด้ออัน

“พ่อทำไรอยู่ หิวแล้ว”

พ่อหันมากอดตอบเธอ แล้วบอก

“ตัวเหม็นนะเรา ไปอาบน้ำก่อนไหม”

“พ่ออะ” พลอยใสว่างอน ๆ รู้ว่าตัวเองไม่ได้เหม็น
หรอก แต่เป็นวิธีการบอกให้ไปอาบน้ำแต่งตัวใหม่ของพ่อ เพราะคง
เห็นว่าเธออยู่ในชุดทำงาน

“เดี๋ยวแม่จะดักข้าวจัดโต๊ะรอ พลอยใสไปล้างหน้าล้างตา
เปลี่ยนเสื้อผ้าหน่อยก็ได้ไป ถ้าไม่อาบน้ำ” แม่บอกเธอบ้าง พลอย
ใสจึงพยักหน้า ทำตามคำสั่งของทั้งพ่อและแม่แต่โดยดี

เธอกลับลงมาในครัวในเวลาไม่นานนัก หลังจากอาบน้ำ
เร็ว ๆ แล้วเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นเสื้อยืดสีขาวพอดิตัว และ
กางเกงขาสั้นหัวขมยัดใส่สบาย พอกับแม่นั่งรออยู่ที่โต๊ะที่มีอาหาร

วางอยู่เต็มโต๊ะแล้ว ซึ่งพอเห็นเธอแม่ก็บอก

“มาเร็ว กำลังร้อน ๆ”

พลอยใสเดินตรงไปนั่งลงยังเก้าอี้ตัวที่ยังว่าง แม่เลื่อนจานข้าวมาวางตรงหน้าเธอ ก่อนตักแกงส้มไข่ปลาดอกแคใส่ในจานข้าวให้ ในขณะที่พ่อแกะปลาสดเด็ดเดียวให้เธอ

พลอยใสรู้สึกหัวใจฟู แม้การกลับมาอยู่ที่บ้านจะไม่เป็นไปตามแผนการที่วางไว้กับเตชินทร์ แต่การได้มานั่งกินข้าวกับพ่อแม่มีคนคอยตักอาหาร แกะเนื้อปลาให้ พลอยใสก็รู้สึก أنهاคิดไม่ผิดที่ย้ายกลับมา นี่หากพี่ชายเธออยู่ด้วยอีกคนก็เรียกว่าพร้อมหน้าพร้อมตากันทั้งครอบครัว น่าเสียดายที่พี่เพชรได้รับทุนไปเรียนต่อทางด้านวิศวกรรมที่ประเทศเยอรมนีตั้งแต่ระดับปริญญาตรี และอยู่ทำงานต่อหลังเรียนจบโท นาน ๆ จะกลับมาเยี่ยมบ้านสักทีหนึ่ง จนทำให้คนที่ไม่สนิทคิดว่าบ้านเธอมีลูกสาวแค่คนเดียวไปแล้ว

“ปลาสดเด็ดเดียวทำในหม้อทอดไร้น้ำมันหรือคะพ่อ”

พลอยใสเอ่ยถาม

“ใช่ ดีไหม ดีต่อสุขภาพนะ” พ่อบอก สีหน้าดูภูมิใจ ในขณะที่แม่ลอบกลอกตาเบา ๆ ทำให้พลอยใสอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยแซวพ่อ

“แม่บอกว่าพ่อกำลังเห่อ มีเข้ากล่งเข้ากลุ่มกับเขาด้วยหรือคะ”

“แม่ว่าชอบว่าพ่อ ก็ในกลุ่มเขาเอาเมนูมาแชร์กัน หลายอย่างก็ไม่เคยลองทำ ได้ฝึกทำอะไรใหม่ ๆ ก็สนุกดี” พ่อว่า ตักน้ำพริกมะขามใส่จานให้เธอ

พลอยใส่ตักพะแนงหมูใส่จานคืนให้พ่อ ก่อนตักยำถั่วพูให้แม่ แล้วตักให้ตนเอง จากนั้นกินข้าวไปเงียบ ๆ ฟังพ่อกับแม่คุยกันอย่างไม่ได้มีสมาธิสัก เพราะในหัวกำลังรุ่มวายอยู่กับเรื่องราวที่อยากจะบอกให้พ่อกับแม่ได้รับรู้ และหลังจากทำใจอยู่ครู่หนึ่ง จึงบอกออกไปในที่สุด

“พ่อแม่คะ พลอยใส่เล็กกับเตแล้วนะ”

“หือ เกิดอะไรขึ้นหรือลูก เลิกกันยังไง วันนี้ก็ไปหาเตก่อนกลับบ้านไม่ใช่หรือ” แม่ถาม ทำให้พลอยใส่เงยหน้าขึ้นมองอย่างแปลกใจ

“แม่รู้ได้ไงคะ”

“แม่เจ้าเตบอก”

ได้ยินคำตอบพลอยใส่ก็ถอนหายใจ ดูเหมือนเตชินทร์จะพยายามทำให้พ่อแม่เข้าใจว่าเธอและเขายังคบหากันอยู่ โดยไม่สนใจเลยว่าเธอบอกเลิกเขาไปนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

“ก็ไปบอกเลิกให้เด็ดขาดแหละค่ะ เพราะพลอยใส่บอกเลิกไปตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วแล้ว แต่เตไม่ยอมรับรู้”

“ทำไมเลิกแล้วลูก สองคนก็ดูรักกันดี พ่อแม่ก็รู้จักกัน เข้ากัน

ได้ดี นี่พ่อกับแม่ยังคิดว่าอีกไม่นานทางนั้นจะมาขอแล้วนะ ฟังจากที่แม่เจ้าเตพูด เหมือนเขาอยากจะแต่งเต็มทีแล้ว พลอยใสก็ย้ายกลับมาอยู่บ้านแล้วด้วย” พ่อว่า

“ก็เลิกแล้วอะคะ พ่อกับแม่ก็อย่าไปรับของอะไรของบ้านนั้นอีกนะคะ”

“แล้วมันเรื่องอะไร ทำไมเลิกปุบปับแบบนี้” แม่ถามบ้าง

พลอยใสหันไปสบตาแม่ เห็นสีหน้าเป็นห่วง แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของเธอ ซึ่งก็ไม่ต่างกับที่คาดไว้นัก

“ไม่ถามได้ไหมคะ”

“อ้าว ลูกคนนี่” แม่ว่า

“ก็พลอยใสไม่อยากพูดถึงแล้วอะคะ ออกหักนะ เจ็บปวด” เธอว่าที่เล่นที่จริง แต่ก็ได้ผล เพราะทำให้พ่อกับแม่ไม่ซักไซ้เธอมากไปกว่านั้น

พลอยใสใช้เวลาวันหยุดสุดสัปดาห์ที่บ้านไปกับการกินและนอน เตะซินทร์พยายามโทร. หาเธอหลายครั้งแต่เธอก็ไม่รับสาย ในใจหงุดหงิดกับความพูดไม่รู้เรื่องของเธอ เธอได้แต่หวังว่าเมื่อเธอไม่หือไม่อือกับเขา ไม่มีปฏิสัมพันธ์ ไม่รับโทรศัพท์ เตะซินทร์จะยอมรับความจริงได้ว่าเขาและเธอเลิกกันไปแล้วสักที

แต่พลอยใสคิดผิด...

แค่กลางสัปดาห์ที่เธอกลับมาทำงานเท่านั้น ในตอนเย็นที่เธอเพิ่งเลิกงานกลับมาออนไลน์โทรศัพท์ที่บ้านพัก ก็มีสายเรียกเข้าจากแม่ ซึ่งข่าวจากปากแม่ทำให้พลอยใสลุกพรืด ถ้ามกลับอย่างตลกอกตลกใจ

“แม่ว่าอะไรนะคะ!”

“เตพาผู้ใหญ่มาสู่ขอ ไหนพลอยใสบอกพ่อกับแม่ว่าเลิกกันไปแล้วไงลูก”

๕

ยังอยากลองคบกันอยู่ไหม

“แม่! แล้วแม่กับพ่อว่าไงคะ แม่อยากพลอยใสให้เขาอะ”
พลอยใสบอกละล้าละลัก

“จะบ้าเหรอ จะไปยกให้ง่าย ๆ ได้ยังไง” แม่ว่ากลัวหัวเราะ
ทำให้พลอยใสพอจะคลายใจได้ว่า สถานการณ์คงจะไม่แย
จนเกินไป เพราะแม่ยังหัวเราะได้อยู่

“แล้วพอกับแม่ว่ายังไงคะ”

“พอกับแม่ก็บอกว่าขอคุยกับพลอยใสก่อน เพราะไม่เห็น
บอกพ่อแม่ไว้เลยว่าเตจะพาผู้ใหญ่มา”

“จริงค่ะ ไม่ได้คุยกัน ไม่ได้นัด พามาได้อย่างไร บ้าที่สุดเลย”

พลอยใส่ว่าอย่างเข่นเขี้ยว ไม่เข้าใจเตชินทร์เอามาก ๆ ทั้ง ๆ ที่เขาก็ยังติดต่อกับแฟนเก่า ทำทางยังคงมีเยื่อใยต่อกัน แล้วทำไมไม่กลับไปคืนดีกัน เขาจะมามุงมันอยู่กับการให้เธอกลับไปเป็นแฟน เขาทำไม ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่เข้าใจ

“แล้วนี่ยังไง สรุปว่าเลิกหรือไม่เลิก” แม่ถาม

“เลิกสิคะ”

“เลิกแล้วทำไมเขายังพาผู้ใหญ่มาสู่ขอล่ะ”

“นั่นสิคะ ทำไมมันทำแบบนี้ พลอยใส่ว่าพลอยใส่ชัดเจนมาก ๆ แล้วนะคะ แต่ทำไมมันทำเหมือนไม่รับรู้อะคะแม่”

“แล้วแม่จะรู้ไหม”

“แล้วทางผู้ใหญ่เขาว่ายังไงบ้างคะแม่”

“เขาก็ยอมกลับไปแหละ แม่บอกว่าหลังจากคุยกับพลอยใส่แล้ว ค่อยนัดวันกันอีกที”

“แม้อย่างจะไปนัดกับเขาอีกเหรอ” พลอยใส่ววยวายทันทีที่ได้ยินเหมือนแม้อย่างเปิดโอกาสให้ทางนั้นมาพูดคุยกี่ครั้ง

“ก็หมายถึงถ้าพลอยใส่ตกลงให้มาไง”

ได้ยินอย่างนั้นก็ค่อยโล่งใจหน่อย เพราะเธอรู้ว่าจะไม่วันตกลงแน่ แต่ที่หนักใจก็คือ ทำอย่างไรเตชินทร์จะปล่อยเธอไปสักที คนเราจะต้องทำอะไรมากกว่าบอกเลิกอีกเหรอ ถึงจะทำให้อีกฝ่ายยอมรับได้ว่าเลิกกันแล้ว

คิดแล้วก็ปวดหัว!

“พ่อกับแม่ไปจับเข้าคุยกับพ่อแม่แต่ได้ไหมคะว่าพลอยใส เลิกแล้ว เหมือนจะคุยกับแต่ไม่รู้เรื่องเลย” เธอขอแม่ตามที่สมอง น้อย ๆ จะคิดหาทางออกได้

“อ้อ แม่จะลองนัดคุยดู” แม่ว่า ก่อนจะถอนหายใจ แล้ว บ่น “ทำไมวุ่นวายอย่างนี้เนาะ ลูกฉันก็ไม่ใช่จะสวย แฟนก็ไม่เคยมี กับเขา บทจะมีหนุ่มมาติดก็ติดแบบกะไม่ออกอะไรอย่างนี้”

“แม่!”

แม่หัวเราะร่วนมาตามสาย แม่ชอบล้อว่าเธอไม่สวยเพราะ ไม่เคยมีแฟน พอมีแฟนกับเขาสักคนเลยดีใจมาก ยิ่งเป็นคนบ้าน เดียวกันยิ่งवादฝืนอนาคต เพราะนั่นแปลว่าในที่สุดเธอจะได้ กลับมาอยู่บ้าน แต่สุดท้ายความฝืนของแม่ก็เป็นจริงแค่ครึ่งเดียว คือเธอกลับมาอยู่บ้าน แต่ไม่มีแฟนอีกแล้ว

เสียดแต่เตชินทร์ไม่ยอมปล่อยเธอไปสักทีนี้แหละ!

“จั้นแค่นี้ก่อนนะคะแม่ ขอขอบคุณแม่กับพ่อมากนะคะที่ไม่ยก พลอยใสให้เขาโดยไม่ถามก่อน”

“เออ เรานี้ก็พูดแปลก ๆ เรื่องใหญ่ขนาดนี้จะทำอะไรสุ่มสี่ สุ่มห้าได้ยังไง ถึงจะดีใจที่ลูกสาวเหมือนจะขายออก แต่ก็ไม่ใช่จะ หน้ามิด รีบยกให้เขาแถมข้าวสิบกระสอบหรอกน้า”

“ขอบคุณนะคะแม่ พลอยใสรักพ่อกับแม่ที่สุดเลย”

หลังวางสายจากแม่ พลอยใสก็โยนโทรศัพท์ไปด้านหนึ่งของเตียง ก่อนนอนแผ่กางแขนขา คิดถึงเรื่องราวที่ผ่านมาระหว่างเธอและเตชินทร์

จากผู้หญิงที่ใช้ชีวิตไปกับการทำงาน ซอปปิง เสาะหาของอร่อยกิน และหวีดผู้ชายหล่อทุกคนที่ผ่านสายตา แต่ในวันนั้นที่เธอกลับมาร่วมงานคืนสู่เหย้าโรงเรียนมัธยมที่บ้านเกิด เธอกลับก้าวเข้าสู่โลกวุ่นวายของคนมีแฟน

เตชินทร์เป็นเพื่อนที่รู้จักมาตั้งแต่มัธยมต้น เธอและเขาไม่ได้สนิทกันมากมายเพราะเรียนกันคนละห้อง แต่เพราะเขาหน้าตาดี และนิสัยหวีดคนหล่อของเธอก็ติดตัวมาแต่เกิด ทำให้เตชินทร์คือแฟนมโนสมัยเด็กของเธอ แต่ก็แค่นั้น ไม่มีการจีบหรือสานสัมพันธ์ใด ๆ จนเรียนจบมัธยมก็แยกย้ายกันไปเรียนระดับมหาวิทยาลัยคนละที่ เรียนจบ ทำงาน มีวิถีชีวิตที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย จนกระทั่ง...

วันนั้นเธอไปโรงแรมที่จัดงานตามลำพัง และในขณะที่โดยสารลิฟต์จากอาคารจอดรถเพื่อลงมาที่ล็อบบี้ของโรงแรมนั่นเอง ผู้ชายหน้าตาดีที่ก้าวเข้ามาในลิฟต์พร้อม ๆ กันก็ทักเธอ

“พลอย พลอยใสหรือเปล่า”

พลอยใสหันไปมอง รู้สึกว่านอกจากหล่อแล้วก็หน้าคุ้น ๆ จึงส่งยิ้มให้ แล้วถาม

“คุณรู้จักฉันหรือคะ”

“เราเตใจ เตชินทร์ ห้องหกทับเก้า”

“เตชินทร์ อ้อ เต!” พลอยใส่ว่าอย่างตื่นเต้น นึกออกแล้ว มิน่าถึงว่าหน้าคุณ ๆ เตชินทร์หนุ่มหล่อห้องหกทับเก้า แฟนมโนสมัยเด็กของเธอนี่เอง

“อ้อ เราเอง พลอยมางานเหมือนกันหรือ”

“ใช่ ๆ เตก็มาเหมือนกันใช่ไหม แล้ว...มาคนเดียวหรือ”

“มาคนเดียว”

“เหมือนกันเลย” เธอว่า

“ฉันเดินเข้างานด้วยกันนะ ไปคนเดียวรู้สึกเขิน ๆ ยังไม่สู้” เตชินทร์ชวน พลอยใส่อิงพยักหน้ารับในที่ มีเพื่อนเดินเข้างานไปด้วยกัน ดีกว่าเดินคนเดียวเป็นไหน ๆ

“ว่าแต่ทำไมมาคนเดียวล่ะ เตไม่ได้เจอเพื่อนคนอื่นเลยหรือ”

“นัดเจอกันในงานนี้นะ” เตชินทร์ตอบ จากนั้นเขาและเธอก็พูดคุยถามไถ่ อัปเดตชีวิตกันตั้งแต่อยู่ในลิฟต์จนเดินไปถึงห้องจัดเลี้ยง และคืนนั้นทั้งคืน เตชินทร์ก็ไม่ห่างกายเธอไปไหนเลย

การพูดคุยกันทั้งคืนทำให้เธอรู้ว่าเขาเพิ่งโสด ก่อนหน้านี้เขาก็ทำงานที่กรุงเทพฯ แต่หลังจากเลิกกับแฟนเขาก็กลับมาทำงานที่บ้าน บ้านของเตชินทร์เป็นร้านค้าส่งข้าวขนาดใหญ่ที่สุดในจังหวัด

เขากลับมารับช่วงธุรกิจต่อจากพ่อ เธอและเขาแลกเปลี่ยนโทรศัพท์ และแอดไลน์กัน และยังคงติดต่อกันต่อมาหลังจากคืนนั้น เขาบอกตรง ๆ ว่าจีบ และเตชินทร์ก็หุ่มเหและดูจริงจังมาก เขาโทร. หาเธอทุกวัน ทุกเย็นวันศุกร์เขาจะเข้ากรุงเทพฯ มาหาเธอ นัดกินข้าว ดูหนัง เดินเล่น ทำทุกอย่างอย่างคนที่กำลังคุย ๆ ทำกัน จนในที่สุดเธอก็ตกลงเป็นแฟนกับเขา

เธอกับเขาคบกันมาครึ่งปี เตชินทร์ทำให้เธอรู้สึกพิเศษ และดูเหมือนโปรโมชันของเขาจะไม่มีวันหมด เขายังมาหาเธอทุกเย็นวันศุกร์ เหมือนเมื่อตอนแรก ๆ ที่เริ่มจีบ เธอรู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิงที่โชคดี ที่พอมีแฟนคนแรกทุกอย่างก็เป็นไปอย่างสวยงาม พ่อแม่เธอและพ่อแม่เขารู้จักกันตามประสาคนบ้านเดียวกัน และยินดีที่จะเกี่ยวดองกัน เธอมั่นใจในความสัมพันธ์ครั้งนี้จนเมื่อเขาขอให้กลับไปอยู่บ้าน เพื่อจะได้มีเวลาให้กันมากขึ้น และแม้จะไม่มีใครพูด แต่ก็เหมือนจะรู้กันว่าเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ พุดง่าย ๆ ว่าเริ่มมีความคิดเรื่องแต่งงานนั้นแหละ แต่พลอยใสไม่เคยคิดเลยว่าความสัมพันธ์ที่เธอเคยคิดว่าดีที่สุดในจริง ๆ แล้วยังมีผู้หญิงอีกคนเป็นส่วนหนึ่งเสมอ

แม้จะไม่เคยเจอแฟนเก่าของเตชินทร์ แต่เธอก็เคยเห็นรูปเขาไม่ได้ปิดบังอะไร และบอกว่าไม่ได้คิดอะไรแล้ว แต่ในวันที่เธอไปเซอร์ไพรส์เขาที่บ้าน กลับเจอพวกเขาอยู่ด้วยกัน...กำลังจูบกัน

ทำให้พลอยใสอดคิดไม่ได้ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาที่เขาไปหาเธอที่กรุงเทพฯ เขาไปหาเธอหรือไปหาใครกันแน่ เขามากินข้าวกับเธอไปนั่นทำนี่ด้วยกัน แล้วก็กลับไปค้างที่โรงแรม ซึ่งเธอไม่เคยไปด้วยสักครั้ง มันก็เป็นไปได้ที่เขาจะค้างกับคนอื่น

ยิ่งคาดเดาพลอยใสก็ยิ่งเจ็บปวดและร้อนรน จึงทำให้เธอตัดสินใจเลิกกับเขา เธอไม่ต้องการเป็นทุกข์จากความสัมพันธ์ หากเขาทำให้เธอสบายใจไม่ได้ เธอก็ไม่ยอมมีแฟน แต่เตชินทร์กลับทำให้ทุกอย่างยากขึ้นด้วยการไม่ยอมเลิกกับเธอ

บ๊านฉิบ!

เมื่อคิดถึงเรื่องที่เตชินทร์พาผู้ใหญ่ไปสู้อขอเธอโดยพลการก็ยิ่งหงุดหงิด จึงความหาโทรศัพท์ที่โยนทิ้งไปมาเลื่อนหาหมายเลขขอคำให้หายหงุดหงิดหน่อยเถอะ!

“พลอย” เตชินทร์เรียกเธออย่างตื่นเต้นมาตามสาย หลังจากเสียงสัญญาณเรียกเข้าดังขึ้นเพียงครั้งเดียว

“เต! เราจะบอกเป็นครั้งสุดท้ายนะ เราเลิกกันแล้ว แล้วก็อย่าพาผู้ใหญ่ไปทำอะไรบ้า ๆ แบบนั้นอีก เราโกรธจริง ๆ นะ” เธอรีบพูดเร็ว ๆ ไปตามความรู้สึกที่กำลังปะทุอยู่ในอก

“ก็เราบอกพลอยแล้วไงว่าไม่เลิก เราไม่ได้มีคนอื่น เรามีพลอยคนเดียว ที่พาผู้ใหญ่ไปก็เพราะพลอยจะได้เห็นไงว่าเราจริงจัง พลอยนั่นแหละควรจะหายโกรธได้แล้ว ให้ผู้ใหญ่กลับไป

แบบนี้ไม่ดีเลยนะ”

“ทำไมพูดไม่รู้เรื่อง ก็บอกว่าเลิกกันแล้ว” พลอยใส่ว่าอย่างหัวเสีย หงุดหงิดจนอยากเล่นไปตบคนพูดไม่รู้เรื่อง เผื่อคำบอกเลิกของเธอจะซึมเข้าหัวเขาบ้าง

“ไม่เลิก พลอยเป็นแฟนเรา”

“ไม่เป็นเว้ย เรามีแฟนใหม่แล้ว”

“ฮะ!”

“เออ เรามีแฟนแล้ว เลิกยุ่งกับเราได้แล้ว”

“ไม่ตกลงนะพลอย” เตชินทร์ว่าเสียงเข้ม

“ก็ไม่ตกลงใจ เรามีแฟนแล้ว เตเลิกยุ่งว้ายกับเราสักที เราไม่ยอมให้แฟนไม่สบายใจ”

“อย่ามาพูดอะไรมั่ว ๆ พรุ่งนี้ค่อยคุยกัน เราจะไปหา”

“หาที่ไหน”

“ที่รีสอร์ทที่พลอยทำงาน”

“เฮ้ย ไม่ได้นะ ห้ามมาเด็ดขาด”

“พลอยห้ามเราไม่ได้หรอก”

“นี่จะมาจริงหรือ”

“จริงสิ แล้วถ้าพลอยมีแฟนจริงก็นัดมาเลย แต่ถ้าไม่มีก็อย่าคิดว่าเราจะหยุด” เตชินทร์ว่าแล้วตัดสายไปโดยไม่ลา

พลอยใส่มั้ตัวลงนอนแผ่อีกครั้งพร้อมอาการปวดหัวตุบ ๆ

เตชินทร์ดูท่าทางจะไม่ยอมปล่อยเธอไปเลย แต่หลังจากนอนหลับตาตั้งสติอยู่ใต้ใจหนึ่งเธอก็ลืมตา รู้สึกเหมือนหลอดไฟในหัวสว่างวาบ จากคำพูดของเขาแปลว่า หากเธอมีแฟนมาแสดงตัวกับเขาจริง ๆ เขาก็จะยอมหยุดใช้ใหม่ เช่นนั้นเธอก็แค่หาใครสักคนไปเจอเตชินทร์พร้อมเธอเท่านั้นเองใช่หรือเปล่า

ว่าแต่...ถ้าเธอขอร้องเซลส์หนึ่งในสองคนในแผนกของเธอให้ช่วยแสดงตัวเป็นแฟนเธอให้หน่อย พวกเขาจะว่าเธอบ้าหรือเปล่านะ

หลังจากนอนนิ่ง ๆ อย่างไม่รู้จุดหมายอยู่พักหนึ่ง พลอยใสก็หยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างตัวขึ้นมาดูเวลา เมื่อเห็นว่าควรออกไปหาข้าวกินได้แล้วก่อนที่ห้องอาหารจะปิด จึงลุกขึ้นอาบน้ำ แต่งตัว และในขณะที่กำลังแต่งหน้าอยู่นั้น เสียงโทรศัพท์ที่ยังวางอยู่บนเตียงก็ดังขึ้น เธอจึงเดินไปหยิบมาดู พอเห็นว่าเป็นกุงกิงโทร. มาจึงรับสาย

“ว่าไงแก เปิดลำโพงนะ แต่งหน้าอยู่” เธอทักทายพร้อมทั้งบอกเพื่อน ก่อนวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะเครื่องแป้งและกลับไปตั้งใจกับการแต่งหน้า

“แต่งหน้าไปไหนยะ”

“ออกไปกินข้าว”

“อะไร มีเดตอีกแล้วหรือ” กุ้งกิ้งถามเสียงสูง

“ไม่ใช่แก แค่จะไปกินข้าวที่ห้องอาหารนี้แหละ แต่จะให้หน้าสดไปก็ไม่ได้ปะ เดี่ยวชาวบ้านแตกตื่น”

“อ้อ เออ ทำงานอย่างแกนี่ดีเนอะ กินข้าวห้องอาหารริสอร์ทหรูเก๋ ๆ ฟรื่อฟชาร์จ” กุ้งกิ้งว่า

“มาทำด้วยกันไหมล่ะ”

“ฉันเนี่ยนะไปเป็นเซลส์ ไม่เอาละ ฉันรังเกียจสังคม” กุ้งกิ้งว่าเร็วเหมือนแทบไม่ต้องคิด ทำให้พลอยใสหัวเราะขำ เธอชวนเล่น ๆ ไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้ว่าเพื่อนไม่ชอบคบค้าสมาคมกับคนอื่น จึงได้มีเพื่อนแค่เธอคนเดียวอยู่นี่ไง

“เออ แก้โทร. มากี่ดี มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง” พลอยใสบอกเมื่อนึกถึงเรื่องเตชินทร์ขึ้นมาได้

“เรื่องอะไร”

“เรื่องไอ้เต”

“ไอ้เต โห เดี่ยวนี้เรียกไอ้เลยหรือ ไม่กลับไปแล้วแน่นอนจู้”

“โธ้ย นานี่ขอหนีให้ไกลก่อนเถอะคะ มันบ้ามากแก ฉันไม่เคยคิดเลยว่ามันจะเป็นไปได้ขนาดนี้”

“มันทำอะไร” กุ้งกิ้งถาม ดูเหมือนว่าพอเธอเริ่มเรียกไอ้เต และแทนตัวเตชินทร์ว่ามัน กุ้งกิ้งก็ไม่ต้องเกรงใจเธอและเรียกเต

ชินทร์ด้วยคำสุภาพอีกต่อไป

“มันพาผู้ใหญ่มาสู้อ”

“ฮะ!” กุ้งกิ้งอุทานเสียงดัง “พาผู้ใหญ่มาขอหลังจากแกบอกเลิกไปแล้วเนี่ยนะ”

“เออ บ้าปะละ มันบอกว่าเพื่อแสดงให้เห็นว่ามันจริงจังจริงจังบ้างบออะไรวะ เลิกกันไปแล้ว”

“ก็คือมันจะไม่ยอมเลิกกับแกจ้ะ”

“เออ ทำไมฉันต้องเจออะไรแบบนี้ด้วยวะ คนอื่นเวลาเขาบอกเลิกแฟนมันยากเย็นเหมือนฉันไหมเนี่ย”

“ไม่มีหรอก แกพิเศษไง” กุ้งกิ้งว่ากลัวหัวเราะ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น “แล้วตกลงยังไงวะ แกเลิก มันไม่เลิก คาราคาซึ่งอยู่แบบนี้หรือ”

“อาจจะจบก็ได้แก”

“อ้าว ยังไง”

“ก็ฉันบอกมันว่าฉันมีแฟนใหม่แล้ว ไม่ให้มันมายุ่งอีก มันเลยจะมาหาฉันพรุ่งนี้เนี่ย นิดแฟนฉันด้วย”

“แล้วแกมีแฟนหรือ”

“ก็ไม่มีนะสิ กลุ่มอยู่เนี่ย”

“อ้าว! อีบ้า ไม่มีแฟนแต่ไปนัดแฟนเก่ามาเจอแฟนใหม่เนี่ยนะ”

“ฉันพูดมั่ว แล้วมันก็มีค่มือชกฉัน ฉันไม่ผิด”

“คะ ไม่ผิด แล้วมีแค่แฟนมโน แกจะพาใครไปเจอแฟนเก่า
แกอะ”

“ว่าจะลองถามน้องเชลส์ที่แผนกคูอะ มีสองคน หน้าตาดี
ทั้งสองคนเลยนะ ถ้าน้องเขายอมก็น่าจะใช้ได้แหละ เต็มใจเชื่อแน
มันรู้ว่าฉันชอบคนหล่อ”

“แล้วแกจะถามยังไง น้องคะ ช่วยไปเป็นแฟนหลอก ๆ
หลอกแฟนเก่าโรคจิตของพี่ให้หน่อยนะคะ ี่เธอ แก ไม่กลัวน้อง
เขาหาว่าบ้าเธอ แกเป็นหัวหน้างานเขาใหม่ ไม่คิดจะรักษา
ภาพลักษณ์สักนิดเลยเธอ” กุ้งกิ้งว่ามาเสียยาว ซึ่งแปลสั้น ๆ ได้
ว่า ไม่เห็นด้วยกับความคิดของเธอ

“แล้วจะให้ทำยังไง ฉันไม่รู้จักใครเลย เพื่อน ๆ ก็อยู่
กรุงเทพฯ หมด ต่อให้มีใครยอมช่วยก็น่าจะมาไม่ทันปะ เต็มใจจะ
มาหาที่รีสอร์ทพรงนี่อยู่แล้ว”

“ไปหาที่รีสอร์ทเธอ” กุ้งกิ้งถาม น้ำเสียงเหมือนกำลัง
ครุ่นคิดบางอย่าง

“อ้อ บอกไม่ให้มากก็ไม่ฟัง ฉันจะโดนไล่ออกหรือเปล่านั้นไม่รู้
เนีย มีคนมาวุ่นวายถึงที่ทำงานอะ”

“เฮ้ย! ไสย ๆ ฉันคิดออกแล้ว”

“คิดอะไรออก”

“ก็...” กุ้งกิ้งลากเสียงยาวอย่างเรียกร้องความสนใจ ก่อนบอก “แกไม่ต้องหาใครแล้ว ใช้เจ้าของรีสอร์ตเลย”

“อะไรนะ!”

“ฉันว่าคนที่จะมีเพาเวอร์พอที่จะให้แฟนเก่าแกเล็กวุ่นวายกับแกต้องเป็นเจ้าของรีสอร์ตที่แกทำงานอยู่แล้วแหละ”

“แล้วแกจะให้ฉันไปขอให้เขามาช่วยแสดงเป็นแฟนหลอก ๆ เนี่ยนะ”

“ไม่ใช่เว้ย ทำไมซื้อป้อจ้งวะ”

“อ้าว ไม่ใช่แล้วไง”

“ก็เขาเคยขอคบแกใช่ปะ แกก็แค่ไปบอกเขาว่าแกเปลี่ยนใจ อยากคบกับเขาแล้ว แค่นี้ แกก็จะมีแฟนจริง ๆ ไปอวดแฟนเก่าแกไง”

“แต่ฉันไม่อยากมีแฟน ไม่อยากคบกับเขานี้”

กุ้งกิ้งถอนหายใจยาวที่ฟังดูยาวและดังกว่าปกติ ท่าทางคงจะอยากมั่นใจว่าเธอได้ยิน ก่อนจะพูด

“ก็ตอนนี้แกจำเป็นต้องมีแฟน แล้วเขาก็เป็นแฟนแบบงานดีฟรีเมียม มีเพาเวอร์ช่วยตีตแฟนเก่าแกออกไปจากชีวิตแกได้ ก็คิดว่าเขาไว้ก่อนแล้วค่อยเลิกทีหลังสิ แค่นี้ทำไมต้องให้สอน”

“มันจะดีเหรวะแก” แม้จะเริ่มคล้อยตามเพื่อนแต่พลอยใสก็ยังไม่ค่อยแน่ใจนักกว่าเธอควรทำเช่นนั้น

“ฉันว่ามันเป็นทางออกที่ดีที่สุดของแกในตอนนี่”

“แล้วถ้าเขาไม่ตกลงล่ะ” ลี ก ๆ เธอก็กลัวเขาจะปฏิเสธ เพราะเธอเคยปฏิเสธเขาไปแล้ว บอกเขาไปแล้วว่าไม่ยอมมีแฟน แล้วอยู่ ๆ กลับไปขอเขาคบเสียเอง ถ้าเขาคิดว่าถึงคราวเขาปฏิเสธ เธอบ้างล่ะ

“ก็ค่อยหาทางใหม่ แต่เขาอาจจะตกลงก็ได้ไง แกยังไม่ได้พูดกับเขาเลย ลองไปคุยกับเขาดูก่อน”

พอคิดตามเพื่อนแล้วก็ดูเหมือนว่านี่จะเป็นทางออกเดียวของเธอในตอนนี่จริง ๆ หากมีเวลามากกว่านี้เธออาจจะยังมีทางอื่น แต่เดซีนทร์จะบุกมาที่รีสอร์ทพรุ่งนี้แล้ว เธอไม่มีเวลาจะทำอะไรเลย ทำให้ในที่สุดก็บอกเพื่อนอย่างตัดสินใจได้

“งั้นแค่นี้ก่อนนะ เดี่ยวฉันโทร. หาเขาก่อน”

“โอเค ลู๊ ๆ ค่ะไสย ๆ ขอให้ผู้ตกลงนะคะ” กุ้งกิ้งวาก่อนวางสายไป

พลอยใสมองโทรศัพท์ในมือพร้อมทั้งสุดท้ายใจลึก ก่อนจะกลั่นใจเลื่อนหาหมายเลขโทรศัพท์ของคนที่กำลังจะขอให้เขาเป็นมากกว่าเจ้านาย พอเจอแล้วก็ยังจ้องชื่อ ‘บอส’ ที่บันทึกไว้อยู่นาน แต่ในที่สุดมือสั่น ๆ ก็แตะลงไปที่ชื่อเขา และโทรศัพท์ก็โทร. ออกทันที

“ฮัลโหล” เสียงเรียบ ๆ ที่ดังผ่านสายโทรศัพท์มาทำให้

พลอยใสแอบกังวลอยู่ลึก ๆ ว่าเขาจะปฏิเสธ แต่ก็ขมใจเอื่อยออกไป

“บอสคะ คือ...”

“มีอะไร” เขาถามกลับมาหลังจากที่เธอเรียกเขาแล้วก็เงยบ ไม่พูดอะไรต่อ

“คือ...บอสยังอยากลองคบกันอยู่ไหมคะ” คราวนี้เป็นเขาที่เงยบไป จนเธอต้องเอ่ยเรียกอย่างไม่แน่ใจนัก “บอส ยังอยู่ไหมคะ”

“อยู่” เขาว่า แต่ไม่ได้ตอบคำถามก่อนหน้าของเธอ

“แล้ว...ที่พลอยใสถาม บอสว่าไงคะ”

“พี่ไม่คุยเรื่องนี้ทางโทรศัพท์” พลอยใสอิงไปกับคำตอบของเขา ก็เธอโทร. ไปคุยเรื่องนี้ ถ้าเขาไม่คุยก็ไม่มีอะไรจะคุยกันแล้ว แต่ยังไม่ทันที่เธอจะพูดอะไร เขาก็ถามกลับมาเสียก่อน “กินข้าวหรือยัง”

“ยังค่ะ” เกี่ยวอะไรเนี่ย

“จ้ะ รอ จะไปรับ”

“รับไปไหนคะ”

“ไปกินข้าว” เธอกำลังจะปฏิเสธ เพราะกำลังจะออกไปกินข้าวที่ห้องอาหารอยู่แล้ว แต่คำพูดต่อมาของเขาก็ทำให้พลอยใสตะครุบคำพูดปฏิเสธไม่ให้หลุดออกไปได้ทัน “แล้วค่อยคุยเรื่องนี้”

“ค่ะ” พอเธอรับคำเขาก็วางสายไปเลย

พลอยใสเดินไปดูตนเองในกระจก เห็นหน้าที่แต่งไว้อ่อน ๆ แล้วก็คิดว่าเท่านี้คงไปได้ เพราะเธอไม่มีเวลาแต่งเพิ่มแล้ว แต่เสื้อผ้าคงต้องเปลี่ยนสักหน่อย คิดแล้วจึงเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เลือกว่าชุดที่เหมาะสมจะออกไปกินข้าวข้างนอกกับเขา เธอคิดว่าเขาคงพาเธอไปที่ที่ค่อนข้างหรูหรา จึงต้องแต่งตัวให้เหมาะกับสถานที่มากกว่าชุดง่าย ๆ ที่ใส่อยู

เธอเลือกใส่เสื้อครอปไหล่เป้ียงและกางเกงผ้าพริ้วเอวสูงสีโอลด์โรส โชคดีที่เมื่อวันจันทร์ชนเสื้อผ้ามาจากบ้านเพิ่มอีก ทำให้มีตัวเลือกมากขึ้น หลังแต่งตัว เช้ตผม และตรวจสอบความเรียบร้อยของตนเองในกระจกแล้ว พลอยใสก็เดินตรงไปยังประตู เพราะได้ยินเสียงรถยนต์แล่นมาจอดที่หน้าบ้าน เธอเลือกใส่รองเท้าส้นสูงแบบสวมที่ออกกำลองเหมาะกับชุดที่ใส่ ก่อนเปิดประตูออกไป แล้วก็เห็นรถยนต์คันหรูของชายหนุ่มจอดรออยู่ที่หน้าบ้านพักจริง ๆ

พลอยใสเดินตรงไปที่รถยนต์ที่ยังติดเครื่องอยู่แล้วเปิดประตูเข้าไปนั่ง ซึ่งคนขับรถก็เพียงแค่อเลื้อบตามามองเธอนิดหน่อย จากนั้นเขาก็ออกรถโดยไม่ได้ทักทายหรือพูดอะไรเลย พลอยใสเห็นเช่นนั้นก็นั่งไปเงียบ ๆ จนเขาขับรถออกจากรีสอร์ทมาได้ระยะหนึ่ง เธอจึงหันไปถาม

“จะไปไหนกันเธอคะ”

“กินข้าว” เขาตอบ ไม่ละสายตาจากถนนข้างหน้า

“รู้แล้วค่ะ” พลอยใส่ว่า ส่งค้อนให้เขาน้อย ๆ “พลอยใสหมายถึงจะไปกินข้าวที่ไหน”

“ในเมืองไหม” เขาหันมาถาม

“ไม่ไหวหรอกค่ะ อีกตั้งเป็นชั่วโมง”

“หิวแล้วหรือ”

“หิวแล้วสิคะ พลอยใสกำลังแต่งตัวจะออกไปกินข้าวอยู่แล้ว”

“งั้นก็กินแถว ๆ นี้” เขาวาง่าย ๆ และเลี้ยวรถเข้าไปยังรีซอร์ตแรกที่เห็นทันที

หลังจอดรถเขาพาเธอเดินเข้าไปในห้องอาหารซึ่งคราวนี้อยู่ในตัวอาคารที่ไม่ได้เน้นวิวอย่างรีซอร์ตแห่งแรกที่เขาเคยพาไป แต่พลอยใสก็ได้สนใจนัก ตอนนี้เธอหิว และต้องการถามเขาในเรื่องที่เขาไม่ยอมคุยทางโทรศัพท์เท่านั้น

หลังนั่งลงที่โต๊ะและสั่งอาหารกับเครื่องดื่มแล้ว พลอยใสก็พยายามที่จะถามเรื่องนั้นอีกครั้ง

“บอสคะ เรื่องที่พลอยใสถาม”

“กินข้าวก่อน” เขาบอก

“ค่ะ” พลอยใสรับคำเสียงอ่อย แม้จะรู้สึกว่าเขาลีลาท่ามาก แต่เพราะต้องการความร่วมมือจากเขาเพื่อการแก้ปัญหาเฉพาะ

หน้า ทำให้เธอต้องยอมรอลอย่างใจเย็น กินข้าวก่อนก็กินข้าวก่อน

ระหว่างรออาหารเขาไม่ได้ชวนเธอคุย และพลอยใสก็ไม่มีอะไรจะคุยกับเขา จึงนั่งกันอยู่เงียบ ๆ อย่างนั้น แม้จะอึดอัดแต่พลอยใสก็อดทน จนเมื่ออาหารและเครื่องดื่มถูกนำมาเสิร์ฟ พลอยใสก็ลอบถนอยใจอย่างโล่งอก เธอก้มหน้าก้มตาตักอาหารเข้าปากโดยไม่สนใจคนที่นั่งตรงข้าม จนได้ยินเสียงหัวเราะหึ ๆ ในลำคอจึงเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นว่าเขามองเธออยู่

“มองอะไรคะ” เธอถามเขิน ๆ “ไม่รู้ว่าจะดูกินมูมามาไปหรือเปล่า”

“หิวมากเลยเธอ” เขาถาม ก่อนตักข้าวเข้าปากอย่างเชื่องช้า

“ก็นิดหน่อยค่ะ”

“กินน่าอร่อยดีนะ”

“ก็อร่อยดีค่ะ” เธอตอบตามตรง อาหารที่นี้เรียกว่าใช้ได้เลยแหละ แต่พอเห็นท่าทางกินแบบละเอียดของเขา ก็อดถามไม่ได้ “บอสไม่อร่อยเธอคะ”

“ทำไมถามงั้นล่ะ”

“ก็กว่าจะกินได้แต่ละคำ” เธอว่า ก่อนที่ความคิดบางอย่างจะwabเข้าสู่สมอง ซึ่งปากก็เร็วถามไปตามที่คิดทันที “บอสแกลั้พลอยใสเธอคะ”

“แกลั้งอะไร” เขาถามพลางเลิกคิ้ว

“ก็แกลั้งกินข้า ะ”

“แล้วทำไมต้องแกลั้งกินข้า ะ”

“ก็บอสรู้อว่าพลอยใสรอคุย” เธอว่า น้ำเสียงแงงอดอย่างไม่รู้ตัว ตอนนั้นมั่นใจว่าเขาแกลั้งถ่วงเวลาแน่ ะ

“เดี๋ยวกี้ได้คุย ใจร้อนไปไหน”

พลอยใสได้แต่ทำเสียงฮีในลำคอ ก่อนกลับไปตั้งใจกับการกินอีกครั้ง ไม่สนใจเขาแล้ว รอให้กินข้าวเสร็จเสียก่อน ตอนนั้นเขาคงไม่ถ่วงเวลาเธออีก

ในที่สุดเขาก็กินข้าวเสร็จ และหลังจากจ่ายเงินและเดินออกมาจากห้องอาหารแล้ว เขาก็หันมาชวน

“ปะ ไปหาที่นั้งคุยกั้น”

ในที่สุด! พลอยใสว่าอยู่ในใจ ในที่สุดก็ถึงเวลา ‘คุยกั้น’ เสียที่

เขาพาเธอขับรถออกจากรีสอร์ทที่เข้าไปกินข้าว แล้วเลี้ยวไปยังรีสอร์ทอีกแห่งที่อยู่ไม่ไกลกันนัก ที่นี้มีร้านฟังเพลงที่มีดนตรีแสดงสด ซึ่งเขาพาเธอไปนั่งยังมุมที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว และมีดสลัวด้วยแสงไฟแรงเทียนต่ำ บรรยากาศก็ดูเหมาะสมกับการฟังเพลงนะแหละ

ชายหนุ่มนั่งลงข้าง ๆ เธอบนโซฟายาวตัวเดียวกัน แขนข้างหนึ่งพาดไปตามพนักโซฟาด้านหลังเธอ ทำให้เหมือนกับเขาโอบเธออยู่กลาย ๆ เหมือน ๆ กับคืนแรกที่เขาพาเธอไปกินข้าวไม่มีผิดหลังสั่งเครื่องดื่มเสร็จ เขาก็เอียงตัวมาหาเธอ แล้วถามอยู่ไม่ไกล

“อยากคุยเรื่องอะไรนะ”

“คือ...” แม้จะตั้งตารอที่จะพูดกับเขามาทั้งคืน แต่พอเขาเปิดโอกาสให้พูดจริง ๆ เธอกลับพูดไม่ออก

“คือ?”

“คือ...บอสยังอยากลองคบกันอยู่ไหมคะ” เธอกลั้นใจพูดออกไปเร็ว

“น้องพลอยใสอยาก?”

“ค่ะ”

“ทำไม”

“ทำไมอะไรคะ”

“ทำไมถึงอยาก”

“ก็พลอยใสเปลี่ยนใจแล้วนะคะ”

“แล้วถ้าพี่ไม่ตกลง” เขาถาม มองเธอเหมือนหยิ่งเชิง

“พลอยใสอยากให้บอสตกลงอะค่ะ” เธอว่าเสียงอ่อย หากเขาไม่ตกลงเธอແ່แน

“ถ้าอยากให้ตกลงก็ต้องบอกมาให้หมด” เขาว่า จ้องตาเธอ

“บอก...บอกอะไรคะ”

“ก็บอกว่าทำไมถึงอยากคบกับพี่ ทั้ง ๆ ที่ปฏิเสธไปแล้ว”

“แค่เปลี่ยนใจไม่ได้หรือคะ” ถ้ามองเขาเสียงอ่อย สายตาเขาที่ทั้งคู่รู้ทันและคาดคั้นทำให้พลอยใสไม่กล้าสบตา เพราะมันมีอานุกาพทำให้เธออยากจะสารภาพทุกอย่างออกมาจนหมด

เขาสายหน้า จ้องตาเธอ บอกด้วยน้ำเสียงที่จะเรียกว่าคุกคามก็คงไม่ใช่ แต่มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอไม่กล้าโกหกเขา

“พูดกันตรง ๆ ดีกว่านะ”

“ถ้าพูดตรง ๆ แล้วบอสจะตกลงไหมคะ”

“ก็ต้องดูก่อนว่าน่าตกลงไหม” เขาว่า ไล่ปลายนิ้วบนบ่าเธอเล่น

“แฟนเก่าพลอยใสเขาไม่ยอมเลิกกับพลอยใสอะคะ” ในที่สุดเธอก็ต้องบอกเขาไปตามตรง ใจที่จะหลอกใช้เขาตามที่กุงกิงแนะนำไม่น่าจะเป็นไปได้ คนอะไร แค่มองก็เหมือนจะเห็นทะเลอุปรูปร่างทุกแผนการของเธอ คงเพราะอย่างนี้สินะ เขาถึงได้เป็นบอสหากง่ ๆ ถูกผู้หญิงซื่อป้ออย่างเธอหลอกใช้ได้ เขาคงไม่ได้มายืนอยู่ตรงจุดนี้

“ก็เลยจะให้พี่ไปเป็นไม้กั้นหมา” เขาว่าพร้อมเลิกคิ้ว แถม คำถามก็เฉียด ๆ ความจริงที่เธอกับกุงกิงวางแผนกันไว้ด้วย แต่

พลอยใสจะไม่ยอมรับเต็ดขาด จึงรีบตอบเขาละล่ำละลัก

“ไม่ใช่คะ พลอยใสไม่ได้คิดแบบนั้น”

“แล้วคิดแบบไหน”

“ก็คิดว่าถ้าพลอยใสคบกับบอส เขาก็น่าจะยอมรับความจริงสักทีว่าพลอยใสเลิกกับเขาไปแล้ว”

“อืม...” เขาทำเสียงในลำคอ สีหน้าเหมือนกำลังพิจารณา คำพูดของเธอ แต่ก็ไม่ยอมพูดอะไร จนเธอทนรอไม่ไหว

“บอสโอเคไหมคะ”

“ถ้าตกลงพี่ คบจริงนะ” เขาว่า มองเธอด้วยสายตาประหลาด แต่พลอยใสไม่อยู่ในอารมณ์จะทำความเข้าใจ ตอนนี้เธออยากให้เขาตกลงก่อน เพราะพรุ่งนี้เตชินทร์จะบุกมาหาที่รีสอร์ทอยู่แล้ว

“ก็คบจริงสิคะ พลอยใสก็ได้จะคบเล่น ๆ”

“งั้นก็โอเค”

พลอยใสยิ้มกว้างเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก่อนที่จะบอกเขาถึงข้อมูลสุดท้ายที่ยังกักไว้อยู่

“พรุ่งนี้เขาจะมาหาพลอยใสที่รีสอร์ทค่ะ บอสไปเจอเขากับพลอยใสนะคะ”

“มาทำไม” เขาถาม คิ้วขมวด

“พลอยใสบอกว่ามีแฟนแล้ว เขาไม่เชื่อค่ะ เลยจะบุกมาดู

หน้าแฟนพลอยใส”

“อืม” เขาทำเสียงรับรู้ ก่อนจะบอกเธอ “บอกให้ไปเจอกันที่ Just Chill”

‘จัสต์ซิล’ คือร้านเหล้าที่เขาและเธอพบกันวันแรก...

พลอยใสหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาส่งข้อความหาเตชินทร์ตามที่เขาบอกอย่างว่าง่าย ดูเหมือนว่าตอนนี้ปัญหาของเธอเรื่องเตชินทร์ได้ถูกถ่ายไปอยู่ในมือเขาเรียบร้อยแล้ว

เธอและเขานั่งดื่มกันต่ออีกไม่นานนักก็กลับ ซึ่งเมื่อขับรถกลับเข้ามาถึงรีสอร์ท เขาก็เลี้ยวรถเข้าไปในบ้านพักของตนเอง โดยไม่ยอมไปส่งเธอก่อน พลอยใสจึงหันไปมองอย่างไม่เข้าใจ

“บอสไม่ไปส่งพลอยใสก่อนหรือคะ”

เขาหันมามองเธอลำเอียงปาก ก่อนจะบอกด้วยถ้อยคำที่ทำให้หัวใจเธอร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม!

“บอกไปแล้วว่าถ้าตกลงคือคบจริง และคืนนี้พี่อยากให้แฟนค้างด้วย”